

Comentarii de Ellen G. White ale studiilor Școlii de Sabat

ianuarie – februarie – martie 2024

Cartea psalmilor

**Citate din Spiritul Profetic,
aranjate pentru studiul zilnic**



**Școala de Sabat și Lucrarea Personală
Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea**

© 2023 Editura Viață și Sănătate

Toate drepturile rezervate pentru ediția în limba română.

Titlul în original: *E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons*

Traducere: Alina Badea

Tehnoredactare: Irina Toncu

Corectură: Angela Sava

Notă: În această ediție, numărul paginii indicat la sfârșitul fiecărui citat este cel din ediția în original, care se regăsește în ediția digitală în limba română, iar în edițiile tipărite, între paranteze pătrate, în text.

Cartea *Hristos, Lumina lumii* este menționată cu acest titlu (deși este cunoscută cititorilor noștri și ca *Viața lui Iisus* sau *Cel așteptat de veacuri*), cu care apare și pe site-ul Ellen G. White Writings, unde, sub titlul *Viața lui Isus*, este o altă lucrare.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WHITE, ELLEN G.

Cartea psalmilor : citate din spiritul profetic, aranjate pentru studiul zilnic : ianuarie-februarie-martie 2024 /

comentarii de Ellen G. White ale studiilor Școlii de Sabat. -

Pantelimon : Viață și Sănătate, 2023

ISBN 978-606-087-411-9

Cuprins

1. Cum să citim Psalmii	5
2. Învăță-ne să ne rugăm	13
3. Domnul este Suveran.....	21
4. Domnul aude și salvează	29
5. Imnurile Domnului cântate pe un pământ străin	37
6. „Mă voi ridica”	45
7. „Bunătatea Ta ajunge până la ceruri”	53
8. Înțelepciune pentru o viață neprihănită	61
9. Cel ce a venit în Numele Domnului.....	69
10. Lecțiile trecutului.....	77
11. Dorul după Dumnezeu în Sion	85
12. Închinare fără sfârșit	93
13. Speră în Domnul!.....	101

Cum să citim Psalmii

Sabat după-amiază, 30 decembrie

După răstignirea și învierea lui Hristos, ucenicii Săi au ascultat cu uimire învățăturile Sale cu privire la adevăr, deoarece li se păreau a fi niște idei noi. Totuși El le-a zis: „Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi...” Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile” (Luca 24:44,45). Adevărul descoperă și prezintă fără încetare aspecte noi pentru minți diferite. Toți cei ce sapă în minele adevărului vor descoperi continuu giuvaiere bogate și prețioase. Dorim cu nerăbdare ca toți cei ce pretind a crede adevărul care ne este descoperit acum, și îndeosebi aceia care își asumă responsabilitatea de a le prezenta altora adevărul, să înțeleagă mai bine semnificația foarte importantă a subiectelor Bibliei. – *Solii alese*, cartea 1, p. 404

Legătura cu natura și cu Dumnezeu și grija pentru turmele sale umile trebuiau nu numai să formeze caracterul lui David și să influențeze viața lui de mai târziu, ci, prin psalmii dulcelui cântăreț al lui Israel, trebuiau să aprindă în toate veacurile viitoare iubirea și credința în inima poporului lui Dumnezeu și să-l apropie de inima veșnic iubitoare a Aceluia în care trăiesc toate fapăturile Sale. – *Patriarhi și profeți*, p. 642

Biblia Îl indică pe Dumnezeu ca fiind Autorul ei, și totuși este scrisă de mâini omenеști, iar varietatea stilurilor diferitelor ei cărți prezintă caracteristicile diferiților scriitori. Adevărurile descoperite sunt insuflate de Dumnezeu (2 Timotei 3:16), totuși ele sunt exprimate în cuvintele oamenilor. Prin Duhul Său Sfânt, Cel Infinit a revărsat lumina în mintea și în inima slujitorilor Săi. El le-a dat vise și viziuni, simboluri și imagini, iar cei cărora le-a fost descoperit adevărul în felul acesta au exprimat ideile în limbajul omenesc. ...

Dumnezeu a dat Biblia să fie o carte de învățătură pentru toți oamenii, în copilărie, tinerețe și la vârsta de adulți, și să fie studiată oricând. El le-a

dat oamenilor Cuvântul Său ca pe o descoperire de Sine. El este mijlocul de comunicare între Dumnezeu și om. – *The Faith I Live By*, p. 10

Când citim Biblia cu o inimă smerită, dispusă să învețe, noi comunicăm direct cu Dumnezeu. Ideile exprimate, preceptele prezentate, doctrina descoperită sunt glasul Dumnezeului cerurilor. ...

Psalmistul se ruga: „Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale!” Domnul l-a auzit, căci iată ce asigurare vedem în cuvintele următoare: „Ce dulci sunt cuvintele Tale pentru cerul gurii mele! Mai dulci decât mierea în gura mea!” „Ele sunt mai de preț decât aurul, decât mult aur curat; sunt mai dulci decât mierea, decât picurul din faguri” (Psalmii 119:18,103; 19:10). Și așa cum l-a ascultat pe David, la fel ne va asculta și pe noi și ne va răspunde, făcând ca inimile noastre să fie pline de bucurie și veselie. – *That I May Know Him*, p. 196

Duminică, 31 decembrie

Psalmii în închinarea antică

Cântările au fost introduse ca o parte obișnuită a serviciului religios și David a compus psalmi nu numai pentru a fi folosiți de preoți la serviciul sanctuarului, ci și pentru a fi cântați de popor în timpul călătoriilor către altarul național, cu prilejul sărbătorilor anuale. Influența exercitată în felul acesta a fost foarte cuprinzătoare și a adus ca rezultat eliberarea națiunii de idolatrie. Multe dintre popoarele vecine, văzând prosperitatea lui Israel, au fost făcute să gândească bine despre Dumnezeul lui Israel, care făcuse lucruri atât de mari pentru poporul Său. – *Patriarhi și profeți*, p. 711

Când chivotul legământului a fost adus în cetatea lui David, a fost cântat un psalm de bucurie și de triumf „Și tot poporul a zis: «Amin!» și lauda pe Domnul!” Acest răspuns înflăcărat era o dovadă că oamenii înțeleseseră cuvântul rostit și că se alăturaseră în închinarea adusă lui Dumnezeu.

Există prea mult formalism în serviciile noastre religioase. Domnul dorește ca slujitorii Săi care sunt angajați în predicarea Cuvântului să fie însuflețiți de Duhul Său cel Sfânt, iar oamenii care aud să nu stea într-o indiferență somnolentă sau cu privirea absentă, fără să dea niciun răspuns la ceea ce se spune. ... Este nevoie de biserici treze, active, care să-i încurajeze și să-i susțină pe slujitorii lui Hristos și să-i ajute în lucrarea lor de salvare a sufletelor. Atunci când comunitatea bisericii umblă în

lumină, întotdeauna vor exista răspunsuri voioase, sincere și cuvinte de laudă. ...

... Să învățăm acum cântarea îngerilor, ca să o putem cânta atunci când ne vom alătura oștirii lor strălucitoare. Să spunem, împreună cu psalmistul: „Voi lauda pe Domnul cât voi trăi, voi lauda pe Dumnezeu meu cât voi fi.” „Te laudă popoarele, Dumnezeule, toate popoarele Te laudă.” – *Mărturii*, vol. 5, p. 318

După cum israeliții, călătorind prin pustie, își înveseleau pașii cu acordurile cântărilor sfinte, tot astfel Dumnezeu îi îndeamnă pe copiii Săi de astăzi să aducă un spirit de bucurie în peregrinarea lor prin această viață. Puține mijloace sunt mai eficiente pentru a fixa în memorie cuvintele Sale ca repetarea lor prin cântec. Un asemenea cântec are o putere extraordinară: supune firile aspre și necultivate, înviează gândirea, trezește compasiunea, favorizează armonia în acțiune și izgonește tristețea și presiunile sumbre care distrug curajul și slăbesc puterile. ...

... Ca parte a serviciului religios, cântarea este tot atât de mult un act de închinare ca și rugăciunea. Și, într-adevăr, multe cântări sunt rugăciuni. ...

Când Răscumpărătorul nostru ne duce către pragul veșniciei, inundați de slava lui Dumnezeu, prindem temele de laudă și recunoștință care vin de la corul ceresc ce înconjoară tronul, iar când ecoul acestui cântec îngeresc răsună în căminele noastre pământești, inimile se apropie mai mult de cântăreții cerești. Comuniunea cu cerul începe pe pământ. Aici învățăm tonalitatea laudei Lui. – *Educație*, pp. 167–168

Luni, 1 ianuarie

Cine au fost psalmiștii

În frumusețea și puterea anilor tinereții sale, David a continuat să se pregătească pentru a ocupa o poziție înaltă între cei mai aleși oameni de pe pământ. Talentele sale – daruri prețioase de la Dumnezeu – erau folosite pentru a preamări slava Dătătorului. Ocaziile de meditație și de introspecție l-au îmbogățit cu acea înțelepciune și evlavie care-l făceau plăcut înaintea lui Dumnezeu și a îngerilor. În timp ce admira desăvârșirea Creatorului său, o înțelegere mai clară a lui Dumnezeu se deschidea înaintea minții sale. Subiectele neclare se luminau, greutățile se lămureau, contrazicerile aparente se rezolvau și fiecare rază de lumină atrăgea noi expresii de admirație și tot mai dulci cântece de laudă, spre slava lui Dumnezeu și a Răscumpărătorului.

Iubirea care-l anima, grijile care-l chinuiau, biruințele care-l însoțeau, toate erau subiecte ale cugetării sale active și, privind la iubirea lui Dumnezeu în toate situațiile vieții sale, inima lui izbucnea într-o și mai vie adorare și recunoștință, glasul lui izbucnea într-o melodie tot mai vie, harpa sa răsună în imnuri tot mai voioase, iar păstorașul creștea din putere în putere, din cunoștință în cunoștință, deoarece Duhul Domnului era asupra lui. – *Patriarhi și profeți*, p. 642

Puterea mea trebuie să fie continuu în Domnul. Dependența mea de El nu trebuie să se clatine. Nicio autoritate omenească nu trebuie să intervină între sufletul meu și Dumnezeul meu. Domnul este singura noastră speranță. Eu mă încred în El și El nu mă va lăsa niciodată, niciodată să cad. Până acum m-a ajutat întotdeauna când am căzut în descurajare. Eu Îi voi mulțumi Domnului și voi lăuda Numele Lui cel sfânt.

Îl voi lăuda pe Domnul, pentru că pot să mă încred în El în orice vreme. El este sănătatea trupului meu și turnul meu cel puternic de scăpare, la care pot să alerg și să fiu în siguranță. El înțelege de ce am nevoie și îmi va da lumina feței Sale ca să pot reflecta lumină asupra altora. Nu voi cădea și nici nu îmi voi pierde curajul. Eu privesc la El, la Tatăl meu ceresc, ca să-mi dea putere și har. Îl voi lăuda pe Domnul în orice vreme și nu voi aștepta mai întâi vreun simțământ de fericire. Îl laud pe Domnul, căci este bun și îndurărilor Sale vor veni peste mine dimineața, la amiază și noaptea. Un simțământ de fericire nu este ceva sigur, însă Cuvântul Său este asigurarea mea. – *That I May Know Him*, p. 266

Domnul a dat Cuvântul Său exact așa cum a vrut El să îl primim. El l-a dat prin scriitori diferiți, fiecare având propria individualitate, chiar dacă au descris aceeași istorie. Mărturiile lor sunt adunate într-o singură Carte și se aseamănă cu mărturiile dintr-o adunare socială. Ei nu prezintă lucrurile în același stil. Fiecare are o experiență proprie, iar diversitatea aceasta lărgeste și adâncește cunoașterea care este scoasă la iveală pentru a împlini nevoile unor minți diferite. Gândurile exprimate nu sunt uniformizate, ca și când ar fi fost puse într-o matriță de fier, așa încât însăși ascultarea lor să fie monotonă. Dacă ar fi existat o asemenea uniformitate, s-ar fi pierdut frumusețea și grația distinctă. – *Solii alese*, cartea 1, p. 21

Marți, 2 ianuarie**Un imn pentru fiecare etapă**

Psalmii lui David trec prin întregul șir al experiențelor, de la adâncimi-le recunoașterii vinovăției personale și ale condamnării de sine până la credința cea mai vie și legătura cea mai strânsă cu Dumnezeu. Descrierea vieții lui arată că păcatul nu poate aduce decât durere și rușine, dar că iubirea și mila lui Dumnezeu pot atinge adâncimi dintre cele mai mari, credința poate înălța sufletul care se pocăiește până la nivelul de a dobândi statutul de fiu și fiică a lui Dumnezeu. Dintre toate asigurările cuprinse în Cuvântul Său, aceasta este una dintre mărturiile cele mai vii despre credincioșia și dreptatea lui Dumnezeu și legământul Său plin de îndurare. ...

Pline de slavă sunt făgăduințele date lui David și casei lui, făgăduințe care țintesc către veacurile veșnice și care își găsesc deplina lor împlinire în Domnul Hristos. – *Patriarhi și profeți*, p. 754

Dumnezeu ne vorbește prin Cuvântul Său. Aici noi avem în modul cel mai clar descoperirea caracterului Său, a modului în care Se ocupă de oameni și marea lucrare de mântuire. Aici ne este înfățișată istoria patriarhilor și a profeților, cum și a altor bărbați sfinți din vechime. Aceștia erau oameni „supuși acelorași slăbiciuni ca și noi” (Iacov 5:17). În Cuvântul Său vedem cum ei se luptau cu descurajările, asemenea nouă, și totuși cum au prins iarăși curaj și au ajuns biruitori prin harul lui Dumnezeu. Văzând toate acestea, suntem încurajați în alergarea noastră după neprihănire. Când citim despre minunatele experiențe hărăzite lor, despre lumina, dragostea și binecuvântarea de care s-au bucurat și despre lucrarea pe care au făcut-o prin harul care le-a fost dat, Duhul care i-a inspirat pe ei aprinde și în noi flacăra unei dorințe sfinte de a fi asemenea lor în caracter, de a umbla cu Dumnezeu, asemenea lor. – *Calea către Hristos*, p. 87

Cei care au realizat o legătură cu poezii și filosofii Bibliei și ale căror suflete au fost mișcate de faptele glorioase ale eroilor credinței se vor întoarce de pe câmpiile bogate ale gândirii mult mai curați la inimă și mult mai elevați și mai deschiși la minte decât dacă ar fi fost ocupați cu studiul celor mai renumiți autori ai lumii, contemplând și slăvind isprăvile vitejești ale faraonilor, irozilor și cezarilor acestei lumi. ...

Ce varietate de subiecte sunt prezentate în Sfintele Scripturi pentru ca mintea să mediteze asupra lor! Unde pot fi găsite teme mai înalte pentru contemplație? Unde, în altă parte, mai există teme atât de interesante?

În ce sens sunt toate cercetările științei umane comparabile în măreție și mister cu știința Bibliei? Unde altundeva mai există ceva care să scoată la iveală tăria minții în cele mai profunde și mai stăruitoare gânduri? ...

„Descoperirea cuvintelor Tale dă lumină, dă pricepere celor fără răutate.” Îngerii stau alături de cercetătorul Scripturilor, pentru a-i deschide și lumina mintea. Porunca lui Hristos vine astăzi la noi cu o forță egală cu cea care se adresa primilor ucenici, acum o mie opt sute de ani: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine”. – *Solii pentru tineret*, pp. 255–257

Miercuri, 3 ianuarie

Rugăciuni inspirate

În credința adevărată există o voieșie, o statornicie în principii și o fermitate în atingerea scopului propus, pe care nici timpul, nici oboseala nu le pot slăbi. „Flăcării oboresc și ostenesc, chiar tinerii se clatină, dar cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea; ei zboară ca vulturii; aleargă, și nu oboresc, umblă, și nu ostenesc” (Isaia 40:30,31). ...

... Acești oameni trebuie să-și prezinte cererile înaintea tronului harului. Să se roage pentru Duhul Sfânt. Dumnezeu susține fiecare făgăduință pe care a făcut-o. Cu Biblia în mână spuneți: Am făcut așa cum mi-ai spus. Ți prezint făgăduința pe care ai rostit-o: „Cereți și vi se va da, căutați și veți găsi, bateți și vi se va deschide!” Noi nu trebuie să ne rugăm doar în Numele Domnului Hristos, ci și prin inspirația Duhului Sfânt. Aceasta este explicația afirmației că Duhul „mijlocește pentru noi cu suspine negrăite” (Romani 8:26). Lui Dumnezeu Îi face plăcere să răspundă la astfel de rugăciuni. Când rostim o rugăciune în Numele lui Hristos, cu seriozitate și căldură, chiar în insistența aceasta se află o garanție din partea lui Dumnezeu că El este pe punctul de a ne răspunde, dăruindu-ne „ne-spuse mai mult decât cerem sau gândim noi” (Efeseni 3:20). – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 147

Isus era găsit adeseori în rugăciune. El Se retrăgea în dumbrăvi sinuratice sau pe munte pentru a-Și înălța cererile către Tatăl Său. Când lucrarea și grijile zilei erau încheiate și cei obosiți căutau odihnă, Isus Își dedica timpul rugăciunii. Noi nu vrem să descurajăm rugăciunea, pentru că există mult prea puțină rugăciune și veghere. Și este și mai puțină rugăciune în Duhul și cu pricepere. Rugăciunea fierbinte și eficientă este întotdeauna potrivită și nu va obosi niciodată. Astfel de rugăciuni îi interesează și îi înviorează pe toți cei care iubesc devoțiunea.

Rugăciunea în taină este neglijată și acesta este motivul pentru care se înalță atât de multe rugăciuni lungi, obositoare și fără sens, atunci când credincioșii se adună să I se închine lui Dumnezeu împreună. ... Ei speră că se roagă după voia lui Dumnezeu. Dar, adeseori, rezultatul acestor rugăciuni este acela de a-i coborî pe alții la nivelul lor scăzut, de întuneric spiritual. Dacă și-ar însuși învățăturile lui Hristos cu privire la veghere și rugăciune, creștinii ar deveni mai raționali în închinarea lor față de Dumnezeu. – *Mărturii*, vol. 2, p. 58

Când ajungem în situații dificile, El [Domnul] Își descoperă puterea și înțelepciunea, ca răspuns la rugăciunea făcută în umilință. Aveți încredere în El ca într-un Dumnezeu care ascultă și răspunde la rugăciuni! El vi Se va descoperi ca Unul care poate da ajutor în orice stare de urgență. Acela care l-a creat pe om, care i-a dat minunatele însușiri fizice, mintale și spirituale, nu va reține ceea ce este necesar pentru sprijinirea vieții pe care a dat-o. Acela care ne-a dat Cuvântul Său – frunzele pomului vieții – nu Se va feri să ne dea cunoștința legată de modul în care să asigurăm hrană pentru copiii Săi nevoiași. – *Divina vindecare*, p. 199

Joi, 4 ianuarie

Lumea Psalmilor

La fel de umil și de modest ca înainte de ungere, păstorașul [David] se întoarce la colinele lui, păscând și păzind turmele la fel de blând ca întotdeauna. Dar își compunea melodiile și cânta din harpă cu o nouă însuflețire. În fața ochilor săi se întindea o priveliște bogată în diverse frumuseți. Viile cu ciorchinii lor de aur străluceau în bătaia soarelui. Copacii pădurii, cu frunzele lor verzi, se unduiau în bătaia vântului. El privea soarele, care inunda cerul cu lumină, cum se ridica asemenea unui mire din odaia sa, bucurându-se ca un viteaz care pornește la drum. În fața lui se ridicau mândrele vârfuri ale dealurilor, înălțându-se spre cer; departe, se zăreau stâncile golașe ale lanțului muntos al Moabului, iar deasupra tuturor se întindea bolta cerului, albastră și plăcută. Dincolo de toate acestea era Dumnezeu.

Nu-L putea vedea, dar lucrările Lui erau pline de lauda Lui. Lumina zilei care îmbrăca în aur pădurea și muntele, livezile și apele îi conducea gândurile la Părintele luminii de la care se coboară orice dar bun și desăvârșit. Descoperirile zilnice ale caracterului și ale maiestății Creatorului umpleau inima tânărului poet de ardoare și de bucurie. Admirându-L pe Dumnezeu și lucrările Lui, însușirile minții și ale inimii

lui David sporeau și se întăreau pentru lucrarea lui de mai târziu. Zilnic, el ajungea într-o comuniune tot mai intimă cu Dumnezeu. Sufletul său pătrundea adâncimi tot mai mari, pentru a afla noi subiecte care să-i inspire cântecul și să-i trezească harpa. Melodia bogată a glasului său se revărsa în aer și răsună pe dealuri, ca un răspuns la imnurile îngerilor din cer. – *Patriarhi și profeți*, p. 641

Când Domnul Hristos va deveni tovarășul nostru de zi cu zi, vom simți că puterile unei lumi nevăzute sunt prezente pretutindeni în jurul nostru și, privind la Isus, vom ajunge asemenea Lui. Privind la El, suntem schimbați. Caracterul nostru devine sensibil, blând și curat, fiind pregătit pentru Împărăția cerească. Rezultatul sigur al relației noastre de prietenie cu Domnul va fi o sporire a evlaviei, a curăției morale și a devotamentului. Rugăciunea noastră va deveni din ce în ce mai inteligentă. Noi vom primi o educație divină, iar aceasta se va vedea printr-o viață caracterizată de sârguință și zel.

Cel care se îndreaptă în fiecare zi spre Dumnezeu, prin rugăciuni stăruitoare și serioase pentru a primi ajutor, sprijin și putere de la El, va avea aspirații nobile, o înțelegere limpede a adevărului și a responsabilității personale, obiective înalte de acțiune și o continuă foame și sete după neprihănire. Prin menținerea unei legături permanente cu Dumnezeu, vom deveni capabili să le transmitem și celor cu care venim în contact lumina, pacea, liniștea și simțământul de siguranță care domnesc în inima noastră. Puterea dobândită în rugăciunea adresată lui Dumnezeu, unită cu efortul perseverent de educare a minții în ce privește sensibilitatea, atenția și grija față de nevoile altora îl pregătește pe om pentru îndatoririle zilnice și menține o stare de pace a spiritului care rămâne aceeași, indiferent de circumstanțe. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 85

Vineri, 5 ianuarie

Studiu suplimentar

Solii pentru tineret, cap. 95, „Avantajele muzicii”.

Învață-ne să ne rugăm

Sabat după-amiază, 6 ianuarie

Rugăciunea zilnică este tot atât de necesară pentru creșterea în har și pentru viața spirituală însăși, cum este hrana pământească pentru binele corpului. Trebuie să ne obișnuim să ne înălțăm adesea gândurile în rugăciune către Dumnezeu. Când mintea noastră rătăcește, trebuie s-o întoarcem; prin eforturi stăruitoare, ne vom face din aceasta o obișnuință. Nu putem fi siguri nicio clipă dacă ne despărțim de Hristos. Noi putem avea prezența Sa, care să ne însoțească la orice pas, dar numai prin împlinirea condițiilor puse de El.

Religia trebuie să fie pe primul loc în viața noastră. Orice alt lucru trebuie subordonat ei. Toate puterile sufletului, corpului și spiritului nostru trebuie să fie angajate în lupta creștină. Trebuie să privim la Hristos pentru tărie și har și atunci vom câștiga biruința tot atât de sigur, după cum este sigur că Isus a murit pentru noi. – *Sfințirea vieții*, p. 93

Hristos a venit în lume ca să o salveze, ca să-l lege pe omul căzut de Dumnezeu infinit. Urmașii lui Hristos trebuie să fie canale de lumină. Păstrând legătura cu Dumnezeu, ei trebuie să le transmită, celor care se află în întuneric și în rătăcire, binecuvântările alese pe care le primesc din cer. Enoh nu a fost întinat de nelegiuirile care existau în vremea sa; de ce am fi noi, astăzi? Dar noi putem, asemenea Domnului nostru, să manifestăm compasiune față de oamenii aflați în suferință, milă față de cei defavorizați și o considerație plină de generozitate față de sentimentele și față de nevoile celor săraci, necăjiți și sperați.

Cei care sunt creștini cu adevărat vor căuta să le facă bine altora și, în același timp, își vor supraveghea vorbirea și purtarea, astfel încât să-și păstreze liniștea sufletească și o judecată sfințită. Cuvântul lui Dumnezeu ne cere să fim asemenea Mântuitorului nostru, să purtăm chipul Său, să imităm exemplul Său, să trăim viața Sa. Egoismul și caracterul lumesc nu sunt roadele unui pom creștin. Nimeni nu poate să trăiască pentru

sine și totuși să se bucure de aprobarea lui Dumnezeu. – *Mărturii*, vol. 5, p. 113

Ispitele la care suntem expuși zilnic fac ca rugăciunea să fie o necesitate. Ca să putem fi susținuți de puterea lui Dumnezeu prin credință, dorințele minții trebuie să se înalțe continuu în rugăciune tăcută pentru ajutor, pentru lumină, pentru tărie și pentru cunoștință. ...

Viața noastră ar trebui să fie caracterizată de gândire și de acțiune, de rugăciune tăcută și de eforturi serioase. ... Sufletul care se întoarce către Dumnezeu pentru a primi de la El putere, susținere și rezistență prin rugăciune zilnică, stăruitoare, va avea aspirații nobile, o percepție clară a adevărului și a datoriei, planuri de acțiune mărețe și o continuă foame și sete după neprihănire. Menținând legătura cu Dumnezeu, vom fi făcuți în stare ca, în relațiile noastre cu alți oameni, să le transmitem și lor lumina, pacea și seninătatea care domnesc în inima noastră și să le oferim un exemplu de credincioșie neclintită față de interesele lucrării în care suntem angajați. – *Mărturii*, vol. 4, pp. 459–460

Duminică, 7 ianuarie

Folosirea psalmilor în rugăciune

În Cuvântul lui Dumnezeu vedem puterea care a întemeiat pământul și a întins cerurile. Doar în el găsim o istorie a neamului nostru neîntinată de prejudecățile și mândria omului. Aici sunt consemnate luptele, înfrângerile și biruințele celor mai mari oameni pe care i-a cunoscut lumea vreodată. Aici ne sunt dezvăluite marile probleme legate de datorie și de destin. Vălul care desparte lumea vizibilă de cea nevăzută este dat la o parte și putem privi conflictul dintre puterile opuse ale binelui și răului, de la prima apariție a păcatului până la triumful final al neprihănirii și al adevărului – totul este o dezvăluire a caracterului lui Dumnezeu. Prin contemplarea reverențioasă a adevărilor prezentate în Cuvântul Său, mintea este adusă în comuniune cu Gândirea infinită. Un astfel de studiu nu numai că va șlefui și înnobila caracterul, ci va lărgi și învigoră capacitățile mintale. – *Asemenea lui Hristos*, p. 115 (11 apr.)

De când părinții L-au găsit în templu, purtarea lui Isus a fost pentru ei o taină. El nu Se lua cu nimeni la ceartă și, cu toate acestea, exemplul Lui era o lecție permanentă. Avea înfățișarea unei persoane consacrate pentru ceva deosebit. Clipele Lui de fericire erau atunci când Se găsea singur cu Dumnezeu și cu natura. De câte ori avea ocazia, Se retrăgea din

locul muncii Sale, pentru a merge în câmpii, să mediteze în văile înverzite, pentru a fi în strânsă legătură cu Dumnezeu pe colinele munților sau printre copacii pădurilor. De multe ori, zorile dimineții Îl găseau în vreun loc retras, meditănd, cercetând Scripturile sau rugându-Se. Din aceste răstimpuri de liniște pornea apoi spre casă, unde Își relua lucrările și dădea pildă de muncă plină de răbdare. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 89

Noi suntem într-un continuu pericol de a simți că ne descurcăm singuri, sprijinindu-ne pe înțelepciunea noastră și nefăcându-L pe Domnul puterea noastră. Nimic nu îl tulbură pe Satana mai mult decât faptul că noi îi cunoaștem vicleșugurile. Dacă simțim pericolul în care ne aflăm, vom simți nevoia de a ne ruga așa cum a făcut Neemia și, la fel ca el, vom obține acea sigură apărare care ne va da siguranță în vreme de pericol. Dacă suntem nepăsători și indiferenți, vom fi biruiți cu siguranță de șiretlicurile lui Satana. Trebuie să fim vigilenți. Când, la fel ca Neemia, venim la Domnul în rugăciune, aducând înaintea Lui toate încurcăturile și poverile noastre, nu vom simți că nu avem nimic de făcut. Noi trebuie să și veghem, nu numai să ne rugăm. – Comentariile Ellen G. White, în *CBAZȘ*, vol. 3, p. 1138

Luni, 8 ianuarie

Încredere în perioade dificile

Cerul este apropiat de pământ prin acea tainică scară al cărei picior este bine înfipt în pământ, în timp ce capătul de sus atinge tronul Celui Infinit. Îngerii urcă și coboară continuu această scară sclipitor de strălucitoare, ducând sus, la Tatăl, rugăciunile celor în nevoie și ale celor întristați și aducându-le fiilor oamenilor binecuvântare, nădejde, curaj și ajutor. Acești îngeri de lumină produc o atmosferă cerească în jurul sufletului, ridicându-ne către ceea ce este nevăzut și veșnic. Cu ochii noștri firești nu le putem privi înfățișarea; numai cu o viziune spirituală putem înțelege lucrurile cerești. Numai urechea spirituală poate auzi armonia glasurilor cerești.

„Îngerul Domnului tabără în jurul celor ce se tem de El și-i scapă din primejdie” (Psalmii 34:7). Dumnezeu îi însărcinează pe îngerii Săi să-i scape pe aleșii Lui din nenorocire, să-i păzească „de ciurma care umblă în întuneric” și „de molima care bântuie ziua-n amiaza mare” (Psalmii 91:6). Mereu și mereu, îngerii au vorbit cu oamenii așa cum vorbește cineva cu un prieten al său și i-a condus la locuri sigure. Iarăși și iarăși, cuvintele încurajatoare ale îngerilor au reînsuflețit sufletele doborâte ale

credincioșilor, înălțându-le gândurile mai presus de lucrurile pământești, făcându-i să vadă prin credință veșmintele albe, cununile și ramurile de finic ale victoriei, pe care le vor primi biruitorii când vor sta în jurul marelui tron alb.

Lucrarea îngerilor este aceea de a se apropia de cel încercat, suferind și ispitit. Ei lucrează neobosit în favoarea acelora pentru care a murit Hristos. – *Faptele apostolilor*, p. 153

Credința care l-a întărit pe Habacuc împreună cu toți cei sfinți și drepti în zilele de grea încercare era aceeași credință care îl susține pe poporul lui Dumnezeu din zilele noastre. În ceasurile cele mai întunecate, în împrejurările cele mai descurajatoare, credinciosul își poate ține sufletul legat de Izvorul a toată lumina și puterea. Prin credința în Dumnezeu, nădejdea și curajul lui pot fi reînnoite în fiecare zi. „Cel neprihănit va trăi prin credința lui.” În slujirea lui Dumnezeu nu trebuie să existe nici descurajare, nici oscilare, nici teamă. Domnul va împlini cele mai înalte așteptări ale acelora care-și pun încrederea în El. Domnul le va da înțelepciunea pe care o cer diferitele lor nevoi.

Apostolul Pavel dă o mărturie grăitoare despre grija îndestulătoare oferită fiecărui suflet încercat. Lui i-a fost dată asigurarea divină: „Harul Meu îți este de ajuns, căci puterea Mea, în slăbiciune, este făcută desăvârșită.” Cu recunoștință și cu încredere, slujitorul încercat al lui Dumnezeu a răspuns: „Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine. De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strămtorări pentru Hristos, căci, când sunt slab, atunci sunt tare” (2 Corinteni 12:9,10). – *Profeți și regi*, pp. 386–387

Pe cei din poporul lui Dumnezeu îi așteaptă încercări înspăimântătoare. Spiritul războiului tulbură popoarele de la un capăt al pământului la celălalt. Totuși, în acest timp de necaz care vine – un timp cum n-a mai fost niciodată –, cei din poporul ales al lui Dumnezeu vor sta neclintiți. Satana și îngerii lui nu pot să-i nimicească, deoarece îngerii care excelează în putere îi vor ocroti. – *Solii alese*, cartea 2, p. 55

Mărți, 9 ianuarie

Un psalm al disperării

Mi s-a arătat că Satana își exercită puterea în special asupra poporului lui Dumnezeu. Mulți au fost prezentați înaintea mea ca fiind într-o stare de

disperare, cuprinși de îndoială. Infirmitățile corpului afectează mintea. Un dușman viclean și puternic ne urmărește fiecare pas și își folosește toată puterea și toată priceperea în încercarea de a ne abate de la calea cea dreaptă. Și, mult prea adesea, cei care fac parte din poporul lui Dumnezeu nu veghează, astfel că sunt în completă necunoștință cu privire la uneltirile lui. El lucrează prin acele mijloace care îl ascund cel mai bine, astfel că de multe ori își atinge ținta. – *Mărturii*, vol. 1, p. 304

Trebuie să cultivăm și să încurajăm credința despre care au mărturisit prorocii și apostolii, credința care se sprijină pe făgăduințele lui Dumnezeu și așteaptă mântuirea la timpul și în felul hotărâte de El. Cuvântul sigur al prorociei își va găsi împlinirea finală în arătarea glorioasă a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor. Timpul de așteptare poate părea lung, sufletul poate fi apăsător de împrejurări descurajatoare, mulți în care ne-am pus încrederea pot cădea pe cale, dar, împreună cu prorocul care s-a străduit să încurajeze poporul din Iuda într-o vreme de decădere fără egal, să spunem cu încredere: „Domnul însă este în Templul Lui cel sfânt. Tot pământul să tacă înaintea Lui!” (Habacuc 2:20). Să păstrăm mereu în minte solia încurajatoare: „Căci este o prorocie a cărei vreme este hotărâtă, se apropie de împlinire și nu va minți; dacă zăbovește, așteapt-o, căci va veni și se va împlini negreșit. ... Cel neprihănit va trăi prin credința lui” (vers. 3,4). – *Profeți și regi*, pp. 387–388

Adevărata convertire ... ne va învăța cum să ne păstrăm o încredere puternică în Acela care este unica noastră siguranță. Prin convertire, noi unim slăbiciunea noastră cu puterea lui Dumnezeu, ignoranța noastră cu înțelepciunea Sa, nevrednicia noastră cu meritele Sale, sărăcia noastră cu bogățiile Sale nesfârșite, neajutorarea noastră cu puterea Sa dăinuitoare.

Noi trebuie să cercetăm Cuvântul lui Dumnezeu, făcându-l parte din noi înșine. Un spirit smerit, asemenea spiritului lui Hristos, ne va ajuta să-L cunoaștem pe Acela care ne-a chemat prin slava și puterea Lui (în engl.: „ne-a chemat la slavă și virtute”).

Dacă am aduce adevărul în viața de zi cu zi, așa cum ar trebui să facem, am înainta mai sus și mereu mai sus, dobândind o înțelegere din ce în ce mai clară a descoperirii lui Dumnezeu. Prin psalmist, Domnul Hristos declară: „Te voi lăuda în mijlocul adunării” (Psalmii 22:22). Glasul său era expresia cântecului universului. Puterea Sa fără margini, înțelepciunea Sa de nepătruns, minunata Sa jertfă adusă pentru neamul

omenesc ne ajută să înțelegem iubirea lui Dumnezeu. Avem nevoie, fiecare, individual, ca Hristos să locuiască în sufletul nostru. Trebuie să ne deschidem mintea și inima pentru ca Duhul adevărului să rămână în noi. Trebuie să apreciem privilegiile pe care le avem ca deținători ai adevărului sfânt și înălțător. Să ne gândim numai ce înseamnă pentru noi să fim moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos! – *In Heavenly Places*, p. 248

Miercuri, 10 ianuarie

De la disperare la speranță

Tocmai încercările care ne pun la probă credința în modul cel mai sever și care fac să ni se pară că Dumnezeu ne-a părăsit sunt menite să ne conducă mai aproape de Hristos, ca să ne putem așeza toate poverile la picioarele Lui și să primim în schimb pacea Sa. ... Atunci când te vei preda pe deplin lui Dumnezeu, când vei cădea zdrobit cu totul pe Isus, vei fi răsplătit printr-o biruință a cărei bucurie nu ai trăit-o niciodată până acum. Dacă îți vei revizui trecutul cu o privire clară, vei vedea că, exact atunci când viața ți s-a părut o încurcătură și o povară, Isus Însuși a fost lângă tine, căutând să te conducă la lumină. Tatăl tău a fost lângă tine, aplecându-Se asupra ta cu o dragoste de nedescris. El te-a lăsat să suferi pentru binele tău, așa cum rafinorul purifică minereul prețios. Atunci când te-ai crezut părăsit, El a fost lângă tine ca să te mângâie și să te susțină. Rareori Îl vedem pe Isus așa cum este El și niciodată nu suntem la fel de dornici să primim ajutorul Său pe cât este El de dornic să ne ajute. – *Gospel Workers* (1892), p. 372

Tot capitolul 54 din Isaia se aplică poporului lui Dumnezeu, și fiecare element specificat de profeție se va împlini. Domnul nu Își va părăsi poporul în vreme de încercare. El spune: „Câteva clipe te părăsisem, dar te voi primi înapoi cu mare dragoste. Într-o izbucnire de mânie, Îmi ascusesem o clipă Fața de tine, dar Mă voi îndura de tine cu o dragoste veșnică», zice Domnul, Răscumpărătorul tău.” ... Această făgăduință este pentru aceia care, în mijlocul apostaziei generale, păzesc poruncile lui Dumnezeu și înalță standardul moral înaintea unei lumi care a uitat porunca și a rupt legământul cel veșnic [se citează Isaia 54:9-13]. – Comentariile Ellen G. White, în *CBAZȘ*, vol. 4, p. 1148

Uneori, un sentiment profund al lipsei noastre de valoare va transmite un val de teroare peste suflet, dar aceasta nu este o dovadă că Dumnezeu

S-ar fi schimbat față de noi sau noi față de El. N-ar trebui făcut niciun efort pentru a aduce mintea la o anumită intensitate emoțională. S-ar putea să nu simțim astăzi pacea și bucuria pe care le-am simțit ieri, dar ar trebui să ne prindem prin credință de brațul lui Hristos și să ne încredem deplin în El, fie că e întuneric sau lumină.

Satana ar putea să-ți șoptească: „Ești un păcătos prea mare pentru ca Hristos să te salveze.” Deși conștientizezi că ești într-adevăr păcătos și fără valoare, vei putea răspunde ispitei cu strigătul: „În virtutea ispășirii, Îl chem pe Hristos ca Mântuitor al meu. Nu mă încred în propriile merite, ci în sângele prețios al lui Isus, care m-a curățit. În acest moment, îmi agăț sufletul neajutorat de Hristos.” Viața de creștin trebuie să fie statornică, trăită prin credință. O încredere fermă și sprijinul ferm al lui Hristos vor aduce pace și siguranță sufletului. – *Solii pentru tineret*, pp. 111–112

Joi, 11 ianuarie

„Ridică-ne iarăși!”

Hristos este unica noastră speranță. Putem să privim la El, deoarece El este Mântuitorul nostru. Putem să-L credem pe cuvânt și să depindem de El. Domnul cunoaște exact ajutorul de care avem nevoie, iar noi putem să ne punem încrederea în El fără teamă. Dacă ne bazăm numai pe călăuzirea înțelepciunii omenesti, vom constata că ne-am așezat de partea celor învinși. Dar putem să venim direct la Domnul nostru, căci El a zis: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.” Este privilegiul nostru să fim învățați de El. – *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, p. 486

Domnul nostru Isus Hristos a venit în această lume pentru a sluji neobosit trebuințelor omului. „El a luat asupra Lui neputințele noastre și a purtat bolile noastre” pentru a putea sluji fiecărei nevoi a omenirii (Matei 8:17). El a venit să îndepărteze povara bolii, a nefericirii și a păcatului. Era misiunea Sa aceea de a-i reface în mod complet pe oameni; El a venit pentru a le da sănătate, pace și desăvârșirea caracterului.

Împrejurările și nevoile celor care l-au implorat sprijinul au fost variate și niciunul dintre aceia care au venit la El nu a plecat fără să fie ajutat. De la El se revărsa un șuvoi de putere vindecătoare și oamenii erau întregiți trupește, mintal și spiritual. – *Divina vindecare*, p. 17

Îngerii din curțile cerești stau alături de toți cei care îi slujesc lui Dumnezeu, împlinind nevoile semenilor lor. Voi vă bucurați de cooperarea personală a Domnului Hristos. El este cel care înnoiește totul și, dacă lucrați sub îndrumarea Sa, veți vedea rezultate mari. ...

... Domnul Hristos caută să-i înalțe pe toți cei care vor fi aduși într-o relație strânsă cu Sine, pentru ca noi să putem fi una cu El, după cum El este una cu Tatăl. El ne îngăduie să venim în contact cu suferințe și nenorociri pentru a ne chema să renunțăm la egoismul nostru. El caută să dezvolte în noi atribuțiile caracterului Său – compasiunea, duiosia și iubirea. Când acceptăm această lucrare de slujire, ne înscriem de bunăvoie în școala Sa, ca să fim pregătiți pentru curțile cerului. ...

„Dacă vei umbla pe căile Mele”, declară Domnul, „și dacă vei păzi poruncile Mele ..., te voi lăsa să intri împreună cu cei ce sunt aici” – chiar printre îngerii care înconjoară tronul Său (Zaharia 3:7). Prin cooperarea cu ființele cerești în lucrarea lor pe pământ, noi ne pregătim să fim împreună în ceruri. „Nu sunt oare toți duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mântuirea?” (Evrei 1:14). Îngerii din ceruri le vor spune bun venit celor de pe pământ, care au trăit „nu ca să li se slujească, ci ei să slujească” (Matei 20:28). – *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 388–398

Vineri, 12 ianuarie

Studiu suplimentar

Sfințirea vieții, „Timpul încercării”, pp. 11–12;

Astăzi cu Dumnezeu, „Creștini care luminează”, p. 316 (3 nov.)

Domnul este Suveran

Sabat după-amiază, 13 ianuarie

Dumnezeu îi cheamă pe oameni să-L vadă în minunile cerurilor. „Ridica-ți-vă ochii”, spune El, „și priviți. Cine a făcut aceste lucruri? Cine a făcut să meargă după număr, în șir, oștirea lor? El le cheamă pe toate pe nume; așa de mare e puterea și tăria Lui, că una nu lipsește” (Isaia 40:26). Dumnezeu vrea ca noi să cercetăm lucrările infinitului și, din acest studiu, să învățăm să-L iubim, să-L respectăm și să-L ascultăm. Cerurile și pământul, cu bogățiile lor, trebuie să ne învețe lecțiile dragostei, ale purtării de grijă și ale puterii lui Dumnezeu.

Dumnezeu cheamă ființele pe care le-a creat să-și întoarcă privirea de la confuzia din jurul lor și să admire lucrarea mâinilor Lui. Când cercetăm lucrările Sale, îngerii cerului vor fi în preajma noastră pentru a ne lumina mintea și a ne păzi de amăgirile lui Satana. ...

Psalmistul declară: „Inima îmi zice din partea Ta: «Caută fața Mea!» și fața Ta, Doamne, o caut” (Psalmii 27:8). ... Psalmul 81 explică de ce a fost împrăștiat Israel printre popoare – pentru că L-a uitat pe Dumnezeu, așa cum și bisericile noastre Îl uită azi. Vedeti, de asemenea, Psalmii 89, 90, 92 și 93.

Aceste lucruri au fost scrise pentru avertizarea noastră, în legătură cu evenimentele care vor avea loc în vremea sfârșitului. ... Cuvântul lui Dumnezeu conține lecții instructive, date spre mustrare, avertizare, încurajare și lecții pline de făgăduințe bogate. – *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, pp. 456–457

Dumnezeul nostru are cerul și pământul sub porunca Lui și știe exact de ce avem nevoie. Noi nu putem vedea decât puțin înaintea noastră, dar „totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face” (Evrei 4:13).

El stă și tronează mai presus de frământările pământului, toate sunt descoperite privirii Sale divine și, din marea și liniștită Sa veșnicie, El poruncește ceea ce providența Lui vede că este cel mai bine. Nici măcar o vrabie nu cade la pământ fără știrea Tatălui. Ura împotriva lui Dumnezeu îl determină pe Satana să găsească plăcere în a distruge chiar și creaturile necuvântătoare. Doar prin grija protectoare a lui Dumnezeu sunt păstrate păsările, ca să ne înveselească prin cântecele lor pline de bucurie. Dar El nu uită nici măcar vrăbiile. „Deci să nu vă temeți; voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii” (Matei 10:31). – *Mărturii*, vol. 8, pp. 272–273

Când atenția este concentrată asupra crucii lui Hristos, întreaga ființă este înnobilită. Cunoașterea iubirii Mântuitorului subjugă sufletul și înalță mintea deasupra lucrurilor vremelnice și a simțurilor. Să învățăm să estimăm lucrurile trecătoare în lumina care strălucește de la cruce. Să ne străduim să pătrundem adâncimile umilinței până la care a coborât Mântuitorul pentru a-l face pe om să aibă parte de bogățiile veșnice. Când studiem planul de mântuire, inima va simți pulsația iubirii Mântuitorului și va fi încântată de frumusețea caracterului Său. – *Lift Him Up*, p. 248

Duminică, 14 ianuarie

Domnul este Creator

Frumusețile din natură sunt o temă de contemplare. Studiind frumusețea naturală din jurul nostru, mintea ne este îndreptată, prin intermediul naturii, către Autorul a tot ceea ce este încântător. Toate lucrările lui Dumnezeu vorbesc simțurilor noastre, preamărindu-I puterea, înălțându-I înțelepciunea. Fiecare lucru creat are un farmec aparte, care trezește interesul copilului lui Dumnezeu și îi modelează gustul pentru a aprecia aceste dovezi ale iubirii lui Dumnezeu mai presus decât lucrarea iscusinței omenești.

În cuvinte pline de ardoare, profetul Îl preamărește pe Dumnezeu în lucrurile create de El: „Când privesc cerurile, lucrarea mâinilor Tale, luna și stelele pe care le-ai făcut, îmi zic: «Ce este omul, ca să Te gândești la el? Și fiul omului, ca să-l bagi în seamă?»” „Doamne, Dumnezeul nostru, cât de minunat este Numele Tău pe tot pământul!” „Voi lăuda pe Domnul din toată inima mea, voi istorisi toate minunile Lui.” – *Mărturii*, vol. 3, p. 377

Dumnezeu are grijă fără încetare de susținerea și folosirea ca slujitori ai Săi a lucrurilor pe care le-a făcut. El lucrează prin legile naturii, folosindu-le ca unelte ale Sale. Acestea nu funcționează prin ele însele. În

lucrarea ei, natura mărturisește despre prezența și influența activă a unei Ființe care pune în mișcare toate lucrurile după voia Sa. ...

Nu prin propria putere își dă pământul bogățiile an după an și își continuă drumul în jurul soarelui. Mâna Celui Nesfârșit este neîncetat la lucru, călăuzind această planetă. Exercițierea continuă a puterii lui Dumnezeu face ca pământul să-și păstreze poziția în timpul rotației. Dumnezeu face ca soarele să răsară pe cer. El deschide ferestrele cerului și dă ploaie. – *Divina vindecare*, p. 416

Prin intermediul naturii, Dumnezeu lucrează zi de zi și ceas de ceas, clipă de clipă, pentru a ne păstra în viață, pentru a ne dezvolta și a ne reface. Când vreuna dintre părțile corpului nostru suferă o lezare, imediat începe procesul de refacere; puterile naturii sunt puse la lucru pentru a reface sănătatea. Dar puterea care lucrează prin aceste elemente este puterea lui Dumnezeu. Orice putere dătătoare de viață vine de la El. Când un om se reface după o boală, Dumnezeu este Acela care îl vindecă. Boala, suferința și moartea sunt lucrările unei puteri antagonice. Satana este cel care distruge, Dumnezeu este Cel care reface.

Noi învățăm o lecție foarte importantă atunci când înțelegem relația noastră cu Dumnezeu și relația Lui cu noi. ...

Îi suntem supuși lui Dumnezeu pentru că viața noastră vine de la El. Nu primim aceasta de la firea noastră omenească, ci numai de la Dumnezeu. Suntem ai Săi prin faptul că ne-a creat și pentru că ne-a răscumpărat. Nici corpurile noastre nu sunt ale noastre, ca să le tratăm cum ne place, să le slăbim vitalitatea prin obiceiuri care duc la degradare, făcându-ne neînstare să Îi aducem lui Dumnezeu o servire perfectă. Viața noastră și capacitățile noastre Îi aparțin. El Se îngrijește de noi în fiecare clipă, El ține în stare de funcționare mașinăria vie a trupului nostru. Dacă ar fi lăsată în seama noastră chiar pentru o clipă, am muri. Noi depindem cu totul de Dumnezeu. – *The Faith I Live By*, p. 165

Luni, 15 ianuarie

Domnul este Împărat

Înaintea Aceluia care conduce în ceruri, tainele trecutului și ale viitorului sunt ca o carte deschisă și Dumnezeu vede dincolo de nenorocirea, întinericul și ruina aduse de păcat, împlinirea scopurilor Sale de iubire și binecuvântare. Deși norii și negura Îl înconjoară, totuși dreptatea și judecata sunt temelia scaunului Său de domnie. Prin planul de mântuire este adus la îndeplinire un scop mai mare chiar decât salvarea omului și

răscumpărarea pământului. Prin descoperirea caracterului lui Dumnezeu în Hristos, beneficiile guvernării lui Dumnezeu vor fi arătate clar înaintea universului, acuzațiile lui Satana, reduse la tăcere, natura și urmările păcatului vor fi făcute clare, iar perpetuitatea Legii lui Dumnezeu demonstrată pe deplin.

Atunci, nimicirea păcatului va da satisfacție iubirii lui Dumnezeu și va restabili onoarea Sa înaintea unui univers de ființe care îndeplinesc cu plăcere voia Sa și care au în inimă Legea Sa. – *That I May Know Him*, p. 366

„Poți spune tu că poți pătrunde adâncimile lui Dumnezeu, că poți ajunge la cunoștința desăvârșită a Celui Atotputernic? Cât cerurile-i de înaltă: ce poți face? Mai adâncă decât Locuința morților: ce poți ști?” „Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. Ci, cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât de sus sunt căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre.” „Eu sunt Dumnezeu și nu este altul ca Mine. Eu am vestit de la început ce are să se întâmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit.” Pentru mințile mărginite ale oamenilor, este imposibil să înțeleagă pe deplin caracterul sau lucrările Celui Infinit. Pentru intelectul cel mai ascuțit, pentru mintea cea mai puternică și mai educată, Ființa sfântă trebuie să rămână pentru totdeauna învăluită în mister.

Apostolul Pavel exclamă: „O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui!” Dar, deși „norii și negura Îl înconjoară, dreptatea și judecata sunt temelia scaunului Său de domnie”. Putem înțelege purtarea Lui față de noi și motivele care Îl determină la aceasta în măsura în care reușim să înțelegem dragostea și mila Sa fără margini unite cu puterea infinită. Putem înțelege din planurile Sale doar atât cât este spre binele nostru să știm, iar dincolo de aceasta trebuie să ne încredem în tăria Celui Atotputernic, în dragostea și în înțelepciunea Tatălui și Suveranului a toate. – *Mărturii*, vol. 5, pp. 698–699

„Urăți răul, cei ce iubiți pe Domnul”, îndeamnă psalmistul ... (Psalmii 97:10). ... Cuvintele psalmistului arată că aceste progrese vor fi atinse prin slujirea lui Dumnezeu. Trebuie să dăm la o parte vorbirea rea, planurile egoiste și tot ce ne-ar afecta influența sau împiedica judecata. Inima trebuie golită de orice egoism; conduita trebuie să ne fie astfel, încât să

nu orienteze niciun suflet spre falsele cărări. – *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 397

Mărti, 16 ianuarie

Dumnezeu este Judecător

Când va veni Domnul Hristos, pământul va tremura înaintea Lui, iar cerurile vor fi înfășurate ca un sul și fiecare munte și fiecare insulă vor fi mutate din locul lor. „Dumnezeul nostru vine și nu tace. Înaintea Lui merge un foc mistuitor, și împrejurul Lui, o furtună puternică. El strigă spre ceruri sus și spre pământ, ca să judece pe poporul Său: «Strângeți-Mi pe credincioșii Mei, care au făcut legământ cu Mine prin jertfă!» Atunci, cerurile vor vesti dreptatea Lui, căci Dumnezeu este Cel ce judecă”. (Psalmii 50:3-6). În perspectiva mării zile a lui Dumnezeu, putem să înțelegem că unica noastră posibilitate de a fi în siguranță va fi aceea de a ne îndepărta de orice păcat și nelegiuire. Cei care vor continua să trăiască în păcat vor fi găsiți printre cei condamnați, care pier. – *Credința și faptele*, p. 116

Dumnezeu îi aduce pe oameni în situații în care sunt puși la încercare să se vadă dacă ei se vor încrede într-o putere din afara lor și de deasupra lor. El vede ceea ce oamenii nu văd. Adesea El trebuie să rupă legături omenești și să schimbe ordinea lucrurilor așa cum le plănuise omul care are impresia că este perfect în modul său de apreciere. Ceea ce omul consideră că este pentru binele său spiritual și temporar poate fi totuși diferit de experiența pe care trebuie să o aibă un urmaș al lui Hristos. Părerile sale despre valoarea personală pot fi foarte departe de realitate. ...

Caracterul trebuie să fie pus la încercare, altfel ar fi mulți falși creștini care ar păstra o aparență de religiozitate până când ar simți că le sunt contrazise înclinațiile, dorința de a-și urma propria cale, mândria și ambiția. Când Dumnezeu îngăduie să vină asupra lor încercări grele, lipsa lor de adevărată evlavie, de blândețe și smerenie asemenea lui Hristos le va arăta că au nevoie de lucrarea Duhului Sfânt.

Adevăratul creștin își ține privirea ațintită la Acela care cercetează inima și încearcă răunchii, care cere ca adevărul să fie în adâncul inimii. Rugăciunea lui constantă este: „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea și du-mă pe calea veșniciei” (Psalmii 139:23,24). – *In Heavenly Places*, p. 266

În prezentarea scenei judecătii, când cei drepti primesc răsplată, iar asupra celor răi este rostită sentința, cei neprihăniți sunt descriși ca întrebându-se ce au făcut ca să primească o astfel de răsplată. Dar ei au nutrit permanent o credință fermă în Hristos. Ei au fost umpluți cu Duhul Său Sfânt și, fără să fi făcut vreun efort, ei au lucrat pentru Hristos, în persoana sfinților Săi, oferindu-le acele servicii care aduc o răsplătire sigură. Însă motivul pentru care au făcut acele fapte nu a fost dorința de a primi o răsplată. Ei au privit ocaziile respective ca pe cea mai mare onoare – să le fie îngăduit să facă ce a făcut Domnul Hristos. Ei au făcut totul din iubire pentru Hristos și pentru semenii lor, iar Acela care S-a identificat cu omenirea suferindă a considerat că aceste fapte de iubire și compasiune au fost făcute pentru El. – *Lift Him Up*, p. 343

Miercuri, 17 ianuarie

Își amintește pururi de legământul Său

Legea iubirii este temelia guvernării lui Dumnezeu și numai un serviciu făcut din iubire este plăcut înaintea Cerului. Dumnezeu le-a garantat tuturor libertatea voinței, i-a înzestrat pe oameni cu capacitatea de a aprecia caracterul Său și cu posibilitatea de a-L iubi și de a alege să-I slujească Lui. Atâta timp cât I se închinau lui Dumnezeu, ființele create erau în armonie cu întregul univers. În vreme ce iubirea față de Dumnezeu era mai presus de orice, iubirea față de ceilalți era îmbelșugată. Atâta vreme cât nu a existat călcare a legii, care este expresia caracterului lui Dumnezeu, nicio notă de discordie nu a tulburat armonia cerească.

Dumnezeu cunoaște toate lucrările mâinilor Sale și legământul harului (o favoare nemeritată) a existat din veacurile veșnice în mintea lui Dumnezeu. Este numit legământul veșnic, pentru că planul de mântuire nu a fost conceput după căderea omului, ci el este taina „care a fost ținută ascunsă timp de veacuri, dar a fost arătată acum ... și ... a fost adusă la cunoștința tuturor neamurilor” (Romani 16:25,26). – *That I May Know Him*, p. 366

Dumnezeu cerurilor este prezentat ca fiind Acela care îi ridică pe cei căzuți. El este Prietenul tuturor celor care Îl iubesc și se tem de El și îl va pedepsi pe orice om care îndrăznește să-i îndepărteze de calea cea sigură și să le aducă nenorocire, atunci când, în mod conștiincios ei se străduiesc să rămână pe calea Domnului și să ajungă în căminul celor drepti.

Nicio vrabie nu cade la pământ fără ca Tatăl vostru ceresc să știe. De aceea, oamenii trebuie să aibă grijă să nu cumva, prin cuvinte sau fapte, să îi facă rău sau să-l rănească pe unul dintre cei mai mici copii ai Domnului. Dacă Tatăl nostru ceresc știe și când cade la pământ o vrăbiuță, care nu are suflet, cu siguranță sufletele pentru care a murit Domnul Hristos sunt prețioase pentru El și oare nu va pedepsi Dumnezeu pe cei care le aduc dureri sau dezamăgire inimilor acelora pentru care Domnul Hristos Și-a dat viața?

Cine poate estima sau anticipa darul lui Dumnezeu? Veacuri la rând, păcatul a întrerupt revărsarea binefacerilor lui Dumnezeu asupra oamenilor, dar harul și marea iubire asigurate pentru neamul acesta căzut nu au încetat să se adune și nu și-au pierdut direcția – spre pământ. Dumnezeu trăiește și domnește și, prin Domnul Hristos, a revărsat asupra lumii un potop de vindecare. Mântuitorul nostru a asigurat tot ce este necesar pentru om. – *The Upward Look*, p. 364

Joi, 18 ianuarie

„Mărturiile” Sale sunt absolut adevărate

Cele zece precepte sfinte rostite de Domnul Hristos pe muntele Sinai au fost descoperirea caracterului lui Dumnezeu, făcând cunoscut lumii faptul că El are autoritate asupra întregii moșteniri omenești. Această Lege a Celor Zece Porunci, legea celei mai mari iubiri ce poate fi înfățișată omului, este vocea lui Dumnezeu vorbind din ceruri sufletului, în făgăduința: „Să faci aceasta și nu vei ajunge sub stăpânirea și conducerea lui Satana.” Nu este nimic negativ în această lege, deși poate apărea astfel. ...

Biserica iudeilor din vechime a fost poporul ales al lui Dumnezeu, scos din Egipt și recunoscut ca fiind comoara Sa deosebită. Multele făgăduințe foarte mari și prețioase făcute lui Israel, ca popor, au fost speranța și încrederea bisericii iudaice. În acestea s-au încrezut ei și au fost siguri că vor fi salvați. Niciun alt popor nu a afirmat că este condus de poruncile lui Dumnezeu. – *Comentariile Ellen G. White*, în *CBAZȘ*, vol. 1, p. 1105

Dar psalmistul spune: „Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta și nu li se întâmplă nici o nenorocire” (Psalmii 119:165). Oamenii nu pot să producă pace. Planurile omenești pentru înnobilarea și înălțarea oamenilor sau a societății nu vor fi în stare să producă pace, deoarece ele nu pot atinge inima. Singura putere care creează sau care perpetuează adevărata pace este harul lui Hristos. Când acesta este sădit în inimă, el va îndepărta patimile care provoacă cearta și dezbinarea. „În locul spinului se va înălța

chiparosul, în locul măracinilor va crește mirtul”, iar pustietatea vieții „se va veseli și va înflori ca trandafirul. (Isaia 55:13; 35:1). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 302

Studentul să-și ia Biblia ca ghid și să rămână neclintit în principii și, astfel, poate aspira la orice realizări, oricât de înalte. Toate filosofii firii omenеști au dus la încurcătură și rușine când Dumnezeu nu a fost recunoscut ca fiind totul. Însă credința prețioasă inspirată de Dumnezeu aduce tărie și noblețe de caracter. Cu cât ne ocupăm mai mult de bunătațe, îndurarea și iubirea Sa, cu atât percepția adevărului va fi mai clară și cu atât mai înaltă și mai sfântă va fi dorința de a avea o inimă curată și o minte limpede. Sufletul care rămâne în atmosfera pură a gândurilor sfinte este transformat prin comuniunea cu Dumnezeu, prin studierea Cuvântului Său. Adevărul este atât de cuprinzător, întins, profund, larg, încât eul este pierdut din vedere. Inima este înmuiată și adusă la umilință, blândețe și iubire. Iar puterile naturii umane sunt sporite mulțumită supunerii sfinte. În urma studierii Cuvântului vieții, studenții pot dobândi un intelect superior, caracterizat prin profunzime și noblețe. Dacă sunt, asemenea lui Daniel, ascultători și împlinitori ai Cuvântului lui Dumnezeu, ei pot progresa, ca și el, în toate ramurile de instruire. Având o minte curată, ei vor dobândi o minte puternică. Fiecare facultate intelectuală li se va dezvolta. Ei se pot disciplina și educa în așa fel, încât toți cei aflați în sfera lor de influență vor vedea ce poate fi și ce poate face omul când este în legătură cu Dumnezeul înțelepciunii și al puterii. – *Divina vindecare*, pp. 465–466

Vineri, 19 ianuarie

Studiu suplimentar

Astăzi cu Dumnezeu, „Judecata vine”, p. 296 (14 octombrie).

Domnul aude și salvează

Sabat după-amiază, 20 ianuarie

Atunci când revedem ... manifestările mării îndurări a lui Dumnezeu și ale iubirii Sale nepieritoare, Îl vom lăuda cu mult mai mult decât ne vom plânge. Vom vorbi despre credințioșia plină de dragoste a lui Dumnezeu – Păstorul adevărat și plin de gingășie și de compasiune al turmei Sale, care a declarat că nimeni nu ne va smulge din mâna Sa. Rostirile inimii nu vor fi murmurări și nemulțumiri egoiste. Lauda se va revărsa de pe buzele adevăraților credincioși ai lui Dumnezeu ca o apă limpede, curgătoare. „Da, fericirea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele și voi locui în Casa Domnului până la sfârșitul zilelor mele.” „Mă vei călăuzi cu sfatul Tău, apoi mă vei primi în slavă. Pe cine altul am eu în cer afară de Tine? Și pe pământ nu-mi găsesc plăcerea în nimeni decât în Tine” (Psalmii 23:6; 73:24,25). – *Mărturii*, vol. 6, p. 367

Aș vrea să îți atrag atenția la prețioasele făgăduințe din Cuvântul lui Dumnezeu. ... Mă bucur că simțămintele tale nu sunt evidența faptului că noi nu am fi copii ai lui Dumnezeu. Vrajmașul te va ispiti să crezi că ai făcut lucruri care te despart de Dumnezeu și că El nu te mai iubește, dar Domnul nostru încă ne iubește și putem ști aceasta din cuvintele pe care ni le-a lăsat în raportul sacru: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:9).

Dumnezeu te iubește și scumpul Mântuitor, care s-a dat pe Sine pentru tine, nu te va părăsi pentru că ești ispitit și, în slăbiciunea ta, se poate să fii biruit. El încă te iubește. – *That I May Know Him*, p. 285

Noi putem să rămânem mereu atât de aproape de Dumnezeu, încât, în fiecare dintre încercările neașteptate, gândurile noastre se vor întoarce spre El tot atât de natural cum se întorc florile spre soare.

Adu înaintea lui Dumnezeu nevoile tale, bucuriile, necazurile, grijile și temerile tale. Poverile tale nu-L vor împovăra și nici nu-L vor obosi. Acela care ține socoteala până și de perii capului tău nu rămâne indiferent față de nevoile copiilor Săi. ... Inima Sa iubitoare este mișcată de necazurile noastre și chiar de strigătul nostru de durere. Să aducem înaintea Lui tot ce ne apasă. Nimic nu este prea greu pentru El, pentru că este Cel care ține lumile și guvernează întregul Univers. Nimic din ceea ce are legătură, într-un fel oarecare, cu pacea noastră nu este prea neînsemnat pentru ca El să nu-l ia în seamă. În experiența noastră nu există un capitol prea întunecat pentru ca El să nu-l poată citi și nici încurcături atât de mari pe care El să nu le poată rezolva. Nicio nenorocire nu se poate abate asupra celui mai neînsemnat dintre copiii Săi, nicio îngrijorare nu-i poate chinui sufletul, nicio bucurie nu-l poate încânta și nicio rugăciune sinceră nu-i iese de pe buze fără ca Tatăl nostru ceresc să nu observe, fără ca El să nu manifeste un interes viu pentru toate acestea. Căci El „tămăduiește pe cei cu inima zdrobită și le leagă rănilor” (Psalmii 147:3). Legăturile dintre Dumnezeu și fiecare ființă sunt atât de intime și profunde ca și cum n-ar mai fi alt om pe pământ de care El să Se îngrijească și pentru care El să-L fi dat pe Fiul Său preaiubit. – *Calea către Hristos*, pp. 99–100

Duminică, 21 ianuarie

„Trupul meu nu era ascuns de Tine”

La crearea omului s-a descoperit puterea unui Dumnezeu existent ca Persoană. Când Dumnezeu l-a conceput pe om ca o reflectare a chipului Său, forma umană era perfectă, dar fără viață. Atunci, un Dumnezeu-Persoană, existent prin Sine Însuși, a dat acelei forme o suflare de viață și omul a devenit o ființă vie, rațională. Toate componentele organismului uman au fost puse în mișcare. Inima, arterele, venele, limba, mâinile, picioarele, nervii, neuronii, toate au început să funcționeze și toate au fost condiționate de niște legi. Omul a devenit un suflet viu. Prin Hristos-Cuvântul, Dumnezeu ca Persoană l-a creat pe om și l-a înzestrat cu inteligență și putere.

Făptura noastră nu era ascunsă de privirile Sale când eram concepuți în taină; deși nefinalizată, ochii Săi vedeau ființa noastră, iar în cartea Sa erau consemnate toate măduarele noastre încă pe când nu exista niciunul. Deasupra tuturor celorlalte categorii de făpturi inferioare, Dumnezeu a plănuit ca omul, coroana creațiunii, să reflecte gândirea Lui și să descopere slava Sa. – *Divina vindecare*, p. 415

Viața noastră este în mâinile lui Dumnezeu. El vede pericole care ne amenință și pe care noi nu le vedem. El este Dătătorul tuturor binecuvântărilor noastre, izvorul oricărui har, Acela care conduce toate experiențele noastre. El poate îngădui să vină peste cei din poporul Său încercări care să le umple inima de tristețe, pentru că El vede că ei trebuie să croiască cărări drepte pentru picioarele lor, ca să nu fie abătuți de pe cale. El ne cunoaște și Își aduce aminte că suntem numai țărână. Chiar și perii capului ne sunt numărați. El lucrează prin cauze naturale ca să-i facă pe copiii Săi să-și aducă aminte că El nu i-a uitat, dar dorește ca ei să nu mai meargă pe calea care, dacă li s-ar permite să meargă pe ea fără să fie cercetați și muștrați, i-ar duce în mari pericole. – *The Upward Look*, p. 65

Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu să moară ca să-l poată răscumpăra pe om de sub puterea lui Satana; și atunci, nu va avea El grijă de omul făcut după chipul Său? ... Dumnezeu știe și când cade o vrabie, nici măcar una nu cade la pământ fără ca El să vadă. Tatăl nostru ceresc nu îi va părăsi pe copiii Săi care își pun încrederea în El și îndrăznesc să meargă înainte sprijinindu-se pe făgăduințele Lui, deși perspectiva este întunecată și înfricoșătoare. El înțelege orice situație din viața noastră. El vede și știe unde ne aflăm. El ne cunoaște durerile și problemele. El ne cunoaște pe fiecare, pe nume, și îi este milă de neputințele noastre, pentru că El Însuși a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi și știe cum să le vină în ajutor celor care sunt ispitiți. Domnul Isus este Ajutorul nostru și va avea grijă de toți aceia care se încred în El. – *The Review and Herald*, August 25, 1885, „The True Standard of Righteousness”, par. 12

Luni, 22 ianuarie

Siguranța oferită de grija lui Dumnezeu

Dacă viziunea noastră spirituală ar fi trezită, am putea vedea suflete plecate sub apăsare și împovărate de durere, încărcate ca un car sub greutatea snopilor și gata să moară în descurajare. Ar trebui să-i vedem pe îngerii care zboară repede în ajutorul acestor ispitiți, împingând înapoi oștile care-i înconjoară și așezând picioarele lor pe temelia sigură. ...

Acela care nu doarme, care este mereu la lucru pentru împlinirea planurilor Sale, va duce înainte lucrarea Sa. El va zădărnici planurile celor nelegiuți și va aduce confuzie în sfaturile acelor care complotază să aducă greutatea poporului Său. Acela care este Împăratul, Domnul oștirilor, stă între heruvimi și, în mijlocul frământărilor și tumultului popoarelor,

El veghează încă asupra copiilor Săi. Când întăriturile împăraților vor fi distruse, când săgețile mâinii vor străpunge inimile vrăjmașilor Săi, poporul Său va fi sigur în mâinile Sale. – *Profeți și regi*, pp. 175–176

„Încredeți-vă în Domnul pe vecie, căci Domnul Dumnezeu este Stâncă veacurilor!” (Isaia 26:4) Ce izvor minunat spre care putem privi în orice ocazie de încercare! Inima nu mai are motiv să se teamă. Omul greșește, este îndărătnic, răzvrătit și chiar Îl sfidează pe Dumnezeu, însă Domnul este blând și răbdător, plin de o milă duioasă. Cerul și pământul sunt sub conducerea Lui și El știe exact de ce avem nevoie înainte ca noi să-I prezentăm cererile și dorințele noastre.

Poate că noi nu vedem drumul înaintea noastră, însă „totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face”. El nu este niciodată confuz. El este deasupra oricărei încurcături și tulburări de pe pământ și totul este deschis înaintea ochilor Săi; din eternitatea Sa imensă și liniștită El poate porunci ceea ce providența Sa vede că este mai bine. – *My Life Today*, p. 10

Prezența lui Dumnezeu îi este garantată creștinului credincios. Această Stâncă a credinței este prezența vie a lui Dumnezeu. Chiar și cel mai slab se poate baza pe ea. Cei care se consideră cei mai puternici pot deveni cei mai slabi, dacă nu depind de Hristos ca fiind valoarea și eficiența lor. ...

Tăria fiecărui suflet este în Dumnezeu, nu în om. Liniștea și încrederea trebuie să fie tăria tuturor acelor care Îi predau lui Dumnezeu inima lor. Hristos nu are față de noi un interes obișnuit, ci unul mai puternic decât cel pe care îl are o mamă pentru copilul ei. Mântuitorul nostru ne-a răscumpărat prin suferință și prin durere, prin insulte, reproșuri, abuzuri, batjocuri, respingere și moarte. El veghează asupra ta, copil al lui Dumnezeu care tremuri de teamă. El te va păstra în siguranță sub protecția Sa. Slăbiciunea naturii noastre omenești nu ne va împiedica intrarea la Tatăl ceresc, pentru că Hristos a murit ca să mijlocească pentru noi. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 77 (11 mart.)

Marți, 23 ianuarie

Domnul este un loc de adăpost

Orice om va da piept cu încercări. Dacă privești la Isus, dacă te încrezi în El ca mântuitor personal al tău, vei trece cu bine prin orice încercare, vei suporta aceste teste cu răbdare și vei deveni mai puternic pentru a putea să suporti o nouă încercare și încă una.

Numai îngustimea viziunii noastre ne împiedică să vedem bunătatea lui Dumnezeu în disciplina la care El Își supune biserica, precum și marile binecuvântări pe care El le asigură. În orice tulburare și confuzie, Domnul este un adăpost sigur pentru copiii Săi. La umbra protecției Sale ei pot păși în siguranță pe calea Sa. În necazurile care au menirea de a-i purifica, consolarea lor trebuie să fie puterea Evangheliei. În Cuvântul Său sigur, ei au o adevărată fortăreață. – *Our High Calling*, p. 317

„În lume veți avea necazuri, dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.” Hristos n-a fost nici înfrânt și nici nu S-a descurajat și urmașii Lui trebuie să aibă o credință tot atât de dăinuitoare ca a Lui. Ei trebuie să trăiască așa cum a trăit El și să lucreze așa cum a lucrat El, pentru că depind de Marele lor Maestru. Ei trebuie să aibă curaj, energie și stăruință. Cu toate că drumul lor este barat de aparente imposibilități, trebuie să meargă înainte, prin harul Lui. În loc să se plângă de greutate, ei sunt chemați să le depășească. Nu trebuie să se descurajeze de nimic, ci să nădăjduiască. Hristos i-a legat de tronul lui Dumnezeu prin lanțul de aur al neîntrecutei Sale iubiri. Planul Lui este ca ei să aibă cea mai înaltă influență din univers, care vine de la izvorul a toată puterea. Ei vor avea putere să se împotrivescă răului, putere pe care nu o pot înfrânge nici pământul, nici moartea și nici locuința morților, putere care îi va face în stare să biruie așa cum a biruit Hristos. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 679

O milă dumnezeiască s-a arătat pe fața Fiului lui Dumnezeu când a aruncat o lungă privire de regret asupra templului și apoi asupra ascultătorilor Lui. Cu vocea înecată de durere și de lacrimi amare, a exclamat: „Ierusalime, Ierusalime, ... De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi, cum îți strânge găina puii sub aripi, și n-ai vrut!”...

Nestematele de adevăr care au căzut de pe buzele lui Hristos în ziua aceea plină de evenimente au fost adunate ca o comoară în multe inimi. Din ele au prins viață gânduri noi, s-au născut noi aspirații și o nouă istorie a început. După răstignirea și învierea lui Hristos, acești oameni au ieșit în față și au împlinit misiunea încredințată de Cer, cu o râvnă și o înțelepciune pe măsura măreției lucrării. Au adus o solie care a mișcat inimile, spulberând vechile superstiții care atâta vreme piperniciseră viața a mii de oameni. În fața mărturiei lor, teoriile și filosofile ome-nești rămâneau ca niște simple povești. Mari au fost rezultatele cuvintelor Mântuitorului rostite către mulțimea aceea uimită și îngrozită din Templul de la Ierusalim. – *Lift Him Up*, p. 337

Miercuri, 24 ianuarie

Apărător și Eliberator

Când a fost trezit pentru a întâmpina furtuna, Isus era perfect liniștit. Nu era nici urmă de teamă în cuvânt sau privire, pentru că în inima Lui nu era teamă. Dar El nu era liniștit pentru că puterea Sa era nemărginită. Nu ca un „Domn al cerului și al pământului” stătea El așa liniștit. El renunțase la puterea aceea, pentru că zice: „De la Mine Însumi nu pot face nimic” (Ioan 5:30). El Se încredea în puterea Tatălui. Isus Se sprijinea pe credință – credință în iubirea și purtarea de grijă a lui Dumnezeu – și puterea acelui cuvânt care a liniștit furtuna era puterea lui Dumnezeu.

După cum Isus Se sprijinea prin credință pe purtarea de grijă a Tatălui, tot astfel și noi trebuie să ne încredem în purtarea de grijă a Mântuitorului nostru. Dacă s-ar fi încrezut în El, ucenicii ar fi rămas liniștiți. Teama lor în timpul primejdiei le-a descoperit necredința. În strădania lor de a se salva singuri, ei au uitat de Isus și numai atunci când, ajunși la disperare, nu s-au mai încrezut în ei înșiși, ci s-au îndreptat către El, Isus a putut să le dea ajutor.

De câte ori nu avem și noi aceeași experiență ca ucenicii! Când se adună furtuna ispitelor, când fulgerele sălbatice strălucesc și când valurile se prăvălesc peste noi, ne luptăm singuri cu furtuna, uitând că este Unul care ne poate ajuta. Ne încredem în propria putere, până când pierdem orice nădejde și suntem aproape de pieire. Atunci ne aducem aminte de Isus și, dacă-L strigăm să ne mântuiască, chemarea noastră nu va fi în zadar. ... Credința vie în Răscumpărătorul va liniști marea vieții și El ne va scăpa din primejdie, cum știe că este mai bine. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 336

Nu trebuie să te îngrijorezi că nu mai ești în brațele scumpului Mântuitor, ci rămâi tare în credință. El te iubește, El are grijă de tine. El te binecuvântează și îți va da harul și pacea Sa. El îți spune: „Păcatele îți sunt iertate.” Poate că ești descurajat din cauza unor boli fizice, dar aceasta nu înseamnă că Domnul nu lucrează în favoarea ta zi de zi. El te iartă și îți oferă iertare din belșug. Strânge în sufletul tău făgăduințele dulci ale lui Dumnezeu. Domnul Isus este prietenul nostru constant, neschimbător și vrea să te încrezi în El. Nu te mai uita la tine, ci privește la desăvârșirea lui Hristos. – *That I May Know Him*, p. 285

O viață trăită în Hristos este o viață de pace lăuntrică. Nu va fi extaz sentimental, ci o încredere statornică, plină de pace. Speranța ta nu se află în tine însuși; ea este în Hristos. Slăbiciunea ta se unește cu tăria Lui,

neștiința ta cu înțelepciunea Lui, nesiguranța ta cu puterea Lui dăinuitoare. Astfel, tu nu trebuie să te bizui pe tine însuși, nu trebuie să îngădui minții să se ocupe de eul tău, ci să te încrezi în Hristos. Mintea ta să se ocupe de iubirea Lui, de frumusețea și desăvârșirea caracterului Său. Hristos în lepădarea Sa de sine, Hristos în umilința Sa, Hristos în toată curăția și sfințenia Sa, Hristos în nespus de marea Sa iubire: iată care trebuie să fie subiectul contemplării tale. Numai iubindu-L, imitându-L și depinzând în totul de El vei putea fi transformat după chipul și asemănarea Sa. – *Calea către Hristos*, p. 70

Joi, 25 ianuarie

Ajutor din Sanctuar

Templul lui Dumnezeu este deschis în cer și pragul lui este plin de slava pe care o va avea orice biserică ce Îl iubește pe Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Noi trebuie să studiem, să medităm și să ne rugăm. Atunci vom avea vederea spirituală necesară pentru a vedea în curțile interioare ale templului ceresc. Vom prinde temele cântărilor și ale mulțumirilor corului ceresc adunat în jurul tronului. Când Sionul se va ridica și va lumina, lumina lui va fi pătrunzătoare și prețioase cântări de laudă și de mulțumire vor fi auzite în adunările sfinților. Murmurele și plângerile din cauza dezamăgirilor și dificultăților mărunte vor înceta. Când ne vom aplica pe ochi alifia aurie, vom vedea slava de dincolo. Credința va străbate prin umbra grea a lui Satana și Îl vom vedea pe Apărătorul nostru prezentând tămâia meritelor Sale în favoarea noastră. Când vom vedea realitatea aceasta așa cum este, așa cum dorește Domnul să o vedem, atunci vom fi plini de sentimentul imensității și al diversității dragostei lui Dumnezeu. – *Mărturii*, vol. 6, p. 368

Domnul Isus cunoaște nevoile copiilor Săi și Se bucură să le asculte rugăciunile. Copiii lui Dumnezeu să se țină departe de lume și de orice le-ar abate gândurile de la Dumnezeu și să aibă simțământul că sunt siguri cu Dumnezeu, că ochii Săi privesc înăuntrul inimii și citesc dorințele sufletului și că pot vorbi cu Dumnezeu. Cu credință și în umilință, puteți pretinde în dreptul vostru făgăduințele Sale și puteți să credeți că, deși nu aveți nimic în voi care să vă facă să meritați favoarea lui Dumnezeu, datorită meritelor și neprihănirii lui Hristos, puteți veni plini de încredere la tronul harului și veți găsi ajutor la vreme de nevoie. Nimic nu poate face sufletul mai puternic în fața ispitelor lui Satana, în marele conflict al vieții, decât faptul de a-L căuta pe Dumnezeu în umilință, deschizându-vă

sufletul înaintea Sa în toată neputința lui și așteptând ca El să fie ajutorul și apărătorul vostru.

Cu credința plină de încredere a unui copilăș, noi trebuie să venim la Tatăl nostru ceresc și să-I spunem toate nevoile noastre. El este întotdeauna gata să ierte și să ajute. Comoara înțelepciunii divine este inepuizabilă și Dumnezeu ne încurajează să luăm din plin din ea. Dorința pe care ar trebui s-o avem după binecuvântările spirituale este descrisă în cuvintele: „Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule” (Psalmii 42:1). Avem nevoie de o foame mai profundă a sufletului după darurile bogate pe care Cerul le are de împărțit. ...

O, de am avea dorința mistuitoare de a-L cunoaște pe Dumnezeu printr-o cunoaștere practică, de a veni în camera de audiențe a Celui Preaînalt, întinzând mâna credinței și punându-ne sufletele neajutorate în mâna Aceluia care este puternic și poate să le salveze! Bunătatea Sa iubitoare este mai bună decât viața. – *Fii și fice ale lui Dumnezeu*, p. 121 (24 apr.).

Imnurile Domnului cântate pe un pământ străin

Sabat după-amiază, 27 ianuarie

Când dificultățile și încercările ne înconjoară, trebuie să fugim la Dumnezeu și să așteptăm cu încredere ajutorul Aceluia care este puternic pentru a mântui și a elibera. Dacă vrem să primim binecuvântarea lui Dumnezeu, trebuie să o cerem. Rugăciunea este o datorie și o necesitate, dar oare nu neglijăm noi lauda? Nu ar trebui să-I aducem mai des mulțumiri Dătătorului tuturor binecuvântărilor? Trebuie să cultivăm recunoștința. Ar trebui să contemplăm adesea și să ne amintim de bunătățile lui Dumnezeu, să laudăm și să slăvim Numele Său sfânt, chiar și când trecem prin necazuri și suferințe. — *Solii alese*, cartea 2, p. 268

„Pacea lui Hristos ... să stăpânească în inimile voastre și fiți recunoscători. Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea. Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră” (Coloseni 3:15,16). Domnul Isus așa făcea. Era asaltat adesea de ispite, dar, în loc să cedeze sau să se lase provocat, El îi cânta laude lui Dumnezeu. Cu cântări duhovnicești El liniștea potopul de cuvinte al acelora pe care Satana îi folosea pentru a aduce ceartă.

Când sunt ispitiți, cei care Îl iubesc pe Dumnezeu să Îi aducă laudă Creatorului mai degrabă decât să spună cuvinte care acuză sau să caute motive de ceartă. Domnul îi va binecuvânta pe aceia care încearcă să aducă împăcare. Încredeți-vă în Dumnezeu! Aveți grijă să nu îi oferiți vrăjmașului niciun avantaj prin cuvintele voastre necugetate! Păstrați-vă privirea îndreptată spre Domnul Isus! El este puterea voastră. — *That I May Know Him*, p. 185

Când începem să punem la îndoială iubirea lui Dumnezeu și să nu ne mai încredem în făgăduințele Lui, atunci Îl dezonorăm și Îl întristăm pe

Duhul Său Sfânt. ... Când Satana te ispitește, nu roști niciun cuvânt de îndoială sau de tristețe. Dacă alegi să deschizi ușa în fața ispitelor lui, atunci mintea ți se va umple de neîncredere și întrebări de răzvrătire. Dacă-ți faci cunoscute sentimentele, orice îndoială pe care ai exprimat-o nu numai că te va influența pe tine, dar va fi o sămânță care va încolți și va aduce roade în viața altora, astfel că va fi imposibil să lupți împotriva influenței cuvintelor rostite de tine. Poate că vei fi în stare să te eliberezi de ispitele și de cursele lui Satana, dar alții care au fost conduși la aceasta de influența ta poate că nu vor putea să scape de necredința pe care le-ai sugerat-o. Cât de important este deci ca noi să rostim numai acele cuvinte care vor da putere spirituală și viață!

Noi toți avem de făcut față încercărilor, avem dureri greu de suportat, ispite cărora cu greu se poate rezista. Dar nu trebuie să-ți spui necazurile semenilor tăi, ci prezintă totul în rugăciune lui Dumnezeu. Trebuie să îți faci ca regulă de viață să nu rostești niciodată un cuvânt de îndoială sau de descurajare. Poți face foarte mult pentru iluminarea vieții altora și pentru susținerea eforturilor lor prin cuvinte dătătoare de nădejde și bucurie sfântă. – *Calea către Hristos*, pp. 118–119

Duminică, 28 ianuarie

Zilele răului

Pentru mulți oameni, originea păcatului și motivul existenței lui sunt o sursă de mare nedumerire. Ei văd acțiunea răului, cu nenorocirile și distrugerile pe care le aduce, și se întreabă cum pot exista toate acestea sub conducerea Aceluia care este infinit în înțelepciune, putere și dragoste. Acesta este un mister căruia nu-i găsesc nicio explicație. În nesiguranța și îndoiala lor, sunt orbi față de adevărurile clar prezentate în Cuvântul lui Dumnezeu, adevăruri esențiale pentru mântuire. Unii, în tentativa lor de a explica existența păcatului, încearcă să cerceteze ceea ce Dumnezeu nu a făcut cunoscut niciodată. Ca urmare, nu găsesc nicio rezolvare pentru dificultățile lor. Înclinați spre îndoială și critică, fac din eșecul lor o scuza pentru a respinge cuvintele Sfintei Scripturi. ...

Nimic nu este explicat mai clar în Scriptură decât faptul că Dumnezeu n-a fost în niciun fel răspunzător pentru apariția păcatului; răzvrătirea nu a luat naștere în urma unei retrageri arbitrare a harului divin sau a vreunui defect al guvernării lui Dumnezeu. Păcatul este un intrus, pentru a cărui existență nu se poate găsi niciun motiv. Este misterios, inexplicabil. A-l scuza înseamnă a-l apăra. ... [El] este manifestarea unui principiu

aflat în conflict cu marea lege a iubirii, care este baza conducerii divine.
– *Tragedia veacurilor*, p. 492

În analele omenirii, dezvoltarea națiunilor, creșterea și prăbușirea imperiilor apar ca fiind dependente de voința și dibăcia omului. Cursul evenimentelor pare a fi, într-o mare măsură, determinat de puterea, ambiția sau capriciile lui. În Cuvântul lui Dumnezeu însă, perdeaua este dată la o parte și, în spatele întregului hățiș de interese, putere și pasiuni omenești, vedem cum Cel Preamilostiv lucrează în tăcere și cu răbdare și își aduce la îndeplinire planurile.

Fiecărei națiuni care a intrat pe scena istoriei i s-a permis să își ocupe locul pe pământ ca să se poată vedea dacă va împlini planul „Străjerului sfânt”. Deși națiunile au respins principiile lui Dumnezeu, atrăgându-și astfel ruina, s-a văzut totuși clar că planul divin superior se împlinea prin toate acțiunile lor. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 50 (11 febr.)

Bunătatea plină de milă a Domnului față de noi este mare. Domnul nu-i va lăsa, nici nu-i va părăsi pe aceia care se încred în El. Dacă ne-am gândi mai puțin la încercările noastre și am vorbi mai puțin despre ele și mai mult despre mila și bunătatea lui Dumnezeu, am constata că suntem ridicați deasupra multora dintre mâhnirile și dificultățile noastre. Frații și surorile mele, voi, care simțiți că intrați pe calea întunecată și, asemenea robilor din Babilon, trebuie să vă atârnați harpele în ramurile salciei, haideți să facem din încercare un cântec voios. Poate că spuneți: Cum pot să cânt când în fața mea se află o perspectivă atât de întunecată, când sufletul meu este apăsător de durere și de doliu? Oare necazurile pământești ne-au lipsit de Prietenul cel atotputernic pe care Îl avem în Isus? ... Atâta vreme cât Mântuitorul nostru trăiește, noi avem un motiv de a-I aduce neîncetat recunoștință și laudă. – *Solii alese*, cartea 2, p. 268

Luni, 29 ianuarie

În pragul morții

„Ferice de cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiați” (Matei 5:4).

Cuvintele Mântuitorului transmit o solie de mângâiere și pentru cei care suferă încercări și pierderea celor dragi. Întristările noastre nu sunt întâmplătoare și lipsite de sens. Dumnezeu „nu necăjește cu plăcere, nici nu mâhnește bucuros pe copiii oamenilor” (Plângerile 3:33). Când îngăduie să vină asupra noastră încercări și suferințe, El o face „pentru binele nostru, ca să ne facă părtași sfințeniei Lui” (Evrei 12:10). Dacă

este acceptată cu credință, încercarea care pare atât de amară și atât de greu de suportat se va dovedi o binecuvântare. Loviturile nemiloase, care spulberă bucuriile pământești, vor constitui tocmai mijlocul prin care privirile noastre sunt îndreptate spre cer. Cât de mulți sunt aceia care nu L-ar fi cunoscut niciodată pe Isus, dacă întristarea nu i-ar fi condus să caute mângâierea la El!

Încercările vieții sunt niște instrumente folosite de Dumnezeu pentru a îndepărta petele și asprimea din caracterul nostru. Modelarea, tăierea, purificarea și șlefuirea caracterului constituie un proces dureros; este greu să fii apăsător pe roata polizorului. Dar, în felul acesta, piatra prețioasă este modelată și pregătită să-și ocupe locul în templul ceresc. Domnul nu supune un material lipsit de valoare la o asemenea lucrare atentă și minuțioasă. Numai pietrele prețioase sunt șlefuite pentru a fi folosite la zidirea unui palat. – *Cugetări de pe Muntele Fericiților*, p. 10

Și acum, Domnul slavei era pe moarte, o jertfă de răscumpărare pentru neamul omenesc. În jertfirea prețioasei Sale vieți, Domnul Hristos nu era susținut de o bucurie a biruinței. Totul era un întuneric apăsător. Nu frica de moarte apăsa greu asupra Lui. Nu durerea și ocara crucii I-au provocat chinul de nedescris. Domnul Hristos a fost prințul celor ce au suferit, dar suferința Sa provenea din faptul că era conștient de răutatea păcatului, de faptul că, prin familiarizarea cu răul, omul devine orb față de grozăvia lui. Domnul Hristos a văzut cât de înrădăcinată este puterea păcatului în inima omenească și cât de puțini vor fi binevoitori să se rupă de sub puterea lui. El știa că, fără ajutorul lui Dumnezeu, omenirea avea să piară și vedea mulțimile pierind, deși aveau la îndemână un ajutor îmbelșugat.

Asupra Domnului Hristos, ca înlocuitor și garant al nostru, a fost pusă nelegiuirea noastră, a tuturor. El a fost pus în rândul celor fărădelege, ca să ne poată răscumpăra de sub condamnarea Legii. Vinovăția fiecărui urmaș al lui Adam apăsa asupra inimii Sale. Mânia lui Dumnezeu față de păcat, manifestarea teribilă a neplăcerii Sale față de neleguire umpleau de groază inima Fiului Său. În toată viața Sa, Domnul Hristos vestise unei lumi căzute vestea cea bună a îndurării și iubirii iertătoare a Tatălui. Tema Sa era mântuirea pentru păcătosul cel mai mare. Dar acum, sub povara teribilă a vinovăției ce apăsa asupra Sa, nu putea vedea fața dătătoare de pace a Tatălui. Retragerea privirii dumnezeiești de la Mântuitorul în această oră a supremei dureri a străpuns inima Sa cu o întristare ce nu va putea niciodată să fie înțeleasă de către om. Atât de

mare a fost chinul acesta, încât durerea fizică de-abia mai era simțită. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 752–753

Marți, 30 ianuarie

Unde este Dumnezeu?

Calea ce duce la ziua cea veșnică nu este cea mai ușoară cale și uneori pare întunecoasă și plină de spini. Dar ai asigurarea că brațele Dumnezeului celui veșnic te vor cuprinde pentru a te apăra de rău. El dorește să-ți manifesti credința fierbinte în El și să înveți să te încrezi în El atât în umbră, cât și în lumina soarelui.

În efortul lui de a ajunge la cuib, vulturul este adesea lovit de furtuni în defileurile înguste ale munților. Norii, în mase compacte, negri și furioși, mătură spațiul dintre el și înălțimile înșorite unde și-a așezat în siguranță cuibul. Pentru un timp pare derutat, zburând în derivă, bătând cu aripile lui puternice, ca și când ar vrea să împingă înapoi norii denși. În cele din urmă, se avântă în zbor prin negură și scoate un strigăt de reușită atunci când, un moment mai târziu, iese în atmosfera calmă și înșorită de deasupra. În sfârșit, întunecimea și furtuna se află jos, sub el, și lumina cerului strălucește deasupra. A ajuns la cuibul său iubit, așezat pe colțul înalt de stâncă, și este mulțumit. Prin întuneric a putut să ajungă la lumină. Pentru aceasta a fost nevoie de efort, dar este răsplătit prin atingerea scopului urmărit.

Aceasta este singura cale pe care putem merge ca urmași ai Domnului Hristos. Noi trebuie să exercităm acea credință vie care să străpungă norii ce ne despart, asemenea unui zid gros, de lumina cerului. Ne stau înaintea înălțimi ale credinței de atins, unde totul este numai pace și bucurie în Duhul Sfânt. – *Fii și fice ale lui Dumnezeu*, p. 323 (12 nov.)

Dumnezeu este Izvorul veșnic și necreat a tot binele. Toți aceia care se încred în El vor ajunge la această constatare. Celor care-I slujesc, care Îl privesc ca pe Tatăl lor ceresc, El le dă asigurarea că Își va împlini făgăduințele. Bucuria Lui va fi în inimile lor și bucuria lor va fi deplină.

Este privilegiul nostru să ne deschidem inimile și să lăsăm să pătrundă înăuntru lumina prezenței lui Hristos. Fratele meu, sora mea, stați cu fața spre lumină! Veniți în contact real, personal cu Hristos, ca să puteți exercita o influență înălțătoare și înviorătoare. Credința voastră să fie puternică, statornică și curată. Mulțumirea față de Dumnezeu să vă umple inimile. Când vă sculați dimineața, îngenuncheați lângă pat și cereți de la Dumnezeu tărie pentru îndeplinirea obligațiilor zilei și pentru

înfrentarea ispitelor ei. Cereți-I să vă ajute să aduceți în lucrarea voastră farmecul caracterului Domnului Hristos. Cereți-I să vă ajute să roștiți cuvinte care să le inspire celor din jur speranță și curaj și care să vă atragă tot mai aproape de Mântuitorul. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 199 (11 iul.)

Miercuri, 31 ianuarie

A dispărut pentru totdeauna făgăduința Lui?

În experiența sa, psalmistul David, a trecut deseori de la o stare la alta. Uneori, când înțelegea voia lui Dumnezeu și căile Sale, era foarte entuziasmat. Apoi, când vedea reversul harului lui Dumnezeu și al iubirii Sale neschimbătoare, totul îi părea învăluit într-un nor de întuneric. Dar, chiar prin întuneric, el a căpătat o înțelegere a atributelor lui Dumnezeu care i-a dat încredere și i-a întărit credința. Când se gândea la greutățile vieții și la pericole, acestea îi păreau atât de amenințătoare, încât se simțea părăsit de Dumnezeu din cauza păcatelor sale. Își vedea păcatul în așa niște culori, încât a strigat: „Va lepăda Domnul pentru totdeauna? Și nu va mai fi El binevoitor?”

Dar, pe când plângea și se ruga, a primit o viziune mai clară a caracterului și a atributelor lui Dumnezeu. ...

Credința lui s-a prins strâns de Dumnezeu și el a fost încurajat și întărit și, cu toate că a recunoscut căile Domnului ca fiind de neînțeles, a priceput că sunt pline de har și bune, pentru că așa este caracterul Său, așa S-a descoperit lui Moise. ...

Când și-a însușit aceste făgăduințe și privilegii, David s-a hotărât să nu mai judece cu asprime, să nu se mai descurajeze și să se lase să ajungă într-o stare de disperare. Sufletul lui a prins curaj contemplând caracterul lui Dumnezeu așa cum se vede în învățăturile Lui, în răbdarea Lui, în măreția Sa neîntrecută și în harul Său. Și David a văzut că lucrările minunate ale lui Dumnezeu nu au margini, sunt necuprinse. – Comentariile Ellen G. White, în *CBAZȘ*, vol. 3, p. 1149

Dumnezeu răspândește binecuvântări de-a lungul căii noastre ca să ne lumineze drumul și să ne facă inima să-L iubească și să-L laude; El vrea ca noi să scoatem apă cu bucurie din izvoarele mântuirii pentru ca inima noastră să poată fi înviorată. Noi putem cânta cântările Sionului, ne putem înveseli inima și putem înveseli și inimile altora; speranța poate fi astfel întărită și întunericul transformat în lumină. Dumnezeu nu ne-a părăsit într-o lume întunecată – ca străini și călători în căutarea unei

patrii mai bune, patria cerească – fără să ne dea făgăduințe prețioase care să ne ușureze fiecare povară. Pe marginile cărării noastre sunt presărate florile frumoase ale promisiunilor Sale. Ele înfloresc peste tot, răspândind un parfum bogat.

Câte binecuvântări pierdem pentru că neglijăm și trecem cu vederea binecuvântările pe care le primim zilnic, tânjind după ce nu avem. ... Florile aflate în locuri modeste și întunecate răspund fiecărei raze de lumină pe care o pot avea și își înalță frunzele. Pasările aflate în colivie cântă de acolo, din închisoarea coliviei lor, în sărmana lor casă lipsită de soare, ca și cum ar trăi într-o locuință domnească, plină de lumină. ... Lui Dumnezeu Îi place să avem o inimă plină de recunoștință, care se încrede în făgăduințele din Cuvântul Său și strânge din ele mângâiere și speranță; atunci El ne va descoperi noi profunzimi ale iubirii Sale. ...

Să ne prindem printr-o credință vie de promisiunile bogate ale lui Dumnezeu și să fim recunoscători din zori până noaptea! – *Our High Calling*, p. 10

Joi, 1 februarie

Nu cumva cei neprihăniți să fie ispitiți

Mulți caută să facă un cer al lor prin acumularea de avuție și putere. Ei „râd și vorbesc cu răutate de asuprire: vorbesc de sus” (Psalmii 73:8), călcând în picioare drepturile omului și disprețuind autoritatea divină. Cei mândri pot, pentru un timp, să fie în mare putere și pot să aibă succes în tot ceea ce întreprind, dar, până la urmă, nu vor avea decât dezamăgire și nenorocire.

Timpul cercetării lui Dumnezeu este aproape. Cel Preaînalt va coborî să vadă ce au zidit fiii oamenilor. Puterea Lui suverană se va manifesta, iar lucrările îngâmفării omenești se vor da pe față. „Domnul privește din înălțimea cerurilor și vede pe toți fiii oamenilor. Din locașul locuinței Lui, El privește pe toți locuitorii pământului.” „Dar sfaturile Domnului dăinuiesc pe vecie și planurile inimii Lui, din neam în neam. Ferice de poporul al cărui Dumnezeu este Domnul! Ferice de poporul pe care Și-l alege El de moștenire” (Psalmii 33:13,14,11,12). – *Patriarhi și profeți*, p. 124

Înainte noastră stau evenimente mari și vrem să chemăm poporul din nepăsarea lui, ca să fie gata pentru ziua aceea. Nu trebuie să izgonim încrederea noastră, ci să avem o asigurare hotărâtă, mai hotărâtă decât oricând înainte. Până aici, Domnul ne-a ajutat și El ne va ajuta până la sfârșit. Vom privi la stâlpii monumentali de aducere-aminte a ceea ce a

făcut Dumnezeu pentru noi ca să ne mângâie și să ne scape din mâna nimicitorului. Vrem să avem proaspătă în amintire fiecare lacrimă pe care Domnul a șters-o din ochii noștri, fiecare durere pe care ne-a alinat-o, fiecare îngrijorare îndepărtată, fiecare teamă risipită, fiecare nevoie împlinită, fiecare îndurare acordată și, prin această rememorare a peregrinării noastre, să ne întărim pentru tot ce se află în fața noastră. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 58 (19 febr.)

De la staul până la cruce, viața lui Isus a fost o chemare la înfrângerea eului și la părtășie în suferință. Aceasta a dezvăluit intențiile oamenilor. Isus a venit cu adevărul cerului și toți cei care ascultă de glasul Duhului Sfânt sunt atrași de El. Adoratorii eului aparțin împărăției lui Satana. Prin atitudinea lor față de Hristos, toți vor dovedi de ce parte sunt. Și, în felul acesta, fiecare își hotărăște soarta.

În ziua judecății de apoi, fiecare ființă pierdută va înțelege natura propriei respingeri a adevărului. Jertfa de pe cruce va fi prezentată și adevărata ei însemnătate va fi înțeleasă de fiecare minte ce a fost orbită de păcat. În fața priveliștii de pe Golgota, cu jertfa ei tainică, păcătoșii vor sta condamnați. Se va da la o parte orice scuză mincinoasă. Apostazia oamenilor se va arăta sub odioasa ei înfățișare. Oamenii vor vedea ce au ales. Atunci va fi clarificată orice întrebare cu privire la adevăr și rătăcire, care a existat în lupta aceasta îndelungată. Întregul univers va vedea că Dumnezeu nu este vinovat de existența sau dăinuirea răului. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 57–58

Vineri, 2 februarie

Studiu suplimentar

Hristos, Lumina lumii, cap. „Păstorul cel bun”; *Mărturii*, vol. 5, p. 209, cap. „Sigiliul lui Dumnezeu”.

„Mă voi ridica”

Sabat după-amiază, 3 februarie

Domnul va veni curând pe norii cerului cu putere și slavă mare. Oare acest eveniment și pregătirea importantă pe care trebuie să o facem, nu sunt îndeajuns lămurite în adevărurile descoperite pentru a ne face să ne gândim în mod solemn la datoria noastră? Acest subiect trebuie să fie prezentat distinct și clar înaintea poporului. „... Fiul omului va veni în slava Sa ... toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui” (Matei 25:31,32)

... Judecata de pe urmă este un eveniment foarte solemn și înfricoșător. Aceasta trebuie să aibă loc înaintea universului. Tatăl I-a încredințat Domnului Isus pe deplin această judecată. El va face cunoscută răsplata credincioșiei față de Legea lui Iehova. Dumnezeu va fi onorat și guvernarea Lui îndreptățită și slăvită și aceasta în prezența locuitorilor lumilor necăzute. Stăpânirea lui Dumnezeu va fi îndreptățită și înălțată la cel mai înalt și extins nivel. Nu este vorba de judecata unui individ sau a unei națiuni, ci a lumii întregi. Oh, ce schimbare se va produce atunci în înțelegerea tuturor ființelor create! Atunci toți vor înțelege valoarea vieții veșnice. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 296 (14 oct.)

Religia adevărată a lui Isus este izvorul din care se revarsă șuvoaie de iubire, milă și sacrificiu de sine.

Un creștin, bărbat sau femeie, este o persoană care se aseamănă cu Domnul Isus, care este activă în serviciul Domnului, prezentă la întâlniri religioase și a cărei prezență îi va încuraja și pe alții să participe. Religia nu constă în diferite lucrări, ci religia lucrează ea însăși, nu este inactivă.

Mulți par să aibă impresia că religia are tendința de a-l face pe cel credincios limitat și rigid, dar adevărata religie nu îngustează perspectiva, ci lipsa religiei micșorează capacitățile și îngustează mintea. Când un om este îngust la minte, lucrul acesta este dovada că are nevoie de harul lui Dumnezeu, ungerea divină, pentru că un creștin este un om prin care Domnul, Dumnezeul oștirilor, poate să lucreze astfel ca el să țină calea

Domnului pe pământ și să facă să se vadă care este voia lui Dumnezeu pentru oameni. – Comentariile Ellen G. White, în *CBAZȘ*, vol. 7, p. 935

Pentru creștinii adevărați și credincioși există o bucurie și o mângâiere pe care lumea nu le cunoaște. Pentru ei, aceasta este o taină. Speranța creștină este mare, cu nemurirea și slava ei deplină. Ea pătrunde până dincolo de perdea și este o ancoră a sufletului, sigură și de neclintit. Și când furtuna mâniei lui Dumnezeu va veni asupra celor nelegiuți, această speranță nu-i va părăsi pe cei credincioși, ci ei vor fi ascunși „sub acoperișul cortului Lui”.

... Deși pământul se va clătina într-o parte și în alta ca un om beat și va fi mișcat din locul lui ca o colibă, dacă am făcut din Dumnezeu stâncă noastră, El ne va elibera. „Cel ce stă sub ocrotirea Celui Preaînalt (și) se odihnește la umbra Celui Atotputernic... Pentru că zici: «Domnul este locul meu de adăpost!» și faci din Cel Preaînalt turnul tău de scăpare, de aceea nicio nenorocire nu te va ajunge... Căci El va porunci îngerilor Săi să te păzească în toate căile tale” (Psalmii 91:1,9–11). – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 354 (13 dec.)

Duminică, 4 februarie

Un războinic măreț

Omul căzut este captivul de drept al lui Satana. Misiunea lui Hristos a fost aceea de a-l răscumpăra de sub puterea marelui său adversar. Omul este înclinat, din firea sa, să urmeze sugestiile lui Satana și nu poate să reziste unui dușman atât de îngrozitor dacă Hristos, puternicul Biruitor, nu locuiește în el, conducându-i dorințele și dându-i putere. Numai Dumnezeu poate să limiteze puterea lui Satana. El știe mai bine decât cei din poporul lui Dumnezeu ce putere pot să aibă asupra lui când tăria lor este Hristos. Când ei se roagă în smerenie Marelui Învingător să îi ajute, cel mai slab dintre cei care cred adevărul, dacă se sprijină cu adevărat pe Hristos, poate să-l respingă cu succes pe Satana împreună cu toate oștile lui.

Satana va chema în ajutor legiunile sale de îngeri ca să se împotrivească înaintării chiar și a unui singur suflet și, dacă este cu puțință, să-l smulgă din mâna lui Hristos. Însă, dacă cel aflat în pericol perseverează și, în neajutorarea lui, se bizuie cu totul pe meritele sângelui lui Hristos, Mântuitorul nostru ascultă rugăciunea fierbinte a credinței și trimite o întărire de îngeri care excelează în putere ca să-l elibereze. Satana nu suportă ca oamenii să apeleze la puternicul lui rival, pentru că el se teme și

tremură în fața maiestății și puterii Lui. Când aude rugăciunea fierbinte, întreaga armată a lui Satana tremură. – *Our Father Cares*, p. 216

Prin puterea pe care ne-o dă Isus, noi putem fi „mai mult decât biruitori”. Dar noi nu putem avea prin noi înșine această putere. O putem primi numai prin Spiritul lui Dumnezeu.

Trebuie să cercetăm în profunzime natura lui Hristos și taina iubirii Sale, „care întrece orice cunoștință” (Efeseni 3:19). Trebuie să trăim în razele plăcute și pline de căldură ale Soarelui Neprihănirii. Numai iubirea plină de compasiune a Domnului Hristos, harul Său divin, puterea Sa fără margini ne pot face în stare să-l oprim pe necruțătorul dușman și să supunem împotrivirea care este în inima noastră. Ce este puterea noastră? Bucuria în Domnul. Să lăsăm ca iubirea Domnului Isus să umple inimile noastre și atunci vom fi pregătiți să primim puterea pe care El vrea să ne-o dea.

Să-I mulțumim în fiecare zi lui Dumnezeu pentru binecuvântările care sunt ale noastre. Dacă omul se smerește înaintea lui Dumnezeu, înțelegând că este cu totul incapabil să facă el însuși lucrarea care trebuie să fie făcută pentru ca sufletul lui să fie curățit, dacă va lăsa la o parte neprihănirea personală, atunci Domnul Hristos va veni și va rămâne în inima lui. Cu mâna Sa va face din el un om nou și va continua această lucrare până ce omul va ajunge desăvârșit în Domnul. – *In Heavenly Places*, p. 64

Luni, 5 februarie

Dreptate pentru cei asupriți

Pe cei care au milă de nenorociți, de orbi, de șchiopi, de cei chinuiți, de orfani și de nevoiași, Hristos îi prezintă ca păzitori ai legii care vor avea viața veșnică.

Având în vedere ceea ce face Cerul pentru a-i salva pe cei pierduți, cum pot cei care sunt părtași ai bogățiilor harului lui Hristos să-și retragă interesul și simpatia de la semenii lor? Cum pot ei să-și îngăduie mândria unui rang sau a unei caste și să-i disprețuiască pe nenorociți și pe săraci? – *Lucrarea de binefacere*, p. 209

Când un om se luptă străduindu-se sincer să se întrețină pe el și familia lui și totuși nu este în stare s-o facă, iar ei au de suferit din cauza lipsei de hrană și îmbrăcăminte, Domnul nu-i va declara nevinovați pe frații noștri slujbași dacă ei merg înainte cu indiferență sau îi prescriu acestui

frate condiții care sunt practic imposibil de îndeplinit. Noi trebuie să luăm asupra noastră starea fratelui nenorocit.

Orice neglijență din partea celor care pretind a fi urmașii lui Hristos și nereușita de a ușura necesitățile unui frate sau ale unei surori care poartă jugul sărăciei și opresiunii sunt înregistrate în cărțile cerului ca fiind făcute față de Hristos, în persoana sfinților Lui. Ce socoteală va avea Domnul cu mulți, foarte mulți care le prezintă altora cuvintele lui Hristos, dar nu manifestă milă gingașă și considerație față de un frate în credință care a avut mai puține șanse și mai puțin succes decât ei! – *Lucrarea de binefacere*, p. 210

Cât de mare a fost darul pe care Dumnezeu i l-a dat omului și cu câtă bucurie i l-a oferit! Cu o dărnicie care nu va putea fi vreodată întrecută, El a dat ca să-i mântuiască pe fiii răzvrățiți ai oamenilor și să îi ajute să vadă scopul Său și să distingă dragostea Sa. Îi veți aduce voi darurile voastre, considerând că nimic din ceea ce aveți nu este prea bun pentru a-l oferi Celui care „L-a dat pe singurul Său Fiu născut”?

Spiritul dărnicii este spiritul cerului. Spiritul egoismului este spiritul lui Satana.

Dumnezeu nu depinde de oameni pentru înaintarea cauzei Sale. El ar fi putut să-i trimită pe îngeri ca ambasadori ai adevărului Său; ar fi putut să-și facă auzită voința vorbind direct, așa cum a rostit Legea pe muntele Sinai. Însă, pentru a cultiva în noi spiritul binefacerii, El a ales să îi angajeze pe oameni în această lucrare.

Fiecare act de jertfire de sine pentru binele altora consolidează spiritul binefacerii în inima dăătorului, apropiindu-l tot mai mult de Răscumpărătorul lumii care, „măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți”. Viața va fi o binecuvântare pentru noi doar dacă împlinim scopul divin pentru care am fost creați. Toate darurile pe care le-a primit de la Dumnezeu se vor dovedi a fi doar un blestem dacă omul nu le va întrebuița pentru a le aduce binecuvântare semenilor lui și pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu pe pământ. – *Sfaturi pentru administrarea creștină a vieții*, pp. 19–20

Marți, 6 februarie

„Până când veți judeca strâmb?”

David știa că planul înalt al lui Dumnezeu pentru Israel va putea fi împlinit numai dacă poporul și conducătorii vor veghea în mod neabătut să atingă ținta pusă înaintea lor. El mai știa că, pentru a îndeplini însărcinarea cu

care Dumnezeu l-a onorat pe fiul său Solomon, tânărul conducător trebuia să fie nu numai un luptător, om de stat și suveran, ci și un om energic, bun, un învățător al dreptății, un exemplu de credincioșie.

Cu grijă duioasă, David l-a îndemnat pe Solomon să fie nobil și viteaz, să manifeste milă și bunătate față de supușii săi și, în toate relațiile cu națiunile pământului, să cinstească și să slăvească Numele lui Dumnezeu, descoperind frumusețea sfințeniei. Nenumăratele încercări și experiențele deosebite, prin care trecuse David în timpul vieții, îl învățaseră valoarea virtuților nobile și l-au determinat să declare pe patul de moarte, în însărcinarea dată lui Solomon: „Cel ce împărățește între oameni cu dreptate, cel ce împărățește în frică de Dumnezeu, este ca lumina dimineții, când răsare soarele în dimineața fără nori, ca razele soarelui după ploaie” (2 Samuel 23:3,4). – *Profeți și regi*, p. 26

Prin garantarea plină de atenție a drepturilor și libertăților supușilor lui, Iosafat a subliniat considerația pe care orice membru al familiei omenеști o primește de la Dumnezeu dreptății, care conduce peste toți. „Dumnezeu stă în adunarea lui Dumnezeu; El judecă în mijlocul dumnezeilor.” Și aceia care sunt rânduiți să lucreze ca judecători sub autoritatea Lui trebuie să facă „dreptate celui slab și orfanului”, să le dea „dreptate nenorocitului și săracului”, să-l scape „pe cel nevoias și lipsit, izbăvindul din mâna celor răi” (Psalmii 82:1,3,4). – *Profeți și regi*, p. 198

Uneori, un om care a fost pus într-o poziție de răspundere, în calitate de conducător, începe să creadă că are o autoritate supremă și că toți frații lui sunt obligați să-i ceară permisiunea înainte de a face lucrarea pe care o consideră necesară. Un asemenea om se află într-o situație periculoasă. El a pierdut rolul pe care îl are un adevărat conducător în poporul lui Dumnezeu. În loc să fie un sfătuitoare înțelept, el își asumă prerogativele unui conducător sever. Orice manifestare a înălțării de sine și a unei autorități de acest fel îl dezonorează pe Dumnezeu. Niciun om care se bazează pe propria putere nu trebuie să fie vreodată minte și rațiune pentru un alt om pe care Domnul îl folosește în lucrarea Sa. Nimeni să nu stabilească reguli și regulamente omenеști pentru a stăpâni în mod arbitrar asupra tovarășilor lui de lucrare, care au o experiență personală cu privire la adevăr.

Dumnezeu le cere tuturor celor care au exercitat o autoritate necuvenită să înceteze orice manifestare de dominare asupra lucrătorilor Săi. Toți cei cărora le-au fost încredințate responsabilități sfinte să se străduiască

să-și înțeleagă datoria față de Dumnezeu și să o aducă la îndeplinire cu credincioșie și umilință. Nimeni să nu se considere un stăpân care deține autoritatea de a exercita controlul asupra fraților lui. Principiile Cuvântului lui Dumnezeu trebuie să fie învățate și practicate. – *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, pp. 491–492

Miercuri, 7 februarie

„Varsă-Ți mânia!”

Răbdarea, îndelunga-răbdare a lui Dumnezeu, care ar trebui să înmoaie inima împietrită și să o supună, are o influență cu totul diferită asupra celor nepăsători și păcătoși. Ea îi face să respingă restricțiile și îi întărește în împotrivire. Ei se gândesc că Dumnezeul care a suportat atât de multe din partea lor nu va lua în seamă îndărătnicia lor. Dacă am trăi într-o dispensațiune a retribuiției imediate, ofensele aduse lui Dumnezeu ar fi pedepsite adesea. Dar, deși amânată, pedeapsa nu este mai puțin sigură. Chiar răbdarea lui Dumnezeu are limite. Se poate ajunge la limita răbdării Sale și atunci El va pedepsi cu siguranță. Și când este luat la cercetat cazul păcătosului îngâmfat, El nu Se va opri înainte de a pune capăt definitiv situației.

Foarte puțini înțeleg cât de mare este păcătoșenia păcatului și se amăgesc singuri spunându-și că Dumnezeu este prea bun ca să îl pedepsească pe păcătos. Dar cazurile lui Miriam, Aaron și David și multe altele arată că nu este lucru sigur să păcătuiești împotriva lui Dumnezeu cu fapta, cuvântul sau chiar cu gândul. Dumnezeu este plin de o iubire și o compasiune infinite, dar declară despre Sine și că este „un foc mistuitor, un Dumnezeu gelos”. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 3, p. 1166

După cum curcubeul este format din lumina soarelui și picăturile de ploaie, la fel curcubeul care înconjoară tronul reprezintă puterea combinată a milei și a dreptății. Nu trebuie să fie menținută numai dreptatea, pentru că în felul acesta ar fi eclipsată slava curcubeului făgăduinței de deasupra tronului, iar omul ar putea să vadă numai condamnarea legii. Dacă nu ar fi dreptate, nici pedeapsă, nu ar exista stabilitate în guvernarea lui Dumnezeu. Această îmbinare a dreptății cu mila face ca mântuirea noastră să fie desăvârșită.

Mila, sau harul, ne invită să intrăm pe porți în cetatea lui Dumnezeu, iar dreptatea este satisfăcută ca să îi poată fi acordate fiecărui suflet ascultător privilegiul depline ca membru al familiei regale, copil al Împăratului

ceresc. Dacă am avea defecte de caracter, nu am putea intra prin porțile pe care harul le-a deschis pentru cei ascultători, pentru că dreptatea stă la intrare și cere sfințire în toți cei care vor să Îl vadă pe Dumnezeu. – *Maranatha*, p. 326 (14 nov.)

Dacă dreptatea ar dispărea și ar fi posibil ca harul divin să deschidă porțile pentru întregul neam omenesc, indiferent de caracterul fiecărui individ, situația ar fi mai rea, în ce privește lipsa de loialitate și răzvrătirea, decât a fost înainte de alungarea lui Satana din cer. Pacea, armonia și fericirea cerului ar fi distruse. Faptul că sunt mutați de pe pământ în cer nu va schimba caracterul oamenilor, ci, în cer, fericirea celor răscumparați este urmarea caracterului format în viața aceasta după asemănarea cu caracterul Domnului Hristos. Sfinții din cer au fost mai întâi sfinți pe pământ. ... Legea lui Dumnezeu nu este slăbită de Evanghelie, ci puterea păcatului este zdrobită, iar sceptrul harului este întins către păcătosul pocăit. ... Dumnezeu nu-și va uita niciodată poporul în lupta sa împotriva răului. – *The Review and Herald*, December 13, 1892

Joi, 8 februarie

Judecata divină și Sanctuarul

Întreaga ceremonie [de la sanctuar] era destinată să-i impresioneze pe israeliți cu privire la sfințenia lui Dumnezeu și la ura Sa față de păcat; să le arate apoi că nu puteau veni în legătură cu păcatul fără să se întineze. Fiecărui om i se cerea să-și întristeze sufletul în timp ce se făcea această lucrare de ispășire. Toate treburile trebuiau lăsate la o parte și întreaga adunare a lui Israel trebuia să petreacă ziua în smerenie solemnă înaintea lui Dumnezeu, cu rugăciune, post și adâncă cercetare de inimă.

... În Ziua Ispășirii, marele-preot, după ce sacrifică jertfa de la adunare, intra în Locul Preasfânt cu sângele acestei jertfe și-l stropea spre tronul harului, direct deasupra Legii, pentru a da satisfacție cerințelor ei. Atunci, în calitatea lui de mijlocitor, lua păcatele asupra sa și le ducea afară din sanctuar. Punându-și mâinile pe capul țapului de trimis, mărturisirea toate păcatele, în felul acesta trecându-le simbolic de la el asupra țapului de trimis. Apoi, țapul le ducea în pustie și erau socotite ca fiind îndepărtate pentru totdeauna de la popor. – *Tragedia veacurilor*, pp. 419–420

Întrucât Satana este originea păcatului, instigatorul la făptuirea tuturor păcatelor care au adus moartea Fiului lui Dumnezeu, dreptatea cere

ca el să sufere pedeapsa finală. Lucrarea Domnului Hristos pentru mântuirea oamenilor și curățirea Universului de păcat va fi încheiată prin îndepărtarea păcatului din Sanctuarul ceresc și așezarea acestor păcate asupra lui Satana, care va suporta pedeapsa finală. Tot astfel și în serviciul preînchipuitor, șirul anual al serviciilor se încheia cu lucrarea de curățire a sanctuarului și mărturisirea sau punerea păcatelor pe capul țapului de trimis.

În felul acesta, prin slujbele de la cortul întâlnirii și de la templul care i-a luat locul mai târziu, poporul era învățat zilnic marile adevăruri referitoare la moartea și slujirea Domnului Hristos, iar o dată pe an mintea tuturor era îndreptată spre evenimentele de încheiere a mării controversse dintre Hristos și Satana – curățirea finală a Universului de păcat și păcătoși. – *Patriarhi și profeți*, p. 358

... Astăzi, El [Isus] stă înaintea altarului îndurării, prezentându-I Tatălui rugăciunile celor care doresc ajutorul Său. El nu respinge niciun suflet înlăcrimat și pocăit. El invită fiecare suflet temător să prindă curaj. Oricine vrea se poate prinde de tăria lui Dumnezeu și poate face pace cu El, iar El va face pace.

Cei care vin la Isus pentru a se refugia sunt ridicați de El deasupra învinuirilor și loviturilor acuzatorilor. Niciun om și niciun înger rău nu-i pot pune sub acuzăție. Hristos îi unește cu propria Sa natură divino-umană. Ei stau lângă marele Purtător al păcatelor, în lumina care vine de la tronul lui Dumnezeu. – *Divina vindecare*, p. 90

Vineri, 9 februarie

Studiu suplimentar

Astăzi cu Dumnezeu, „Legea lui Dumnezeu nu poate fi schimbată”, p. 246 (25 aug.).

„Bunătatea Ta ajunge până la ceruri”

Sabat după-amiază, 10 februarie

„Eu sunt sărac și lipsit, dar Domnul Se gândește la mine. Tu ești ajutorul și izbăvitorul meu: nu zăbovi, Dumnezeu!” (Psalmii 40:17)

Nu lăsați ca necazurile voastre mari să vă descurajeze. Cu o înțelegere infinit mai mare decât a unei mame pline de gingășie pentru un copil iubit aflat în necaz, Salvatorul celor păcătoși, Prietenul celor lipsiți de prieteni vă invită: „Întoarceți-vă la Mine, și veți fi mântuiți...” (Isaia 45:22). „El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El și, prin rănilor Lui, suntem tămăduiți” (Isaia 53:5).

Este primejdios să nu luăm învățăturile lui Hristos ca pe o chestiune care este pentru noi, ceva care ni se adresează personal. În învățăturile Sale, Domnul Isus se referă la mine. Eu îmi pot însuși cu totul meritele Sale, moartea Sa, sângele Său care curățește de păcat, ca și cum nu ar mai fi fost în lume alt păcătos pentru care a murit Hristos. – *That I May Know Him*, p. 280

Învăță mereu de la Isus, sporește continuu în credință și crește în harul și cunoașterea adevărului. ... Ajutorul nostru este Domnul, El este Scutul nostru. El nu ne va părăsi, nici nu ne va lepăda. Îngerii lui Dumnezeu sunt angajați în această lucrare de proclamare a soliei de avertizare pentru lume. Noi nu putem face nimic prin noi înșine. Fără Duhul lui Dumnezeu suntem tot atât de slabi ca apa. Tăria noastră este să ne ascundem în Isus. Fie ca Hristos să apară ca Cel plin de farmec întrutotul și mai mare peste zece mii. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 60 (21 febr.)

Nu trebuie să cădeți în descurajare. Cei slabi de inimă vor fi întăriți, cei deznădăjduiți vor primi speranță. Dumnezeu Se îngrijește cu duioșie

de poporul Său. Urechea Lui este gata să asculte strigătul copiilor Săi. Nu mă tem pentru cauza lui Dumnezeu. El Însuși va avea grijă de ea. Datoria noastră este să împlinim rolul care ne-a fost desemnat, să trăim cu smerenie la piciorul crucii și să trăim cu credincioșie o viață sfântă înaintea Lui. Dacă vom face așa nu vom fi dați de rușine, ci sufletul nostru se va încrede în El cu o îndrăzneală sfântă. ...

... Inima mea este hotărâtă să se încreadă în Dumnezeu. Avem un Mântuitor mare. Putem să ne bucurăm în bogăția desăvârșirii Lui. Îmi doresc să fiu mai devotată lui Dumnezeu, mai consacrată Lui. Lumea aceasta este prea întunecată pentru mine. Isus a spus că merge la cer să ne pregătească locașuri ca să fim cu El. Laudă lui Dumnezeu pentru aceasta! Inima mea tresaltă de bucurie la acest gând.

... Pe măsură ce vom simți și vom înțelege dragostea minunată a lui Dumnezeu, nu vom mai avea liniște, vom jertfi pentru El cu recunoștință și Îi vom cânta cu inima și cu vocea noastră. Să ne așezăm picioarele pe Stânca Veacurilor și atunci vom primi neîncetat sprijin și încurajare. Sufletul nostru se va odihni în Domnul cu o încredere neclintită. – *Asemenea lui Hristos*, p. 351 (3 dec.)

Duminică, 11 februarie

„În veac ține îndurarea Lui”

În această dimineață, inima mea este plină de laudă și mulțumire față de Dumnezeu, de la care vin toate harurile și binecuvântările pe care le avem. Domnul este bun și îndurarea Lui ține în veac. Îl voi lauda pe Acela care este lumina feței mele și Dumnezeuul meu. El este sursa oricărui fel de eficiență și a oricărei puteri. De ce nu-L laudăm spunându-le cuvinte de încurajare și mângâiere altora? De ce sunt buzele noastre atât de tăcute? Vorbirea este un dar al Cerului și ar trebui să fie folosită pentru a face să se audă laude la adresa Aceluia care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.

O, cât de mult bine s-ar face dacă Dumnezeu ar fi onorat de toți cei care spun că sunt creștini! Lumina lumii strălucește asupra oamenilor în binecuvântările cele mai bogate. S-au luat toate măsurile ca să ne fie asigurat tot ce este necesar pentru nevoile noastre vremelnice și spirituale. Și totuși cât de puține mulțumiri I se aduc Dăătorului! – *That I May Know Him*, p. 219

Dumnezeu a intenționat să le arate israeliților că nu lor avea să li se atribuie cucerirea Canaanului. Căpetenia oștirii Domnului biruise

Ierihonul. El și îngerii Săi erau angajați în război. Domnul Hristos le-a poruncit armatelor cerului să dărâme zidurile Ierihonului și să pregătească o cale de intrare pentru Iosua și pentru armatele lui Israel. Prin această minune uimitoare, Dumnezeu nu numai că a întărit încrederea israeliților în puterea Sa de a-i birui pe vrăjmașii lor, ci a și mustrat necredința lor din trecut.

Ierihonul sfidase atât armatele lui Israel, cât și pe Dumnezeul cerurilor. Când au văzut oștirea lui Israel mășcăluind în jurul cetății câte o dată în fiecare zi, locuitorii au fost alarmați, dar au privit la mijloacele lor de apărare puternice, la zidurile lor înalte și solide și s-au simțit siguri de faptul că vor putea să reziste oricărui atac. Totuși, când zidurile lor solide s-au clătinat și au căzut cu o izbitură uluitoare, asemenea zgomotului celui mai puternic tunet, ei au fost paralizați de groază și nu au putut să opună nicio rezistență. – *Istoria mântuirii*, p. 181

Psalmistul spune: „Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui. O zi istorisește alteia acest lucru, o noapte dă de știre alteia despre el. Și aceasta fără vorbe, fără cuvinte al căror sunet să fie auzit” (Psalmii 19:1-3). Unii pot să presupună că aceste lucruri mărețe din lumea naturii sunt Dumnezeu. Ele nu sunt Dumnezeu. Toate aceste lucruri minunate de pe cer nu fac altceva decât lucrarea care le-a fost rânduită. Ele sunt mijloacele de care Se folosește Domnul. Dumnezeu este Supraveghetorul, precum și Creatorul tuturor lucrurilor. Aceeași mână care susține munții și îi așază în poziția lor conduce lumile în mersul lor tainic în jurul Soarelui.

Cu greu există o lucrare a naturii cu privire la care să nu găsim o referire în Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul declară că „El face să răsară soarele” și „dă ploaie” (Matei 5:45). „El ... face să răsară iarba pe munți.” „El dă zăpada ca lâna, El presară bruma albă ca cenușa. El Își azvârle gheața în bucați” (Psalmii 147,8; 16,17). – *Solii alese*, cartea 1, pp. 293– 294

Luni, 12 februarie

„Zidește în mine o inimă curată!”

Pocăința lui David a fost sinceră și profundă. El n-a căutat să-și acopere crima. Rugăciunea lui nu era inspirată de dorința de a scăpa de pedepsele cu care era amenințat. Dar a văzut grozăvia păcatului său împotriva lui Dumnezeu, a văzut cât de murdar îi era sufletul și îi era scârbă de păcatul său. El nu se ruga numai pentru a i se ierta păcatul, ci și pentru a avea o inimă curată. David n-a părăsit lupta cuprins de disperare. În

făgăduințele lui Dumnezeu pentru păcătosul pocăit, el a văzut dovada iertării și a primirii sale. ...

Această parte din istoria vieții lui David este plină de însemnătate pentru păcătosul care se pocăiește. Este unul dintre cele mai puternice exemple care ne-au fost date cu privire la luptele și ispitele oamenilor și la adevărata pocăință și credință în Domnul Isus Hristos. În toate timpurile până acum, ea s-a dovedit un izvor de încurajare pentru sufletele care, după ce au căzut în păcat, se zbat sub povara vinovăției. Mii de copii ai lui Dumnezeu care fuseseră ispitiți, când erau gata să se lase în voia disperării și-au amintit cum sincera pocăință și mărturisirea lui David au fost primite de Dumnezeu, chiar dacă el a avut de suferit pentru abaterărea lui; au prins curaj pentru a se pocăi și a încerca din nou să umble pe calea poruncilor lui Dumnezeu.

Acela care, sub mustrarea lui Dumnezeu, își umilește sufletul prin mărturisire și pocăință, asemenea lui David, poate fi sigur că există nădejde pentru el. Acela care primește făgăduințele lui Dumnezeu în credință va afla iertare. Domnul nu va lepăda niciun suflet care se pocăiește cu adevărat. –*Patriarhi și profeți*, pp. 725–726

Ar trebui să ne amintim că toți greșim, chiar bărbați și femei care au ani de experiență greșesc uneori, dar Dumnezeu nu îi leapădă din cauza rătăcirii lor; fiecărui copil rătăcit al lui Adam, fiu sau fiică, El îi oferă privilegiul unei noi șanse.

Domnului Isus Îi place să venim la El exact așa cum suntem –păcătoși, neajutorați, dependenți. Putem veni cu toate slăbiciunile noastre, cu nebulnia, cu păcătoșenia noastră și să cădem la picioarele Sale în pocăință. Este slava Lui să ne cuprindă în brațele iubirii Sale, să ne aline rănilor și să ne curățească de orice nelegiuire.

Aici cad mii de oameni: ei nu cred că Isus îi iartă personal, pe fiecare, individual. Ei nu Îl cred pe Dumnezeu pe cuvânt. Este privilegiul tuturor celor care respectă condițiile să știe pentru ei înșiși că iertarea este oferită gratis pentru fiecare păcat în parte. Lăsați la o parte orice neîncredere, orice umbră de îndoială cu privire la faptul că făgăduințele lui Dumnezeu nu ar fi și pentru voi. Ele sunt pentru fiecare păcătos care se căiește. Putere și har sunt asigurate prin Domnul Hristos, ca să fie aduse de îngerii care slujesc în favoarea oricărui om care crede. Nimeni nu este atât de păcătos, încât să nu găsească putere, puritate și neprihănire în Hristos, care a murit pentru el. Domnul Isus așteaptă să îi dezbrace de hainele lor pătate și întinate de păcat și să îi acopere cu

haina albă a neprihănirii; El le oferă viață, nu moarte. – *The Faith I Live By*, p. 134

Marti, 13 februarie

Dacă s-ar păstra înregistrarea păcatelor

„Dacă ai păstra, Doamne, aducerea-aminte a nelegiuirilor, cine ar putea sta în picioare, Doamne? Dar la Tine este iertare, ca să fii de temut” (Psalmii 130:3,4).

Acelora care au umblat pe cărări străine pentru ei, Domnul le spune cuvinte de încurajare. El le va primi rugăciunile dacă se vor căi și se vor converti. Prin sacrificiul înfinit al Domnului Isus și prin credința în Numele Lui, ei pot primi făgăduințele lui Dumnezeu. Fiii lui Adam pot deveni fii ai lui Dumnezeu. O, cât de plini de recunoștință ar trebui să fim pentru că, întrucât Hristos a luat asupra Sa natura omenească, oamenilor căzuți li s-a asigurat o a doua șansă! Hristos îi așază pe un teren avantajos. Prin legătura cu El, ei pot fi împreună-lucrători cu Dumnezeu. Prin harul dăruit zilnic de Hristos, ei pot fi elevați și înnobilați pentru a deveni fii și fiice ale lui Dumnezeu. O astfel de iubire nu are egal. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 255 (3 sept.)

Mulți oameni spun: „Te iert de tot răul pe care mi l-ai făcut.” Dar iertarea lor nu va acoperi, nici nu va elimina niciun păcat. Însă glasul care se aude de la Calvar – „Fiul Meu, fica Mea, iertate îți sunt păcatele” – este într-un totu eficient. Doar aceste cuvinte ale Sale au putere și trezesc recunoștință în inima mulțumitoare. Noi avem un Mijlocitor. Nu există decât o singură cale de iertare și calea aceasta este deschisă mereu, iar pe aici se revărsă către noi un torent bogat de har divin și de iertare. ...

Mulți se miră că Dumnezeu a cerut atât de multe jertfe de sânge în sistemul ceremonial al iudeilor, dar El a făcut aceasta pentru a fixa în mintea lor adevărul mare și solemn că, fără sânge, nu există iertare de păcat. ...

Noi nu vom putea vedea și înțelege niciodată intensitatea chinului și a suferințelor Mielului fără pată al lui Dumnezeu până când nu vom pricepe cât de adâncă este groapa păcatului din care am fost eliberați, cât de cumplit este păcatul de care s-a făcut vinovată omenirea și, prin credință, să apucăm cu încredere întreaga iertare care ne-a fost oferită. – *The Upward Look*, p. 219

Dacă ați făcut o greșală, transformați înfrângerea în biruință!

Dacă sunt bine învățate, lecțiile pe care ni le trimite Dumnezeu ne vor fi întotdeauna un ajutor la timpul potrivit. Puneți-vă încrederea în Dumnezeu! Rugați-vă mult și credeți! Încercându-vă, sperând, crezând, ținând tare mâna Puterii Infinite, voi veți fi mai mult decât biruitori.

Adevărații lucrători trăiesc și lucrează prin credință. Uneori, ei oboresc văzând cât de încet înaintează lucrarea când lupta dintre forțele binelui și cele ale răului devine încrâncenată. Dar, dacă refuză să se dea bătăuți sau să se lase descurajați, vor vedea cum norii se dau la o parte și făgăduința eliberării se împlinește. Prin ceața cu care i-a înconjurat Satana, ei vor vedea strălucind razele Soarelui Neprihănirii.

... Așteptați nu cu neliniște și cu teamă, ci cu o credință neclintită, cu o încredere nezdruccinată. – *Mărturii*, vol. 7, pp. 244–245

Miercuri, 14 februarie

Dumnezeul minunat și milostiv

Nu manifestarea mării și temutei Sale maiestăți și a puterii Sale neegala-te ne va lăsa fără scuze, dacă refuzăm să-L iubim și să ascultăm de El, ci iubirea, compasiunea, răbdarea și îndelunga răbdare pe care le dă pe față și care vor da mărturie împotriva acelor care nu Îi aduc, prin viața lor, o slujire liber consimțită. Aceia care se întorc la Dumnezeu cu toată inima, sufletul și mintea lor vor găsi în El o siguranță liniștită. – *Fii și fice ale lui Dumnezeu*, p. 19 (13 ian.)

Noi trebuie să-L lăudăm mai mult pe Dumnezeu pentru „bunătatea Lui și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor” (Psalmii 107:8). ... Noi suntem continuu primitori ai darului lui Dumnezeu și, cu toate acestea, cât de puțină recunoștință Îi arătăm, cât de puțin Îi aducem laudă pentru ceea ce a făcut și face pentru noi. ...

Dumnezeul nostru este un Tată bun și milostiv. ... Dumnezeu nu dorește ca poporul Său, pentru care a lucrat o mântuire atât de mare, să se comporte ca și când El ar fi un supraveghetor aspru și neînduplecat. El este cel mai bun prieten al lor și, când copiii Săi se închină înaintea Lui, El vrea să fie cu ei, să-i binecuvânteze și să-i mângâie, umplându-le inimile cu bucurie și dragoste. Dumnezeu dorește ca fiii și fiicele Sale să găsească mângâiere în serviciul Său, să aibă mai mult bucurii decât ne-cazuri în lucrarea Sa. El dorește ca aceia care vin să I se închine să aducă cu ei gândurile prețioase ale iubirii și purtării Sale de grijă, ca să fie astfel întăriți în toate problemele vieții de fiecare zi, să primească har și să îndeplinească în mod cinstit și cu credincioșie toate lucrurile.

Trebuie să venim la cruce. Domnul Hristos, și El răstignit, să fie obiectul meditației, al conversației și al simțămintelor celor mai pline de o sfântă bucurie. Noi trebuie să păstrăm aducerea-aminte a fiecărei binecuvântări pe care o primim de la Dumnezeu și, atunci când vom ajunge conștienți de marea Lui iubire față de noi, vom fi gata să ne încredem cu totul în mâna care a fost pironită pe cruce pentru noi. – *Calea către Hristos*, pp. 102–103

„Vine ceasul”, a zis El, „și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și adevăr, fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl.” ...

... Religia nu trebuie să fie limitată la forme și ceremonii exterioare. Religia care vine de la Dumnezeu este singura religie care duce la Dumnezeu. Pentru a-L sluji corect, trebuie să fim născuți din Duhul Sfânt. El va curăți inima și va înnoi mintea, dându-ne o nouă putere de a-L cunoaște și a-L iubi pe Dumnezeu. Acesta ne va face să ascultăm de bunăvoie de toate cerințele Lui. Aceasta este adevărata închinare. Ea este rodul lucrării Duhului Sfânt. Toate rugăciunile sincere sunt inspirate de Duhul și asemenea rugăciuni sunt plăcute lui Dumnezeu. Oriunde un suflet Îl caută pe Dumnezeu se dă pe față lucrarea Duhului și Dumnezeu i Se descoperă acelui suflet. Deoarece asemenea închinători caută, El așteaptă să-i primească și să facă din ei fiii și fiicele Lui. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 189

Joi, 15 februarie

„Nu uita niciuna din binefacerile Lui”

„Binecuvântează, suflete, pe Domnul și tot ce este în mine să binecuvânteze Numele Lui cel sfânt! Binecuvântează, suflete, pe Domnul și nu uita niciuna din binefacerile Lui! El îți iartă toate fărădelegile tale, El îți vindecă toate bolile tale, El îți izbăvește viața din groapă, El te încununează cu bunătate și îndurare, El îți satură de bunătăți bătrânețea și te face să întinerești iarăși ca vulturul” (Psalmii 103:1-5).

Dumnezeu ne-a dat darul vorbirii pentru a putea să le spunem altora ce face El pentru noi, pentru ca dragostea și compasiunea Lui să poată mișca și alte inimi și astfel și alți oameni să-L laude pe Cel ce i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. „Voi sunteți martorii Mei”, spune Domnul (Isaia 43:10). Dar, pentru a da o mărturie eficientă, toți cei chemați să fie martori pentru Hristos trebuie să învețe de la El. În calitate de copii ai Împăratului ceresc, ei trebuie să se autoeduce pentru a da

mărturie cu glas clar, distinct și astfel încât nimeni să nu aibă impresia că au vreo rezervă în a vorbi despre îndurările Domnului. – *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, pp. 242–243

Pentru noi, El a suferit agonia din Ghetsimani. ... Oh, de ce toată această suferință, această rușine și această agonie chinuitoare? Pentru că prin acest sacrificiu de Sine iubirea Sa putea să fie descoperită, ca să-i câștige pe oamenii aflați pe calea păcatului. După ce prețul plătit pentru om a fost atât de mare, oare îl va părăsi El acum? O, nu, nu! El este credincios în tot ce a promis, brațele Sale sunt întinse ca să-i strângă la piept, la inima Sa plină de iubire, cu toată delicatetea iubirii divine, pe cei ce se pocăiesc. În Isus, noi avem un prieten sigur, neschimbător și, deși toate planurile pământești pot să dea greș și orice prieten pământesc să se dovedească fals, El rămâne credincios.

Slujitorii Săi Îi sunt scumpi ca lumina ochilor. În încercări, în sărăcie, în încurcături și necazuri, noi nu suntem singuri; la fiecare pas, în cuvinte pline de încredere, El ne spune: „Vino după Mine!” „Eu nu te voi părăsi și nu te voi lăsa!” – *Manuscript Releases*, vol. 12, p. 115

Istoria biblică întărește inima descurajată, oferindu-i speranța îndurării lui Dumnezeu. Nu vom mai dispera, văzând că și alții s-au luptat cu descurajări asemănătoare cu ale noastre, au căzut în ispite la fel ca noi, și totuși și-au îndreptat greșelile și au fost binecuvântați de Dumnezeu. Cuvintele inspirației aduc mângâiere și înviorare sufletului care a păcătuț. Cu toate că și ei au fost supuși slăbiciunilor omenești, patriarhii și apostolii au ajuns să fie lăudați pentru credința lor, și-au dus luptele prin puterea Domnului și au învins în mod glorios. Așadar, să ne încredem și noi în meritele jertfei ispășitoare și să fim biruitori în Numele lui Isus! Natura umană a rămas aceeași din timpul lui Adam și până la generația actuală, iar dragostea lui Dumnezeu, de-a lungul veacurilor, este fără egal. – *Mărturii*, vol. 4, p. 15

Vineri, 16 februarie

Studiu suplimentar

Solii alese, cartea 1, „Lăsați să fie văzut Hristos”, pp. 155–156.

Înțelepciune pentru o viață neprihănită

Sabat după-amiază, 17 februarie

„Învață-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă!”
(Psalmii 90:12)

Timpul nostru Îi aparține lui Dumnezeu. Fiecare clipă este a Sa, iar noi avem obligația solemnă de a o folosi spre slava Lui. Dumnezeu nu va cere o socoteală mai strictă cu privire la niciun talant pe care ni l-a încredințat decât cu privire la timpul nostru.

Valoarea timpului este mai presus de orice evaluare. Domnul Hristos a considerat fiecare clipă ca fiind prețioasă și așa ar trebui să o considerăm și noi. Viața este prea scurtă pentru a fi risipită fără rost. Nu avem decât câteva zile de probă, în care trebuie să ne pregătim pentru veșnicie. Nu avem niciun timp de pierdut, niciun timp pe care să-l dedicăm plăcerii egoiste, niciun timp pentru a ne îngădui să păcătuim. Acum este timpul când trebuie să ne pregătim pentru judecata de cercetare. – *The Faith I Live By*, p. 158

Cred că noi ne aflăm chiar pe pragul lumii veșnice și caut să rămân continuu în comuniune cu Dumnezeu. Eu prețuiesc viața veșnică și nimic nu mă va despărți de dragostea lui Dumnezeu. Doresc să-mi educ și să-mi antrenez continuu sufletul să se sprijine pe Hristos pentru a primi putere spirituală de la El. Dumnezeu intenționează să avem o cunoaștere a lui Hristos din experiență, ca să putem fi martori credincioși pentru Dumnezeu, dând mărturie despre harul lui Hristos prin cuvinte și fapte, prin influența asupra altora, de care ne dăm seama sau nu.

... Când mă gândesc la lucrarea pe care o face Dumnezeu pentru omul căzut, mă cuprinde uimirea că El vrea să le ia pe sărmănele ființe căzute și să le dea putere morală pentru lucrarea launtrică a harului Său, care transformă caracterul și îi face pe oameni potriviți pentru locașurile pe

care le pregătește pentru ei – ființe potrivite să stea în prezența Sa, să fie împreună cu îngerii și să păstreze comuniunea cu Dumnezeu. O, cât de mult dorește inima mea să fiu una dintre aceia care vor umbla cu Isus Hristos pe pământul nou creat! – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 117 (18 apr.)

Adesea, viața creștinului este plină de pericole, iar datoria i se pare greu de îndeplinit. El își imaginează o ruină iminentă în față și sclavie și moarte înapoi. Totuși vocea lui Dumnezeu îi spune cu claritate: Mergeți înainte! Să ne supunem poruncii, chiar dacă privirile noastre nu pot pătrunde întunericul. Obstacolele care împiedică progresul nostru nu vor dispărea niciodată din fața unui om care stă pe loc, plin de îndoială. Cei care amână ascultarea până când toate incertitudinile vor dispărea și până când nu va mai fi nici un risc de a da greș sau de a fi biruiți nu vor asculta niciodată. Credința privește dincolo de dificultăți și se bazează pe ceea ce nu se vede, chiar pe Cel ce este Atotputernic, prin urmare ea nu poate fi înfrântă. Credința înseamnă să te prinzi de mâna lui Hristos în orice situație grea. ...

Domnul Isus nu ne cere să-L urmăm, pentru ca după aceea să ne răsească. Dacă ne consacrăm viața în slujba Sa, nu vom fi niciodată într-o situație pentru care Dumnezeu nu a prevăzut dinainte resursele necesare. Oricare ar fi situația în care ne aflăm, noi avem un Sfătuitor sigur. – *Slujitorii Evangheliei*, pp. 262–263

Duminică, 18 februarie

„Strâng Cuvântul Tău în inima mea”

„Ferice de cei fără prihană în calea lor, care umblă întotdeauna după Legea Domnului!” (Psalm 119:1)

În puterea sa, păcătosul nu poate să împlinească cerințele lui Dumnezeu. El trebuie să meargă pentru ajutor la acela care i-a plătit răscumpărarea.

Hristos este speranța noastră. Aceia care cred în El sunt curățiți. Harul lui Dumnezeu și guvernarea Sa merg împreună în perfectă armonie. Când Isus a devenit înlocuitorul omului, bunătatea și credincioșia (în engl.: bunătatea și adevărul) s-au întâlnit și dreptatea și pacea s-au sărutat. Crucea de la Calvar dă mărturie pentru înaltele cerințe ale Legii lui Dumnezeu.

Legea celor Zece Porunci nu ar trebui să fie privită atât de mult din perspectiva interdicțiilor, cât din cea a harului. Interdicțiile ei sunt garanția sigură a fericirii care se află în ascultare. Când este primită prin Hristos,

ea lucrează în noi acea curăție a caracterului care ne va aduce bucurie de-a lungul veacurilor. Pentru cel ascultător, ea este un zid de apărare. Noi vedem în ea bunătatea lui Dumnezeu care, descoperindu-le oamenilor principiile imutabile ale neprihănirii, caută să îi apere de relele care sunt urmarea călcării ei. – *Our High Calling*, p. 137

Putem să păzim Legea numai dacă ne însușim neprihănirea lui Hristos. El ne spune: „Despărțiți de Mine nu puteți face nimic”. Când primim darul ceresc, neprihănirea lui Hristos, vom descoperi că ne-a fost pus la dispoziție harul divin și că resursele omenești sunt lipsite de putere. Isus ne dă Duhul Sfânt în măsură bogată, pentru situații de urgență, pentru a ne ajuta în slăbiciunile noastre, pentru a ne încuraja, pentru a ne lumina mintea și pentru a ne curăța și înnobila inima. Hristos devine pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare.

De la începutul și până la sfârșitul vieții creștine, nu putem reuși să facem nici măcar un pas fără Hristos. El ne-a trimis Duhul Său, care să fie cu noi mereu și putem să-L urmăm oriunde merge, dacă avem încredere în El fără rezerve și dacă Îi predăm Lui voința noastră. – *Asemenea lui Hristos*, p. 103 (30 mart.)

Mântuitorul a biruit pentru a-i arăta omului cum poate birui la rândul său. Hristos a întâmpinat toate ispitele lui Satana cu Cuvântul lui Dumnezeu. Încercându-Se în făgăduințele lui Dumnezeu, El a primit putere să asculte de poruncile Lui, iar ispititorul n-a putut câștiga niciun avantaj. La fiecare ispită, răspunsul Său era: „Stă scris”. Tot așa, Dumnezeu ne-a dat și nouă Cuvântul Său, prin care să ne împotrivim răului. Ne-au fost date făgăduințe enorm de mari și prețioase, pentru ca, prin acestea, „să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă” (2 Petru 1:4).

Îndemnați-l pe cel ispitit să nu se uite la împrejurări, la slăbiciunea lui sau la puterea ispitei, ci la puterea Cuvântului lui Dumnezeu. Toată tăria Sa ne aparține. „Strâng Cuvântul Tău în inima mea”, spune psalmistul, „ca să nu păcătuiesc împotriva Ta” (Psalmii 119:11). – *Divina vindecare*, p. 181

Luni, 19 februarie

„Învață-ne să ne numărăm bine zilele!”

Familia omenească de-abia începuse să trăiască atunci când oamenii au început să moară. Omul care apreciază timpul ca fiind ziua sa de lucru,

va fi potrivit pentru o locuință și pentru o viață nemuritoare. Este bine că s-a născut. Noi suntem avertizați să răscumpărăm vremea. Dar timpul risipit nu mai poate fi recuperat niciodată. Nu putem să chemăm înapoi nici măcar un moment. Singurul mod în care putem răscumpăra timpul este să facem cât putem mai mult în cel rămas, și aceasta fiind împreună-lucrători cu Dumnezeu în marele Său plan de mântuire.

Fiecare clipă este încărcată cu consecințe veșnice. Noi trebuie să fim oameni ai momentului, gata să slujim în momentul în care vedem o ocazie. Oportunitatea pe care o avem acum de a spune unui suflet aflat în nevoie cuvintele vieții s-ar putea să nu mai apară niciodată. Dumnezeu îi poate spune unuia ca acesta: „În noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul” (Luca 12:20) și, din cauza neglijenței noastre, omul să nu fie pregătit. În marea zi a judecării, cum vom da noi seamă înaintea lui Dumnezeu? – *The Faith I Live By*, p. 15

Acum lucrarea vieții noastre trebuie să fie aceea de a ne pregăti pentru veșnicie. Noi nu știm cât de curând se poate încheia activitatea noastră aici și cât este de important să biruim natura noastră decăzută și păcătoasă ca să devenim asemenea chipului lui Hristos. Nu avem de pierdut nicio clipă. Trebuie să fim pregătiți zilnic pentru veșnicie. Toată viața ne este dăruită pentru a căuta darul vieții veșnice. Dumnezeu ne-a dăruit un timp de probă și, dacă trăim șaptezeci de ani, cât de scurt este acest timp pentru a desăvârși mântuirea noastră! Apoi, compară această perioadă cu viața care se măsoară cu viața lui Dumnezeu. Scurta noastră perioadă de probă se poate termina în orice moment. Cât de zeloși ar trebui să fim pentru a ne asigura un loc în căminul de pe pământul cel nou!

Dorința mea este să fac lucrarea pe care Maestrul mi-a dat-o s-o fac și nimic să nu mă abată de la această lucrare. ... Noi trebuie să căutăm să fim una cu Dumnezeu. Interesul Lui trebuie să fie interesul nostru, sentimentele și planurile Lui să fie ale noastre. Noi cunoaștem iubirea lui Dumnezeu pentru păcătoși și sacrificiul fără margini pe care l-a făcut pentru a salva sufletele care piereau. Așadar, să ne unim cu Hristos în această mare lucrare. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 117 (18 apr.)

Domnul Hristos nu îi va abandona niciodată pe aceia pentru care a murit. Chiar dacă omul este copleșit de ispită și îl părăsește pe Hristos, El nu Se va îndepărta niciodată de cel pe care l-a răscumpărat cu prețul vieții Sale. ...

Trăiți în legătură cu Hristos cel viu, iar El vă va ține de mână cu putere și nu vă va lăsa să cădeți niciodată. Dacă veți căuta să cunoașteți și să credeți în iubirea lui Dumnezeu față de voi, veți fi în siguranță; această iubire este o fortăreață de neînving pentru toate atacurile și amăgirile lui Satana. „Numele Domnului este un turn tare; cel neprihănit fuge în El și stă la adăpost” (Proverbele 18:10). – *Cugetări de pe Muntele Fericitilor*, p. 119

Marți, 20 februarie

Testul Domnului

Când vă opriți atenția asupra frumuseții, bunătății, harului și iubirii Domnului Isus și mintea este antrenată să facă lucrările lui Hristos, să fiți copii ascultători, vă veți întreba în mod obișnuit: Este aceasta calea Domnului? Îi place Domnului Isus ca eu să fac așa? Ce fac este ca să îmi placă mie sau să îmi placă lui Isus?

Așadar, fiecare să-și amintească aceste cuvinte ale Domului: „Tu... scoți la lumina feței Tale păcatele noastre cele ascunse.” Mulți au nevoie să facă o hotărâtă schimbare în gândurile și faptele lor, dacă vor să îmi placă lui Isus. Noi ne vedem rareori păcatele în lumina teribilă în care le vede Dumnezeu. Mulți s-au obișnuit să meargă înainte în păcat și inima lor se împietrește sub influența puterii lui Satana. Și gândurile lor sunt aduse în captivitate față de influența lui rea, dar când, prin puterea și harul lui Dumnezeu, ei se împotrivesc în mod hotărât ispitelor lui Satana, mintea lor este eliberată, iar inima și conștiința, fiind influențate de Spiritul lui Dumnezeu, devin sensibile și atunci păcatul le apare așa cum este – teribil de păcătos. Atunci păcatele ascunse sunt aduse la lumina feței lor. Ei își mărturisesc păcatele înaintea lui Dumnezeu, se căiesc și le este rușine de ele. Și Domnul le dă la o parte dinaintea feței Sale, le aruncă înapoia Sa. – *Comentariile Ellen G. White, în CBAZȘ*, vol. 3, p. 1150

Când a fost ispitit să se abată de la calea cea dreaptă, să calce Legea lui Dumnezeu și să se dovedească lipsit de credincioșie față de stăpânul lui, Iosif s-a împotrivit cu statornicie și a dovedit puterea înnobilitoare a temerii de Dumnezeu, prin răspunsul pe care i l-a dat soției stăpânului său. ... Aici se află un exemplu pentru toate generațiile care vor trăi pe pământ. Deși este posibil să fie expuși ispitelor, totuși copiii lui Dumnezeu trebuie să-și dea seama că întotdeauna va fi o cale de apărare în apropiere, iar dacă vor cădea, va fi doar vina lor. Dumnezeu va fi un ajutor mereu prezent în vreme de nevoie, iar Duhul Său îi va ocroti. Deși vor fi

înconjurați de ispitele cele mai severe, există un Izvor al puterii la care pot să apeleze pentru a li se împotrivi.

... Iosif ... a suferit pentru că nu a renunțat la integritatea lui. Însă și-a pus reputația și interesele în mâinile lui Dumnezeu. Cu toate că Dumnezeu a îngăduit ca Iosif să sufere un timp, ca să-l pregătească să ocupe o poziție importantă, totuși El a păzit reputația aceea care fusese înnegrită de acuzatoarea nelegiuită și, în cele din urmă, în momentul rânduit de El, a făcut ca reputația aceea să strălucească. Dumnezeu a făcut ca până și închisoarea să fie o cale pentru înălțarea lui Iosif. În timp, virtutea își va aduce propria răsplată. Apărarea inimii lui Iosif a constatat în temerea de Dumnezeu, care l-a făcut să fie credincios și drept față de stăpânul său și loial față de Dumnezeu. – *Istoria mântuirii*, pp. 102–103

Miercuri, 21 februarie

Înșelăciunea căii rele

Îngerii sunt angajați zi și noapte în slujirea lui Dumnezeu, pentru a-l ridica pe om în conformitate cu planul de mântuire. Omului i se cere să-L iubească pe Dumnezeu mai presus de orice, cu toată puterea și cu tot cugetul lui, și pe aproapele său, ca pe sine însuși. Lucrul acesta nu este posibil dacă omul nu se tăgăduiește pe sine. Hristos a spus: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși, să-și ia crucea și să Mă urmeze.” ...

Căutați cu grijă să vedeți dacă adevărul pe care l-ați acceptat a devenit în viața voastră un principiu ferm. Îl luați pe Hristos cu voi atunci când ieșiți din cămăruța voastră de rugăciune? Este religia pe care o aveți un paznic la ușa buzelor voastre? Vă este inima atrasă în simpatie și în dragoste către cei care nu fac parte din familia voastră? Căutați cu stăruință o înțelegere mai clară a adevărului Scripturii, pentru ca lumina voastră să-i lumineze și pe alții? La aceste întrebări puteți răspunde în sufletul vostru. Vorbirea voastră să fie dreasă cu har, iar purtarea voastră să arate noblețea creștină. – *Mărturii*, vol. 4, p. 521

Sunt unii care prezintă întotdeauna scuze pentru umblarea după sfaturile vrăjmașului. Unii cred că, având infirmități fizice, sunt îndreptățiți să spună cuvinte artăgoase și să acționeze cu totul lipsiți de amabilitate. Dar Isus nu a luat oare nicio măsură ca și unii ca aceștia să poată birui ispita? Din cauza încercării și a suferinței ei trebuie să fie nerecunoscători și nesfinți? Nu sunt razele îndreptățirii lui Hristos destul de strălucitoare ca să risipească umbra lui Satana?

Este declarat că harul lui Dumnezeu este îndeajuns pentru toate suferințele și încercările cu care au de luptat ființele omenești. ...

Oh, cât de prețios este Isus pentru sufletul care se încrede în El! Dar mulți umblă în întuneric pentru că își îngroapă credința în umbra lui Satana. Ei nu au făcut ce era în puterea lor să facă, prin harul lui Hristos. Ei nu au vorbit despre credință, speranță și curaj. Niciodată să nu îngăduim, nici măcar pentru un moment, ca Satana să creadă că puterea lui de a întrista și hărțui este mai mare decât puterea lui Hristos de a sprijini și întări. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 177 (17 iun.)

Dumnezeu ne îndeamnă să ne umplem mintea cu gânduri mari și curate. El dorește să medităm asupra iubirii și harului Său, să studiem lucrarea Sa minunată, care se desfășoară în cadrul marelui plan de mântuire. În felul acesta, capacitatea noastră de a înțelege adevărul va deveni tot mai pătrunzătoare, iar dorința noastră după puritatea inimii și după limpezimea gândirii va fi tot mai înaltă și mai sfântă. Sufletul care rămâne în atmosfera curată a gândurilor sfinte va fi transformat datorită comuniunii cu Dumnezeu, care se realizează prin studiul Scripturilor. ...

Prin luptă, viața spirituală devine mai puternică. Încercările suportate cu bine vor dezvolta statornicia caracterului și însușiri spirituale prețioase. Adesea, roadele desăvârșite ale credinței, umilinței și iubirii se maturizează cel mai bine în mijlocul norilor de furtună și al întunericului. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 61

Joi, 22 februarie

Binecuvântările vieții curate

Domnul Hristos S-a angajat să fie Înlocuitorul și Garantul nostru și El nu trece cu vederea pe nimeni. Există un inepuizabil fond de desăvârșită ascultare ce izvorăște din ascultarea Sa. În ceruri, meritele Sale, lepădarea de sine și sacrificiul Său sunt teaurizate ca „tămâie” pentru a fi oferite împreună cu rugăciunile poporului Său. Când rugăciunile sincere și umile ale celor păcătoși se înalță la tronul lui Dumnezeu, Domnul Hristos împletește cu ele meritele vieții Sale de desăvârșită ascultare. Rugăciunile noastre sunt înmiresmate de această tămâie. Domnul Hristos S-a angajat să mijlocească în favoarea noastră, iar Tatăl Îl ascultă întotdeauna pe Fiul Său.

Aceasta este taina dumnezeirii, și anume ca Hristos să ia asupra Sa haina naturii umane și, printr-o viață de umilință, să-l înalte pe om la Dumnezeu pe scara valorii morale, ca El să poarte la tronul lui Dumnezeu

natura adoptată și acolo să-i prezinte pe copiii Săi Tatălui, ca să le fie acordată o onoare deosebită, și anume onoarea conferită îngerilor – aceasta este o minune pentru universul ceresc, taina la care privesc și pe care doresc să o înțeleagă îngerii. Aceasta este iubirea care topește inima celui păcătos. – *Fii și fice ale lui Dumnezeu*, p. 22 (16 ian.)

Voi sunteți tot atât de dependenți de Domnul Hristos pentru a trăi o viață sfântă, după cum este mlădița dependentă de viță pentru a crește și a aduce rod. Despărțiți de Hristos nu veți avea viață. Singuri nu veți avea putere să rezistați ispitei sau să creșteți în har și în sfințenie. Rămânând însă în El, veți putea înflori. Trăgându-vă viața din El, din viața Lui, nu veți putea fi nici leneși și nici neroditori. Veți fi atunci ca un pom sădit lângă apa unui râu.

Mulți consideră că trebuie să facă ceva, să aibă o parte în lucrarea de mântuire. Ei s-au încrezut în Hristos pentru iertarea păcatelor, dar acum caută ca, prin propriile eforturi, să trăiască o viață neprihănită. Orice efort de felul acesta va da greș. Domnul Hristos spune: „Fără Mine nu puteți face nimic”. Creșterea noastră în har, bucuria noastră și puterea de a fi folositori – toate acestea depind de unirea noastră cu Hristos. Prin comuniunea noastră cu Hristos, rămânând în El zi de zi și ceas de ceas, numai așa vom putea crește în har. El este nu numai Autorul, ci și Desăvârșitorul credinței noastre. Hristos trebuie să fie Cel dintâi, Cel de pe urmă și întotdeauna prezent. El trebuie să fie cu noi nu numai la începutul și sfârșitul căii noastre, ci la fiecare pas. David spunea: „Am necurmat pe Domnul înaintea ochilor mei. Când este El la dreapta mea, nu mă clatin” (Psalmii 16:8). – *Calea către Hristos*, pp. 68–69

Dumnezeu vrea ca omul să fie fericit și, pentru aceasta, i-a dat preceptele Legii Sale, pentru ca, prin ascultarea de ele, să fie bucuros acasă și când se află printre oameni. Când rămâne integru moral, credincios principiilor și deține controlul asupra tuturor capacităților sale nu poate să fie nefericit. Dacă se prinde strâns de Dumnezeu, inima lui va fi plină de pace și bucurie, iar sufletul va prospera chiar dacă este înconjurat de necredință și stricăciune. – *Asemenea lui Hristos*, p. 305 (18 oct.)

Vineri, 23 februarie

Studiu suplimentar

Harul uimitor al lui Dumnezeu, „Legământul veșnic al lui Dumnezeu”, p. 157 (29 mai); *Astăzi cu Dumnezeu*, „Fără pată”, p. 159 (30 mai).

Cel ce a venit în Numele Domnului

Sabat după-amiază, 24 februarie

Citând profeția despre piatra lepădată, Hristos S-a referit la o situație reală din istoria lui Israel. Întâmplarea avusese loc la clădirea primului templu. ... Pentru a fi folosită la temelie, se adusese o piatră de o mărime neobișnuită și de o formă deosebită, dar lucrătorii nu puteau să-i găsească loc și nu voiau să o primească. Multă vreme a rămas ca piatră lepădată. Dar când au ajuns la zidirea colțului clădirii, meșterii au căutat o piatră destul de mare și rezistentă și de o formă potrivită, care să ocupe tocmai locul acela și să suporte marea povară care urma să apese asupra ei. Dacă făceau o alegere neînțeleaptă pentru acel loc important, întreaga clădire urma să fie primejduită. ...

De mai multe ori au fost alese diferite pietre, dar, sub apăsarea unei poveri mari, s-au sfărâmat. ... Dar, în cele din urmă, atenția le-a fost atrasă de piatra lepădată atâta vreme. Fusesse expusă la aer, soare și furtună fără să arate cea mai slabă fisură. Zidarii au cercetat piatra. Trecuse toate probele, afară de una. Dacă putea să treacă proba presiunii, aveau să o admită ca piatră unghiulară. Proba s-a făcut. Piatra a fost acceptată, dusă la locul destinat și s-a văzut că era potrivită exact pe locul acela. În viziune profetică, i se arătase lui Isaia că această piatră era un simbol al lui Hristos. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 597

Timp de patruzeci de zile, Domnul Hristos a rămas pe pământ, pregătindu-i pe ucenici pentru lucrarea pe care o aveau de făcut și lămurindu-le ceea ce până atunci nu fuseseră în stare să înțeleagă. El le-a vorbit despre profețiile cu privire la venirea Sa, renegarea Lui de către iudei și moartea Sa, arătându-le că fiecare parte a acestor profeții se împlinise. Le-a spus că ei trebuiau să privească această împlinire a profeției ca pe

o asigurare a puterii care avea să-i însoțească în lucrările lor în viitor. „Atunci le-a deschis mintea ca să înțeleagă Scripturile. Și le-a zis: «Așa este scris și așa trebuia să pătimească Hristos și să învieze a treia zi dintre cei morți. Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim.»” Și a mai adăugat: „Voi sunteți martori ai acestor lucruri” (Luca 24:45-48). – *Faptele apostolilor*, pp. 26–27

Neliniștiții Săi ucenici I-au ascultat cu bucurie învățăturile, savurând cu nesaț fiecare cuvânt care ieșea de pe buzele Sale sfinte. Acum știau cu certitudine că El era Mântuitorul lumii. Cuvintele Lui au pătruns adânc în inimile lor și s-au întristat că trebuiau să se despartă curând de Învățătorul lor ceresc, nemaiauzind de pe buzele Lui cuvinte de har, de mângâiere. Dar inimile lor au fost din nou încălzite de iubire și de o mare bucurie când Isus le-a spus că merge să le pregătească locuințe și Se va întoarce să-i ia, pentru a fi întotdeauna cu El. A făgăduit, de asemenea, să-L trimită pe Mângâietorul, Duhul Sfânt, pentru a-i călăuzi în tot adevărul. Apoi „Și-a înălțat mâinile și i-a binecuvântat.” – *Scrieri timpurii*, p. 109

Duminică, 15 februarie

Păstorul divin care Se jertfește

Oaia este una dintre cele mai timide și mai neajutorate făpturi și, în Orient, grija păstorului pentru turmă este neobosită și neîncetată. ...

În timp ce păstorul își conduce turma peste înălțimile stâncoase, prin păduri și prin râpe sălbatice, către locurile de pășunat de pe malul râului, în timp ce le supraveghează în munți în noaptea singuratică, ferindu-le de tâlhari și îngrijindu-le cu duioșie pe cele bolnave și slabe, viața lui ajunge să fie una cu a lor. Un atașament puternic și plin de duioșie îl leagă de obiectele grijii lui. Oricât de mare ar fi turma, păstorul cunoaște fiecare oaie. Fiecare are numele ei și răspunde la acest nume, când păstorul o cheamă.

După cum un păstor pământesc își cunoaște oile, tot astfel Păstorul Divin Își cunoaște turma răspândită în toată lumea. „Voi sunteți oile Mele, oile pășunii Mele, și Eu sunt Dumnezeuul vostru, zice Domnul Dumnezeu.” Isus zice: „Te chem pe nume: ești al Meu”. „Te-am săpat pe mâinile Mele” (Ezechiel 34:31; Isaia 43:1; 49:16). – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 478–479

În legătura Sa cu poporul Său, Hristos este asemănat cu un păstor. După cădere, El a văzut oile Sale condamnate la pieire pe căile întunecoase ale păcatului. Pentru a-i mântui pe acești rătăciți, El a părăsit onorurile și slava din casa Tatălui Său.

El spune: „Voi căuta pe cea pierdută, voi aduce înapoi pe cea rătăcită, voi lega pe cea rănită și voi întări pe cea slabă”. „Voi veni în ajutorul oilor Mele, ca să nu mai fie de jaf”, nu „le vor mai mânca fiarele din țară” (Ezechiel 34:16,22,28). Glasul Său este auzit chemându-le la staulul Său, „umbrar împotriva căldurii zilei și ... loc de adăpost și de ocrotire împotriva furtunii și ploii” (Isaia 4:6). Grija Sa pentru turmă este neobosită. El întărește oaia care este slabă, alină suferințele, strânge mieii în brațele Sale și-i poartă la sânul Său. Oile Sale Îl iubesc. – *Patriarhi și profeți*, p. 190

... Când furtuna persecuției se va abate în mod real asupra noastră, adevăratele oi vor auzi glasul adevăratului Păstor. Se vor face eforturi însoțite de tăgăduire de sine pentru salvarea celor pierduți și mulți dintre cei care s-au îndepărtat de staul se vor întoarce să-L urmeze pe marele Păstor. Poporul lui Dumnezeu se va strânge laolaltă și se va prezenta înaintea vrăjmașului ca un front unit. La vederea pericolului comun, orice luptă pentru supremație va înceta, nu va mai exista nicio dispută cu privire la cine să fie socotit cel mai mare. Niciunul dintre credincioșii adevărați nu va spune: „Eu sunt al lui Pavel! Și eu, al lui Apollo! Și eu, al lui Chifa!” Mărturia fiecăruia și a tuturor va fi: „Mă prind de Hristos, mă bucur în El ca Mântuitor al meu personal.”

... Dragostea pentru Hristos și dragostea pentru frații noștri vor da mărturie înaintea lumii că noi am fost cu Isus și am învățat de la El. – *Mărturii*, vol. 6, pp. 400–401

Luni, 26 februarie

Mesia care suferă

Prin psalmist, Hristos a profetizat felul în care aveau să se poarte oamenii cu El: „Dar Eu ... am ajuns de ocara oamenilor și disprețuit de popor. Toți cei ce Mă văd își bat joc de Mine, își deschid gura, dau din cap și zic: «S-a încrezut în Domnul! Să-L mântuiască Domnul, să-L izbăvească, fiindcă Îl iubește.»” „Toate oasele aș putea să Mi le număr. Ei însă pândesc și Mă privesc; își împart hainele Mele între ei și trag la sorț pentru cămașa Mea.” „Am ajuns un străin pentru frații Mei și un necunoscut pentru fiii mamei Mele. Căci râvna Casei Tale Mă mănâncă și ocările celor ce Te

ocăărăsc pe Tine cad asupra Mea.” „Ocara Îmi rupe inima și sunt bolnav; aștept să-i fie cuiva milă de Mine, dar degeaba; aștept mângâietori, și nu găsesc niciunul” (Psalmii 22:6-8,17,18; 69:8,9,20). – *Faptele apostolilor*, p. 225

Oamenii creați de Dumnezeu și care depindeau de El pentru fiecare moment al vieții lor, care pretindeau că sunt fiii lui Avraam, îndeplineau lucrarea mâniei lui Satana asupra Fiului nevinovat al Dumnezeului infinit. În timp ce purta greaua povară a călcărilor de lege ale oamenilor, când purta păcatele noastre și luase asupra Sa durerile noastre, Hristos era batjocorit de preoții cei mai de seamă și de conducători. Acolo bună-tatea și credincioșia s-au întâlnit, dreptatea și pacea s-au sărutat. Acesta este un subiect pe care toți trebuie să-l înțelegem Aici se văd lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea care întrec orice estimare.

Caracterul lui Hristos este de o desăvârșire fără margini. Cuvântul spune acest lucru. El este înălțat și proslăvit ca Acela care Și-a dat viața pentru viața lumii. Domnul Hristos Și-a dat viața de bună voie pentru ca toți cei necredincioși și neascultători să poată pricepe adevărul făgăduinței date în primul capitol din Evanghelia după Ioan: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu” (vers. 12). Repetați aceasta iar și iar. Noi putem deveni copii ai lui Dumnezeu, membri ai familiei regale, copii ai Împăratului ceresc. Toți aceia care Îl primesc pe Isus Hristos și păstrează până la sfârșit încrederea nezguduită de la început vor fi moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos la o „moștenire nestricăcioasă și neîntinată și care nu se poate veșteji”. – *That I May Know Him*, p. 70

Când păcătosul vede frumusețea inegalabilă a lui Isus, păcatul nu i se mai pare atrăgător, fiindcă El privește spre Cel care se deosebește dintre zece mii, a Cărui ființă este plină de farmec. El ajunge să înțeleagă din experiența personală puterea Evangheliei, al cărei plan amplu este egalat numai de desăvârșirea scopului ei. – *Asemenea lui Hristos*, p. 76 (3 mart.)

Marti, 27 februarie

Veșnic devotat legământului Său

Pline de slavă sunt făgăduințele date lui David și casei lui, făgăduințe care țintesc către veacurile veșnice și își găsesc deplina lor împlinire în Domnul Hristos. Dumnezeu declară:

„Am jurat robului Meu David ... mâna Mea îl va sprijini și brațul Meu îl va întări. ... Credințioșia și bunătatea Mea vor fi cu el și tăria lui se va înălța prin Numele Meu. Voi da în mâna lui marea, în dreapta lui râurile. El Îmi va zice: «Tu ești Tatăl meu, Dumnezeuul meu și Stânca mântuirii mele!» Iar Eu îl voi face întâiul născut, cel mai înalt dintre împărații pământului. Îi voi păstra totdeauna bunătatea Mea și legământul Meu îi va fi neclintit” (Psalmii 89:3-28). – *Patriarhi și profeți*, pp. 754–755

Mulți răufăcători și-au scuzat păcatele, arătând căderea lui David, dar cât de puțini sunt aceia care au dat pe față o pocăință și o umilință ca ale lui David! Cât de puțini ar fi suportat musturarea și pedeapsa cu răbdarea și tăria pe care le-a arătat el! ...

Dar el vedea că rădăcina necazurilor lui era în propriul păcat. Cuvințele prorocului Mica redau spiritul care stăpânea inima lui David. „Chiar dacă stau în întuneric, totuși Domnul este Lumina mea! Voi suferi mânia Domnului, căci am păcătuit împotriva Lui – până ce El îmi va apăra pricina și-mi va face dreptate” (Mica 7:8,9). Și Domnul nu l-a părăsit pe David. Capitolul acesta din experiența lui, când, fiind insultat și lovit cu cruzime, a dovedit că este smerit, neegoist, plin de lepădare de sine și supus, este unul dintre cele mai frumoase din întreaga lui viață. Într-adevăr, niciodată cărmuitorul lui Israel n-a fost mai mare înaintea Cerului ca în vremea aceasta de cea mai profundă manifestare vizibilă de umilință. – *Patriarhi și profeți*, pp. 737–738

Apostolul [Pavel] L-a proslăvit pe Hristos înaintea fraților săi ca fiind Acela prin care Dumnezeu a creat toate lucrurile și prin care El a lucrat și răscumpărarea lor. El a declarat că mâna care susține lumile în spațiu și ține în deplină rânduială și activitate neîntreruptă toate lucrurile din întreg universul lui Dumnezeu este mâna care a fost pironită pe cruce pentru ei. „Prin El”, scria Pavel, „au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domni, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile și toate se țin prin El.” ...

Fiul lui Dumnezeu S-a plecat în umilință spre a-l ridica pe cel căzut. Pentru aceasta, El a părăsit lumile necăzute din înălțime, pe cele nouăzeci și nouă care Îl iubeau, și a venit pe acest pământ să fie „străpuns pentru păcatele noastre” și „zdrobit pentru fărădelegile noastre” (Isaia 53:5). ...

Blând, milos, plin de împreună-simțire față de alții, întotdeauna atent cu alții, El a reprezentat caracterul lui Dumnezeu. „Cuvântul S-a făcut

trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr” (Ioan 1:14). – *Faptele apostolilor*, pp. 471–472

Miercuri, 28 februarie

Veșnic împărat, cu o putere neegalată

„Domnul a zis Domnului meu: «Șezi la dreapta Mea până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale»” (Psalmii 110:1).

Iubirea Tatălui față de rasa umană căzută este de necuprins, de nedescris, fără egal. Această iubire L-a făcut să accepte să-L dea pe singurul Său Fiu să moară, pentru ca omul răzvrătit să poată fi adus în armonie cu principiile Cerului și salvat de pedeapsa ce i se cuvenea pentru călcarea Legii. Fiul lui Dumnezeu a coborât de pe tronul Său împărătesc și a devenit sărac de dragul nostru pentru ca, prin sărăcia Lui, noi să ne îmbogățim. El a devenit „Om al durerii” ca noi să putem fi făcuți părtașii unei bucurii veșnice. Dumnezeu a îngăduit ca Fiul Său, plin de har și de adevăr, să vină dintr-o lume plină de o slavă de nedescris într-o lume mutilată și ruinată de păcat, umbrită de negura morți și a blestemului.

Prin natura Sa umană, Hristos a atins omenirea; prin divinitatea Sa, El este prins de tronul lui Dumnezeu. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 79 (12 mart.)

Când Domnul Hristos va veni iarăși pe pământ, nu ca un arestat înconjurat de drojdia societății, oamenii Îl vor vedea ca Împărat al cerurilor. Domnul Hristos va veni în slava Sa, în slava Tatălui Său și în slava sfinților îngeri. De zece mii de ori zece mii și mii de mii de îngeri, fiii minunați și biruitori ai lui Dumnezeu, de un farmec și o slavă inegalabile, Îl vor însoți în drumul Său. Apoi, El va sta pe tronul slavei Sale și înaintea Sa vor fi aduse toate națiunile pământului. Atunci orice ochi Îl va vedea, chiar și cei ce L-au străpuns. În locul unei coroane de spini, El va purta o coroană de slavă – coroană în coroană. În locul acelei vechi haine regale de purpură, El va fi îmbrăcat cu haine de cel mai imaculat alb, „de o albeață pe care niciun înălbitor de pe pământ n-o poate da” (Marcu 9:3). Pe haina și pe coapsa Lui va fi scris un nume: „Împăratul împăraților și Domnul domnilor” (Apocalipsa 19:16). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 439

Împărăția harului lui Dumnezeu se instaurează chiar acum prin faptul că, zi de zi, inimile care au fost pline de păcat și de răzvrătire se supun suveranității iubirii Sale. Totuși, instaurarea deplină a Împărăției slavei Sale nu va avea loc până la cea de-a doua venire a lui Hristos pe pământ.

...Porțile cerești urmează să se deschidă din nou și Mântuitorul va veni cu de zeci de mii de ori zece mii și mii de mii de sfinți ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor. Iehova Emanuel „va fi Împărat peste tot pământul. În ziua aceea, Domnul va fi singurul Domn și Numele Lui va fi singurul Nume” (Zaharia 14:9). „Cortul lui Dumnezeu” va fi cu oamenii „și El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor” (Apocalipsa 21:3). – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 108

Joi, 29 februarie

„Preot în veac, în felul lui Melhisedec”

Lucrarea lui Hristos a fost aceea de a prezenta adevărul Evangheliei și de a descoperi regulile și principiile pe care i le dăduse omului căzut. Fiecare idee prezentată a fost ideea Sa. El nu a avut nevoie să împrumute idei de la nimeni, deoarece El era autorul întregului adevăr. El a putut să prezinte ideile profeților și ale filosofilor și să-Și păstreze originalitatea, deoarece Lui Îi aparținea toată înțelepciunea. El era izvorul, fântâna întregului adevăr. El era mai avansat decât toți, iar prin învățătura Sa a ajuns să fie conducătorul spiritual al tuturor veacurilor.

Domnul Hristos a fost Acela care a vorbit prin Melhisedec, care era preot al Dumnezeului Celui Preaînalt. Melhisedec nu a fost Hristos, dar el a fost vocea lui Dumnezeu în lume, reprezentantul Tatălui. Hristos a fost Acela care a vorbit de-a lungul tuturor generațiilor din trecut, Acela care Și-a condus poporul și a fost Lumina lumii. – *Solii alese*, cartea 1, p. 409

... În Copilul din Betleem era ascunsă slava în fața căreia îngerii se prosternau. Acest Prunc neștiutor era sămânța făgăduită, către care arăta primul altar de la poarta Edenului. Acesta era Șilo, Pacificatorul. Era Acela care, Se numise în fața lui Moise EU SUNT. Era Acela care, în stălpul de nor și de foc, fusese Conducătorul lui Israel. Era Acela despre care văzătorii prorociseră cu mult înainte. El era Dorința tuturor națiunilor, Rădăcina și Vlăstarul lui David și Luceafărul strălucitor de dimineată. Numele acelui plăpând Pruncușor, înscris în registrul lui Israel, care-L declara ca fiind Fratele nostru, era nădejdea neamului omenesc decăzut. Copilul pentru care se plătise răscumpărare era Acela care trebuia să plătească prețul de răscumpărare pentru păcatele întregii omeniri. Era adevăratul „Mare-Preot pus peste casa lui Dumnezeu”, conducătorul preoției „care nu poate trece de la unul la altul”, Mijlocitorul de la „dreapta

Măririi, în locurile preaînalte” (Evrei 10:21; 7:24; 1:3). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 52

Curcubeul care înconjoară tronul divin este o asigurare că Dumnezeu este consecvent, că „la El nu există schimbare, nici umbră de mutare”. Noi am păcătuît împotriva lui Dumnezeu și nu merităm favoarea Sa. ... Atunci când venim la El, mărturisindu-ne păcatul și nevrednicia, El a garantat că ne va asculta strigătul. Însăși onoarea tronului Său este în joc în împlinirea Cuvântului Său față de noi.

La fel ca Aaron, care Îl simboliza pe Domnul Hristos, Mântuitorul nostru duce pe inima Sa, în Locul Preasfânt, numele tuturor celor din poporul Său. Marele nostru Preot își aduce aminte de toate cuvintele prin care ne-a încurajat să ne încredem în El. Domnul nu uită niciodată legământul Său. Toți cei care Îl vor căuta Îl vor găsi.

Tuturor celor care vor bate li se va deschide. Nimănui nu i se va răspunde cu scuza: „Nu Mă deranja, poarta este încuiată, nu vreau să o deschid.” Niciodată nu i se va spune cuiva: „Nu pot să te ajut.” – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 148.

Lecțiile trecutului

Sabat după-amiază, 2 martie

Un studiu al istoriei copiilor lui Israel, ne va ajuta să învățăm lecții care ne vor feri de repetarea greșelilor care au pătat raportul lor. Domnul a eliberat în mod minunat acest popor din robia unui rege asupritor și El Însuși a purtat povara mării lor oștiri. El i-a călăuzit printr-un stâlp de nor ziua și printr-u stâlp de foc noaptea, un nor în care era învăluită prezența Sa. El le-a asigurat hrană în pustie și oamenii au mâncat pâinea îngerilor.

Curând după ce Israel a tăbărit la Sinai, Moise a fost chemat pe munte să se întâlnească cu Dumnezeu. S-a urcat singur pe cărarea stâncoasă și abruptă și s-a apropiat de norul care marca locul prezenței lui Iehova. Israel urma să fie acum adus într-o strânsă și specială relație cu Dumnezeu cel Preaînalt. Ca națiune, israeliții aveau să fie sub guvernarea specială a lui Dumnezeu. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 237 (16 aug.)

Ar trebui să medităm la Scripturi, să ne gândim cu seriozitate și perseverență la lucrurile legate de mântuirea noastră veșnică. Harul infinit, iubirea lui Isus și sacrificiul adus în locul nostru solicită cea mai serioasă și mai solemnă reflecție. Noi ar trebui să stăruim asupra caracterului iubitului nostru Răscumpărător și Mijlocitor. Ar trebui să ne străduim să înțelegem semnificația planului de mântuire. Să medităm la misiunea Aceluia care a venit pentru a-l mântui pe poporul Lui de păcatele sale.

Printr-o contemplare constantă a subiectelor cerești, credința și iubirea noastră vor deveni mai puternice. Rugăciunile noastre vor fi tot mai plăcute lui Dumnezeu, deoarece vor fi tot mai pătrunse de iubire și de credință. Va exista o încredere mai statornică în Isus și veți avea o experiență zilnică reală în ce privește dorința și puterea lui Hristos de a-i mântui pe deplin pe toți cei care vin la Dumnezeu prin El. – *Minte, caracter și personalitate*, vol. 2, p. 732

În analele omenirii, dezvoltarea națiunilor, ridicarea și căderea imperiilor apar ca și când ar depinde de vitejia și de voința omului; cursul pe care îl iau evenimentele pare, într-o mare măsură, să fie determinat de puterea, de ambiția sau de capriciul lui. Dar, în Cuvântul lui Dumnezeu, vâlul este dat la o parte și vedem – mai sus, dincolo de și prin acțiunile și contraacțiunile interesului, puterii și pasiunilor – puterea Celui Atotputernic, care, în liniște și cu răbdare, Își aduce la îndeplinire planurile.

În cuvinte de o frumusețe și de o gingășie fără seamăn, apostolul Pavel a prezentat înaintea înțelepților din Atena scopul divin în creșterea și împărțirea raselor și popoarelor. „Dumnezeu care a făcut lumea și tot ce este în ea”, spune apostolul, „este Domnul cerului și al pământului și nu locuiește în temple făcute de mâini. El nu este slujit de mâini omenești, ca și când ar avea trebuință de ceva, El, care dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile. El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremuri și a pus anumite hotare locuinței lor, ca ei să caute pe Dumnezeu și să se silească să-L găsească băjbâind, măcar că nu este departe de fiecare din noi” (Faptele 17:24-27). – *Profeți și regi*, pp. 499–500

Duminică, 3 martie

Devotamentul de neclintit al lui Dumnezeu

Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie sfătuitorul nostru și să ne conducă experiența. Lecțiile din istoria Vechiului Testament, dacă sunt studiate cu credincioșie, ne vor învăța cum este posibil acest lucru. Hristos, învăluit într-un stâlp de nor ziua și într-un stâlp de foc noaptea, a fost călăuza și lumina copiilor lui Israel în peregrinarea lor prin pustie. Era o călăuza care nu se rătăcește.

Prin toate experiențele lor, Dumnezeu încerca să îi învețe să asculte de Călăuza lor divină și să creadă în puterea Lui de a-i elibera. Eliberarea lor din robia egipteană și trecerea prin Marea Roșie le-au descoperit puterea Lui de a salva. Când s-au răzvrătit împotriva lui și au mers împotriva voinței Lui, Dumnezeu i-a pedepsit. Când au stărut în răzvrătire și au fost hotărâți să meargă pe calea lor, Dumnezeu le-a dat ce au cerut și, în felul acesta, le-a arătat că ceea ce le reținuse El, le refuzase pentru binele lor. Fiecare pedeapsă care a venit ca urmare a murmurărilor lor era o lecție pentru acea mare mulțime, că durerea și necazul sunt întotdeauna urmarea călcării poruncilor lui Dumnezeu. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 254 (2 sept.)

Psalmistul spune: „Au ispitit pe Dumnezeu în inima lor, cerând mâncare după poftele lor. Au vorbit împotriva lui Dumnezeu și au zis: «Oare va putea Dumnezeu să pună o masă în pustie? Iată că El a lovit stânca de au curs ape și s-au vărsat șiroaie. Dar va putea El să dea și pâine sau să facă rost de carne poporului Său?» Domnul a auzit și S-a mâniat” (Psalmii 78:18-21). Cântirile și strigătele fuseseră dese în timpul călătoriilor lor de la Marea Roșie la Sinai, dar, din milă față de neștiința și orbirea lor, Dumnezeu nu îi pedepsise atunci pentru acest păcat. Dar, de la data aceea, El li Se descoperise la Horeb. Ei primiseră multă lumină, întrucât fuseseră martori oculari ai măreției, ai puterii și îndurării lui Dumnezeu, iar necredința și nemulțumirea făceau ca vinovăția lor să fie mult mai mare. Mai mult, ei se legaseră să-L primească pe Domnul ca Împărat al lor și să se supună autorității Lui. Cântirea lor era acum adevărată răscoadă și, ca atare, trebuia să fie pedepsită prompt și în mod vădit, ca Israel să poată fi scăpat de anarhie și ruină: „S-a aprins între ei focul Domnului și a mistuit o parte din marginea taberei” (Numeri 11:1). Cei mai vinovați dintre nemulțumiți au fost uciși de fulgerele pornite din nor. – *Patriarhi și profeți*, p. 379

Murmurările repetate ale israeliților și pedepsele mâniei lui Dumnezeu care au venit din cauza nelegiuirilor lor sunt raportate în istoria sfântă pentru binele copiilor lui Dumnezeu care aveau să trăiască după aceea pe pământ, dar îndeosebi pentru a le adresa o avertizare acelor care vor trăi aproape de încheierea timpului. Tot astfel, faptele lor de devotament, energia și generozitatea cu care au adus la Moise darurile lor de bunăvoie sunt raportate pentru binele poporului lui Dumnezeu. Exemplul pe care l-au dat, pregătind cu atâta bucurie materialele pentru tabernacul, este pentru toți aceia care iubesc cu adevărat închinarea adusă lui Dumnezeu. – *Istoria mântuirii*, p. 152

Luni, 4 martie

Istoria și lauda la adresa lui Dumnezeu

Istoria Vechiului Testament a fost păstrată pentru binele generațiilor următoare. Și lecțiile Noului Testament sunt tot atât de importante și necesare. Aici, din nou, Hristos este Acela care dă învățătură, conducându-l pe poporul Său să caute înțelepciunea care vine de sus și să dobândească înțelepciune (în engl.: învățătură) în neprihănire care va modela caracterul după asemănarea cu cel divin. Scripturile, atât Vechiul, cât și Noul Testament, ne învață principiile ascultării de poruncile lui Dumnezeu ca

fiind condiția pentru a ne asigura viața aceea care se măsoară cu viața lui Dumnezeu, pentru că prin ascultare putem să devenim părtași firii dumnezeiești și învățăm să fugim de stricăciunea care este în lume prin poftă. De aceea, trebuie să studiem învățăturile ei, să împlinim poruncile ei, care sunt mai de preț decât aurul atunci când sunt trăite în viața de zi cu zi. – *Letter 342*, September 2, 1907, to the workers in Southern California

Lucrările făcute de Dumnezeu pentru poporul Său ar trebui să fie repetate adesea. Cât de des așeza Domnul pietre de aducere-aminte despre purtarea Sa față de vechiul Israel! Ca să nu uite istoria trecutului, El i-a poruncit lui Moise să pună acele evenimente într-o cântare, iar părinții să-i învețe pe copii cuvintele cântării. Ei trebuiau să ridice semne de aducere-aminte și să le așeze la vedere. S-au făcut eforturi speciale pentru păstrarea lor, pentru ca, atunci când copiii aveau să întrebe despre acele lucruri, întreaga istorie să poată fi repetată. Astfel, erau păstrate vii în minte lucrările providențiale și deosebita bunătate și îndurarea lui Dumnezeu, manifestate prin purtarea Lui de grijă și prin eliberarea poporului Său. Noi suntem îndemnați: „Aduceți-vă aminte de zilele de la început, când, după ce ați fost luminați, ați dus o mare luptă de suferințe” (Evrei 10:32). Pentru poporul Său din această generație, Domnul a acționat ca un Dumnezeu făcător de minuni. Este nevoie ca istoria cauzei lui Dumnezeu să fie adusă adesea înaintea poporului, tineri și vârstnici. Avem nevoie să ne aducem adesea aminte de bunătatea lui Dumnezeu și să-L lăudăm pentru lucrările Lui minunate. – *Conflict and Courage*, p. 364

Bărbați, femei și tineri, Dumnezeu vă cere să aveți tărie morală, voință statornică și perseverență în atingerea scopului, o minte care să nu se bazeze pe afirmațiile altora, ci să cerceteze și să analizeze singură înainte de a accepta sau respinge ceva, să studieze și să cântărească dovezile și să I le prezinte Domnului în rugăciune: „Dacă vreunuia dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată”. Și acum condiția: „Dar s-o ceară cu credință, fără să se îndoiască deloc, pentru că cine se îndoiește seamănă cu valul mării tulburat și împins de vânt încoace și încolo. Un astfel de om să nu se aștepte să primească ceva de la Domnul.” Această cerere pentru înțelepciune nu trebuie să fie o rugăciune lipsită de sens și de importanță, care să se șteargă din minte imediat ce s-a încheiat, ci una care să

exprime dorința puternică, sinceră a inimii, o dorință care apare atunci când ești conștient de faptul că îți lipsește înțelepciunea de a discerne voia lui Dumnezeu. – *Mărturii*, vol. 2, p. 130

Marți, 5 martie

Istoria și pocăința

Pe toți cei care susțin că sunt copii ai lui Dumnezeu i-aș invita să se gândească la istoria israeliților, așa cum este ea raportată în Psalmii 105, 106 și 107. Studiind cu grijă aceste pasaje biblice, vom putea să apreciem mai bine bunătatea, mila și dragostea Dumnezeului nostru. ...

De ce uitau atât de repede cei din vechiul Israel modul în care Se purtase Dumnezeu cu ei? Poporul nu păstra în minte faptele Lui pline de măreție și de putere sau cuvintele Lui de avertizare. Dacă și-ar fi amintit minunata Lui purtare față de ei, nu le-ar fi fost adresată mustrarea. ...

Dar copiii lui Israel L-au uitat pe Dumnezeu, căruia Îi aparțineau pentru că îi crease, dar îi și răscumpăraseră. După ce au văzut toate lucrările Lui minunate, L-au ispitit. – *Mărturii*, vol. 8, pp. 107, 114

Oare nu putem noi, cei care trăim în timpul sfârșitului, să ne dăm seama de importanța cuvintelor apostolului: „Luați seama dar, fraților, ca niciunul dintre voi să nu aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeul cel viu” (Evrei 3:12)?

Asupra noastră strălucește lumina acumulată a vremurilor trecute. Raportul despre uitarea din neglijență a lui Israel a fost păstrat pentru luminarea noastră. În zilele noastre, Dumnezeu Și-a întins mâna ca să adune la Sine un popor din orice neam, din orice seminție și de orice limbă. În mișcarea adventă, El a lucrat pentru moștenirea Sa tot așa cum a lucrat pentru israeliți când i-a scos din Egipt. În marea dezamăgire de la 1844, credința poporului Său a fost pusă la încercare tot așa cum a fost pusă la încercare credința evreilor la Marea Roșie. Dacă ar fi continuat să se încreadă în Mâna călăuzitoare care fusese cu ei în experiența lor trecută, adventiștii din zilele de început ar fi văzut mântuirea lui Dumnezeu. Dacă toți aceia care au acționat uniți în lucrarea de la 1844 ar fi primit solia îngerului al treilea și ar fi proclamat-o în puterea Duhului Sfânt, Domnul ar fi lucrat cu putere împreună cu eforturile lor. Un potop de lumină ar fi fost revărsat asupra lumii. Locuitorii pământului ar fi fost avertizați cu ani în urmă, lucrarea ar fi fost finalizată și Hristos ar fi venit pentru a-Și răscumpăra poporul. – *Mărturii*, vol. 8, p. 115

Mărturisirea păcatelor nu va fi primită de Dumnezeu, dacă nu va fi însoțită de o sinceră pocăință și reformă. Trebuie să se vadă schimbări categorice în viață; trebuie îndepărtat tot ce constituie o ofensă la adresa lui Dumnezeu. Această schimbare va fi urmarea unei păreri de rău sincere și adevărate pentru păcat. Lucrarea pe care o avem de făcut ne este prezentată cu claritate: „Spălați-vă deci și curățiți-vă! Luați dinaintea ochilor Mei faptele rele pe care le-ați făcut! Încetați să mai faceți răul! Învățați-vă să faceți binele, căutați dreptatea, ocrotiți pe cel asuprit, faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă” (Isaia 1:16,17). – *Calea către Hristos*, p. 39

Miercuri, 6 martie

Parabola viei Domnului

Iudeii consideraseră totdeauna vița ca fiind planta cea mai nobilă și un simbol a tot ce este puternic, minunat și roditor. Israel fusese reprezentat printr-o vie pe care Dumnezeu o plantase în Țara Făgăduită. Iudeii își întemeiaseră nădejdea de mântuire pe legăturile lor cu Israel. Dar Isus a zis: „Eu sunt adevărata Viță”. Să nu credeți că, din cauza legăturii voastre cu Israel, puteți ajunge părtași la viața lui Dumnezeu și moștenitori ai făgăduinței Lui. Numai prin Mine se primește viața spirituală.

... Părintele ceresc sădise această viță de soi bun pe dealurile Palestinei și El Însuși fusese vierul. Mulți erau atrași de frumusețea acestei Vițe și recunoscuseră obârșia ei dumnezeiască. Dar, pentru conducătorii lui Israel, era ca un lăstar dintr-un pământ uscat. Au luat Vița, au zdrobit-o și au călcat-o în picioarele lor nesfinte. Gândul lor era să o nimicească pentru totdeauna. Dar Vierul ceresc niciodată nu pierduse din vedere Vița Sa. După ce oamenii ajunseseră să creadă că au nimicit-o, El a luat-o și a răsădit-o de cealaltă parte a zidului. Tulpina nu se mai vedea. Ea era ascunsă de atacurile crude ale oamenilor. Dar mlădițele Viței atârnavau peste zid. Ele trebuiau să facă Vița cunoscută. Prin ele se mai puteau altoi și alte ramuri în Viță. Din ele a ieșit rod. Roadele lor îmbelșugate au fost culese de trecători. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 675

Domnul Hristos S-a dat pe Sine Însuși ca o jertfă deplină pentru fiecare fiu și fiică decăzută a lui Adam. Ce umilință a trebuit El să îndure! Cum a coborât El pas cu pas, tot mai jos, pe calea umilinței, și, cu toate acestea, nu Și-a mânjit sufletul cu nicio pată a păcatului respingător! El a suferit toate aceste lucruri pentru a te putea înălța, curăți, purifica și înnobila pe tine și pentru ca tu să poți fi moștenitor împreună cu El pe tronul Său. Cum poți face tu ca alegerea și chemarea ta să fie sigure? Care

este calea mântuirii? Domnul Hristos spune: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața.” Oricât ai fi de păcătos, oricât ai fi de vinovat, ai fost chemat, ai fost ales. „Apropiati-vă de Dumnezeu și El Se va apropia de voi.” Nimeni nu va fi forțat împotriva voinței lui să vină la Isus Hristos. Maiestatea cerului, singurul Fiu al viului și adevăratului Dumnezeu, a deschis calea pentru ca tu să poți veni la El, dându-Și viața ca jertfă pe crucea de pe Calvar. ... Sângele Domnului Hristos este un pașaport care nu expiră niciodată, prin care toate cererile noastre pot găsi cale de acces la tronul lui Dumnezeu. – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 251

Joi, 7 martie

Supremația lui Dumnezeu în istorie

Dintr-un neam de robi, izraeliții fuseseră înălțați mai presus de toate popoarele pentru a fi comoara deosebită a Împăratului împăraților. Dumnezeu i-a despărțit de lume, pentru ca să le poată încredința o comoară sfântă. El îi făcuse păstrătorii Legii Sale, iar planul Său era ca, prin ei, să păstreze printre oameni cunoașterea de Sine. Astfel, lumina cerului avea să strălucească într-o lume cuprinsă de întuneric și o voce trebuia să fie auzită chemând toate popoarele să se întoarcă de la idolatria lor și să-I slujească viului Dumnezeu. Dacă izraeliții aveau să fie credincioși însărcinării lor, ei aveau să devină o putere în lume. Dumnezeu avea să fie scutul și apărarea lor și avea să-i înalțe mai presus de toate celelalte națiuni. Lumina și adevărul Său aveau să fie descoperite prin ei, iar ei aveau să iasă în evidență sub călăuzirea Lui înțeleaptă și sfântă, ca un exemplu al superiorității slujirii lui Iehova față de orice formă de idolatrie. – *Patriarhi și profeți*, p. 314

Prin păcatele lor, izraeliții s-au despărțit de Dumnezeu; puterea Lui s-a retras de la ei și nu s-au mai putut împotrivi vrăjmașilor lor. În felul acesta, au ajuns supuși chiar popoarelor pe care, cu ajutorul lui Dumnezeu, ar fi trebuit să le supună.

„Au părăsit pe Domnul Dumnezeul părinților lor, care-i scosese din țara Egiptului”, „și i-a povățuit ca pe o turmă în pustie”. „L-au supărat prin înălțimile lor și I-au stârnit gelozia cu idolii lor”. „A părăsit locuința Lui din Silo, cortul în care locuia între oameni. Și-a dat slava pradă robiei și măreția Lui, în mâinile vrăjmașului” (Judecători 2:12; Psalmii 78:52,58,60,61). Cu toate acestea, El nu Și-a părăsit poporul cu totul. Întotdeauna au mai fost câțiva care I-au rămas credincioși lui Dumnezeu și, din timp în timp, Domnul a ridicat bărbați viteji și conștiincioși care au

desființat idolatria și au scăpat poporul de vrăjmași. Dar, după moartea eliberatorului, imediat ce nu se mai aflau sub autoritatea lui, ei se întorceau din nou la idolii lor. Și astfel, istoria căderii și pedepsirii, a mărturisirii și eliberării s-a repetat iar și iar. – *Patriarhi și profeți*, pp. 544–545

Cauza lui Dumnezeu trebuie să ocupe primul loc în planurile și sentimentele noastre. Este nevoie să se transmită o solie directă privitoare la îngăduirea eului, în timp ce cauza lui Dumnezeu duce lipsă de bani. Unii sunt atât de reci și de apostăți, încât nu-și dau seama că se atașează de comoara pământească ce va dispărea curând și pentru totdeauna. Iubirea de lume îi învâluie ca o mantie groasă și, dacă nu-și schimbă conduita, nu vor afla cât de valoroasă este practicarea tăgăduirii de sine de dragul lui Hristos. Toți idolii noștri și toată iubirea noastră față de lume trebuie alungate din inimă. ...

O, ce bine ar fi să se trezească din letargia lor spirituală și să Îl cunoască acum pe Dumnezeu! Lumea le-a acoperit ochii ca să nu Îl mai poată vedea pe Cel Nevăzut. Ei nu pot discerne lucrurile cele mai valoroase, de interes veșnic, ci văd adevărul lui Dumnezeu într-o lumină atât de slabă, încât li se pare de mică însemnătate. Cele mai nesemnificative lucruri legate de interesele lor trecătoare iau proporții sporite, în vreme ce lucrurile privitoare la veșnicie rămân în afara sferei lor de interes. – *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, pp. 220–221

Vineri, 8 martie

Studiu suplimentar

Divina vindecare, „Personalitatea lui Dumnezeu descoperită în Hristos”, p. 419.

Dorul după Dumnezeu în Sion

Sabat după-amiază, 9 martie

„Sufletul meu suspină și tânjește de dor după curțile Domnului, inima și carnea mea strigă către Dumnezeu cel viu!” (Psalmii 84:2)

Inima omului poate fi sălașul Duhului Sfânt. Pacea lui Hristos, care întrece orice pricepere, poate să-și găsească locașul în suflet, iar puterea transformatoare a harului Său poate acționa în viața voastră și poate să vă pregătească pentru curțile cerești de slavă. ...

Dacă ochiul tău este sănătos, dacă este îndreptat spre cer, lumina cerului va umple sufletul și lucrurile pământești vor apărea neînsemnate și neispititoare. Aspirația inimii va fi schimbată și se va da atenție muștrării lui Hristos. Gândurile voastre vor fi îndreptate asupra marilor răsplătiri ale veșniciei. Toate planurile voastre vor fi făcute în legătură cu viața viitoare, nemuritoare. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 251 (31 aug.)

Templul lui Dumnezeu este deschis în cer și pragul lui este plin de slava pe care o va avea orice biserică ce Îl iubește pe Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Noi trebuie să studiem, să medităm și să ne rugăm. Atunci vom avea vederea spirituală necesară pentru a privi în curțile interioare ale templului ceresc. Vom prinde temele cântărilor și ale mulțumirilor corului ceresc adunat în jurul tronului. Când Sionul se va ridica și va lumina, lumina lui va fi pătrunzătoare și prețioase cântări de laudă și de mulțumire vor fi auzite în adunările sfinților. Murmurările și plângerile din cauza dezamăgirilor și dificultăților mărunte vor înceta. Când ne vom aplica pe ochi alifia aurie, vom vedea slava de dincolo. Credința va străbate prin umbra grea a lui Satana și Îl vom vedea pe Apărătorul nostru prezentând tămâia meritelor Sale în favoarea noastră. – *That I May Know Him*, p. 273

În sanctuarul din pustie și în templu – care erau simbolurile pământești ale locuinței lui Dumnezeu –, o parte era consacrată prezenței Sale. Perdeaua ornamentată cu heruvimi, la intrarea în acea parte a sanctuarului, nu trebuia ridicată decât de o singură mână. Ridicarea acelei perdele și pătrunderea fără o poruncă anume în taina sacră a Locașului Preasfânt însemna moarte. Căci deasupra tronului îndurării se afla slava Celui Preasfânt, slavă pe care niciun om nu putea să o privească și să trăiască după aceea. În unica zi din an stabilită pentru slujire în Locul Preasfânt, marele-preot intra cu cutremur în prezența lui Dumnezeu, în timp ce nori de tămâie fereau privirile sale, acoperind slava. Peste tot în curțile templului înceta orice zgomot. Niciun preot nu mai slujea înaintea altarelor. Mulțimea închinătorilor, aplecați cu o teamă plină de respect, înălțau rugăciuni pentru mila lui Dumnezeu. ...

„Domnul însă este în Templul Lui cel sfânt. Tot pământul să tacă înaintea Lui” (Habacuc 2:20). „Domnul împărătește: popoarele tremură; El șade pe heruvimi: pământul se clatină. Domnul este mare în Sion și înălțat peste toate popoarele. Să laude oamenii Numele Tău cel mare și înfricoșat, căci este sfânt!” (Psalmii 99:1-3). – *Divina vindecare*, p. 437–438

Duminică, 10 martie

O zi care face mai mult decât o mie

Sufletul meu strigă după Dumnezeul cel viu. Ființa mea tânjește după El. O, cât îmi doresc să reflect în mod desăvârșit chipul Său frumos! O, cât de mult îmi doresc să fiu pe deplin consacrată Lui! O, cât de greu moare eul! Putem să ne bucurăm pe deplin în Mântuitorul nostru, în Cel care ne mântuiește de orice păcat. Putem să rămânem cu Dumnezeu în fiecare zi și putem spune: „Trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” și îmi dă, „după plăcerea Lui, și voința, și înfăptuirea”. Slava să fie a lui Dumnezeu. Știu că viața mea este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.

Perdeaua a fost dată la o parte. Am văzut răsplata bogată care îi așteaptă pe sfinți. Am gustat bucuria lumii viitoare, iar lumea aceasta nu mi s-a mai părut la fel de frumoasă. Sentimentele mele, preocupările și speranțele mele – toate se leagă de ceruri. Mi-e dor să-L văd pe Împărat în frumusețea Sa, pe Acela pe care Îl iubește sufletul meu. Cer, dulce cer! mi-e dor să ajung acolo, iar gândul că este atât de aproape mă face să aștept cu nerăbdare venirea lui Hristos. Laudă Domnului pentru buna

speranță a nemuririi și a vieții veșnice prin Isus Hristos! – *Asemenea lui Hristos*, p. 350 (2 dec.)

După ce Îl caut pe Domnul în rugăciune, Îi mulțumesc Tatălui meu ceresc pentru binecuvântările Lui. Merg la Tatăl meu ceresc așa cum merge un copil care are nevoie de ceva la tatăl lui pământesc. Noi știm că pe Dumnezeu Îl interesează tot ce are legătură cu noi, la fel cum un părinte pământesc este interesat de copilul lui, dar într-o măsură cu mult mai mare. Eu sunt copilul Lui, așa vin la El și, cu credință simplă, Îi cer lucruri mici, la fel cum I-aș cere daruri mai mari, având credința că Domnul ascultă rugăciunea simplă a celui care se pocăiește.

Eu îmi spun mereu în inima mea: „El mă iubește, El dorește ca și eu să-L iubesc și vrea să fiu fericită”. „Căci Domnul Dumnezeu este un soare și un scut, Domnul dă îndurare și slavă și nu lipsește de niciun bine pe cei ce duc o viață fără prihană. Doamne al oștirilor, ferice de omul care se încrede în Tine!” (Psalmii 84:11,12). – *That I May Know Him*, p. 143

Lucrarea de mântuire va fi desăvârșită. În locul unde păcatul s-a înmulțit, harul lui Dumnezeu se înmulțește și mai mult. Pământul însuși, chiar locul acela pe care Satana îl pretinde a fi al lui, urmează să fie nu numai răscumpărat, ci și făcut să strălucească de slavă. Mica noastră lume, devenită sub blestemul păcatului singura pată neagră în marea Sa creațiune, va fi onorată mai mult decât toate celelalte lumi din universul lui Dumnezeu. Aici, unde Fiul lui Dumnezeu a sălășluit în corp omenesc, unde Împăratul slavei a trăit, a suferit și a murit – aici, când El va face toate lucrurile noi, cortul lui Dumnezeu va fi cu oamenii și „El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor” (Apocalipsa 21:3). Iar prin veacurile nesfârșite, când vor umbla în lumina Domnului, cei răscumpărați Îl vor preamări pentru darul Său nespus de mare – Emanuel, „Dumnezeu cu noi”. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 26

Luni, 11 martie

Rugăciuni pentru pacea Ierusalimului

Pe toate drumurile țării erau cete de călători care mergeau la Ierusalim. Păstorii de la turmele lor și ciobanii din munții lor, pescarii de pe marea Galileei, țăranii de la ogoarele lor și fiii profeților de la școlile lor, toți își îndreptau pașii spre locul unde se descoperea prezența lui Dumnezeu. În fiecare zi făceau drumuri scurte, mulți mergând pe jos. Caravanele sporeau fără încetare la număr și adesea, înainte de a sosi în cetatea sfântă, ajungeau să aibă un foarte mare număr de oameni.

Voioșia naturii trezea în inima lui Israel bucurie și recunoștință față de Dătătorul tuturor darurilor bune. Se cântau marii psalmi ebraici care proslăveau onoarea și maiestatea lui Iehova. La un semnal din trâmbiță, corul puternic al sutelor de glasuri, acompaniat de chimval, intona imnul de mulțumire:

„Mă bucur când mi se zice: «Haidem la Casa Domnului!». Picioarele mi se opresc în porțile tale, Ierusalime! ... Acolo se suie semințiile, semințiile Domnului ... ca să laude Numele Domnului. ... Rugați-vă pentru pacea Ierusalimului! Cei ce te iubesc, să se bucure de odihnă” (Psalmii 122:1-6).
– *Patriarhi și profeți*, p. 538

Hristos îi îndemnase pe primii ucenici să se iubească unii pe alții așa cum îi iubea El. În felul acesta, ei aveau să dea lumii mărturie despre faptul că Hristos era în ei, nădejdea slavei. „Vă dau o poruncă nouă”, a spus El, „Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții” (Ioan 13:34). Atunci când fuseseră rostite aceste cuvinte, ucenicii nu le-au putut înțelege, dar, după ce au fost martori la suferințele lui Hristos, după răstignirea, învierea și înălțarea Lui la cer și după coborârea Duhului Sfânt peste ei, în Ziua Cincizecimii, au avut o înțelegere mai clară a iubirii lui Dumnezeu și a naturii acelei iubiri pe care ei trebuiau să o aibă unul față de altul. Atunci, Ioan a putut să le spună conlucrătorilor săi apostoli: „Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Și-a dat viața pentru noi; și noi deci trebuie să ne dăm viața pentru frați”. ...

... În zilnica lor părtășie unii cu alții, ei au dat pe față iubirea pe care Hristos le-o recomandase. Prin cuvinte și fapte neegoiste, ei se străduiau să aprindă această iubire și în inimile altora. – *Faptele apostolilor*, p. 547

Evangelia slăvită, solia lui Dumnezeu despre iubirea mântuitoare, trebuie să fie dusă poporului, iubire ce trebuie să fie descoperită în inimile lucrătorilor. Tema harului mântuitor este un antidot pentru spiritul aspru. Iubirea lui Hristos în inimă va fi exprimată printr-o lucrare sinceră pentru mântuirea celor păcătoși.

Să prezentăm Evangelia ca pe Cuvântul lui Dumnezeu pentru viață și mântuire. Evangelia trebuie să fie recomandată prin descoperirea unui spirit care lucrează din iubire. „Ce frumoase sunt pe munți picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește pacea” (Isaia 52:7). – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 297 (15 oct.)

Marți, 12 martie

Sionul – casa tuturor popoarelor

Popoarele celor mântuiți nu vor cunoaște altă lege decât Legea Cerului. Toți vor fi o familie fericită, unită, îmbrăcată cu veșminte de laudă și de mulțumire. Stelele dimineții vor cânta privind scena, iar fiii lui Dumnezeu vor striga de bucurie, în timp ce Dumnezeu Tatăl și Hristos Se vor uni în proclamația: „Nu va mai fi păcat și moarte nu va mai fi!” ...

„Domnul are milă de Sion și mângâie toate dărâmurile lui. El va face pustia lui ca un rai și pământul lui uscat, ca o grădină a Domnului.” „I se va da slava Libanului, strălucirea Carmelului și a Saronului.” „Nu te vor mai numi «Părăsită» și nu-ți vor mai numi pământul un pustiu, ci te vor numi: «Plăcerea Mea este în ea» și țara ta o vor numi Beula (Măritată). ... Cum se bucură mirele de mireasa lui așa Se va bucura Dumnezeul tău de tine” (Isaia 51:3; 35:2; 62:4,5). – *Profeți și regi*, pp. 732–733

La început, Împărăția lui Hristos părea umilă și lipsită de semnificație. În comparație cu împărățiile pământești, ea lăsa impresia că este cea mai neînsemnată. Domnitorii acestei lumi ridiculizau faptul că Domnul Hristos Se declara Împărat. Cu toate acestea, adevărurile puternice pe care li le-a încredințat urmașilor Împărăției Evangheliei aveau în ele viață divină. Și cât de rapidă a fost creșterea ei! Cât de răspândită a fost influența ei! Când a rostit această parabolă, Împărăția cea nouă era reprezentată doar de câțiva oameni simpli din Galileea. Totuși sămânța de muștar avea să crească și să-și întindă ramurile până departe, pretutindeni în lume. Împărățiile pământești a căror glorie umplea atunci inima oamenilor urmau să piară, dar Împărăția lui Hristos avea să reziste ca un imperiu puternic și vast. ...

În această ultimă generație, parabola seminței de muștar este pe punctul de a atinge o împlinire răsunătoare și triumfală. Sămânța cea mică va deveni un copac. Ultima solie de avertizare și har trebuie să ajungă la „orice neam, seminție, limbă și norod” (Apocalipsa 14:6-14), „ca să aleagă din mijlocul lor un popor care să-I poarte Numele” (Faptele 15:14). „Iar pământul va fi luminat de slava Sa” (Apocalipsa 18:1). – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 17 (9 ian.)

Povara constantă a inimii tale să fie: Ce pot face pentru a salva sufletele pentru care a murit Hristos? Toți cei din jurul meu sunt suflete păcătoase care zac în păcat, care trebuie să piară dacă cineva nu va lucra pentru salvarea lor. Cum pot să ajung mai bine la acești rătăcitori ca să-i

pot aduce la slăvita cetate a lui Dumnezeu și să-i prezint înaintea tronului spunând: „Iată-mă, eu și copiii pe care mi i-a dat Dumnezeu”?

Domnul Hristos i-a hotărât fiecărui om o lucrare a lui. ... Slujitorii credincioși nu-și vor pierde răsplata. Ei vor dobândi viața veșnică și cuvintele: „Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios” vor suna ca o melodie plăcută în urechile lor. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 218 (28 iul.)

Miercuri, 13 martie

Siguranța și pacea Sionului

„Ferice de cei ce-și pun tăria în Tine” (Psalmii 85:5)

Viața lui [Enoh] a fost ceea ce ar putea să fie viața fiecărui om dacă ar trăi aproape de Dumnezeu. Trebuie să ne amintim că Enoh era înconjurat de influențe nesfințite. Societatea din jurul lui era atât de depravată, încât Dumnezeu a adus asupra lumii un potop de ape ca să-i nimicească pe locuitorii ei, din cauza stricăciunii lor. ...

Iosif și-a păstrat integritatea când era înconjurat de închinătorii la idoli din Egipt, în mijlocul păcatului, blasfemiei și influențelor corupătoare. Când a fost ispitit să se abată de la calea virtuții, el a răspuns: „Cum aş putea să fac eu un rău așa de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” Enoh, Iosif și Daniel au depins de o putere infinită. Aceasta este singura cale sigură pe care trebuie să meargă creștinii în zilele noastre. – *Asemenea lui Hristos*, p. 307 (20 oct.)

Acum a venit timpul când, pentru un moment, stăm pe pământ tare și, în clipa următoare, pământul poate să ne fugă de sub picioare. Cutremurele de pământ vor avea loc atunci când sunt cel mai puțin așteptate.

Prin incendii, prin inundații, prin cutremure, prin furia marelui adânc, prin dezastre pe mare și pe uscat, se dă avertismentul că Duhul lui Dumnezeu nu va rămâne pururi în om.

Înainte ca Fiul omului să apară pe norii cerului, toate lucrurile din natură vor fi zdruncinate. Fulgere din cer, unite cu focul din interiorul planetei, vor face ca munții să ardă ca un cuptor și să-și reverse torentele de lavă peste sate și orașe. Cantități mari de rocă topită vor ieși din adâncuri și se vor revărsa în apă, făcând-o să fiarbă și să izburnească afară, amestecată cu stânci și țărână. Vor avea loc mari cutremure de pământ și o mare distrugere de vieți omenești. – *Evenimentele ultimelor zile*, p. 26

Dacă azi ne-am lua timp să mergem la Isus și să-I spunem nevoile noastre, n-am fi dezamăgiți – El ar fi la dreapta noastră pentru a ne ajuta.

Avem nevoie de mai multă simplitate, de mai multă încredere și credință în Mântuitorul nostru. ...

În toți aceia care acceptă să fie instruiți de Dumnezeu trebuie să se descopere o viață care nu e în armonie cu lumea, cu obiceiurile și practicile ei; fiecare are nevoie de o experiență personală în obținerea cunoașterii voinței lui Dumnezeu. Trebuie ca fiecare dintre noi să-L auzim vorbind inimii noastre. Când orice alt glas amuțește și așteptăm în liniște înaintea Lui, tăcerea sufletului face și mai clar glasul lui Dumnezeu. El ne îndeamnă: „Opriți-vă (Fiți liniștiți – în trad. engl. KJ) și să știți că Eu sunt Dumnezeu” (Psalmii 46:10). Numai aici poate fi găsită adevărata odihnă. Și aceasta e pregătirea adevărată pentru aceia care lucrează pentru Dumnezeu. În mijlocul mulțimii grăbite și în vâltoarea activității intense a vieții, sufletul astfel înviorat va fi înconjurat cu o atmosferă de lumină și pace. Viața va răspândi un miros plăcut și va descoperi o putere divină, care va ajunge la inima oamenilor. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 363

Joi, 14 martie

De neclintit ca muntele Sion

Atât fariseii, cât și saducheii au hotărât că lucrarea ucenicilor trebuie oprită, deoarece îi dovedea vinovați de moartea lui Isus. Plini de mânie, preoții au pus cu violență mâna pe Petru și pe Ioan și i-au aruncat în temnița de obște.

Ucenicii nu au fost intimidați și nici nu s-au descurajat în urma acestui tratament. Dumnezeu cerului, puternicul Stăpânitor al Universului, a luat în mână Sa problema întemnițării ucenicilor. În timpul nopții, îngerul Domnului a deschis porțile închisorii și le-a spus ucenicilor: „Duceți-vă, stați în templu și vestiți norodului toate cuvintele vieții acesteia” (Faptele 5:20).

Cu puțin înainte de răstignirea Sa, Hristos le-a lăsat ucenicilor Săi un testament de pace. „Vă las pacea”, a zis El, „vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte” (Ioan 14:27). Pacea aceasta nu este pacea care vine printr-o conformare față de cele lumești. Hristos nu a cumpărat niciodată pacea făcând compromis cu păcatul. Pacea pe care le-a lăsat-o Hristos ucenicilor Săi este mai mult lăuntrică decât exterioară și avea să rămână întotdeauna cu martorii Săi în decursul luptelor și al împotrivirii. – *Lift Him Up*, p. 228

În ce a constatat puterea acelora care au suferit în trecut prigoana pentru Hristos? În unirea cu Dumnezeu, unirea cu Duhul Sfânt, unirea cu

Hristos. Ocară și prigoana i-au despărțit pe mulți de prietenii pământești, dar niciodată de iubirea lui Hristos. Niciodată sufletul încercat de furtună nu este mai iubit de Mântuitorul decât atunci când suferă ocară pentru adevăr. „Eu îl voi iubi”, spunea Hristos, „și Mă voi arăta lui” (Ioan 14:21). Când, din cauza adevărului, credinciosul stă la bara tribunalului pământesc, Hristos stă alături de el. Când este închis între zidurile temniței, Hristos i Se arată și îi mângâie inima cu iubirea Sa. Când el suferă moartea pentru Hristos, Mântuitorul îi spune: Ei pot ucide trupul, dar nu pot vătăma sufletul. „Îndrăzniți, Eu am biruit lumea.” „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeuul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare” (Ioan 16:33; Isaia 41:10).

„Cei ce se încred în Domnul sunt ca muntele Sionului, care nu se clatină, ci stă întărit pe vecie. Cum este înconjurat Ierusalimul de munți, așa înconjoară Domnul pe poporul Său de-acum și până în veac.” „Îi va izbăvi de apăsare și de silă, și sângele lor va fi scump înaintea lui” (Psalmii 125:1-3; 72:14). – *Faptele apostolilor*, pp. 85–86

În mijlocul prosperității se ascunde primejdia. De-a lungul veacurilor, bogățiile și onoarea au pus întotdeauna în pericol umilința și spiritualitatea. Nu vasul gol este greu de purtat, ci vasul plin până sus trebuie echilibrat cu atenție. Necazul și împotrivirea pot produce amărăciune, dar prosperitatea este cât se poate de periculoasă pentru viața spirituală. Dacă elementul omenesc nu este în continuă supunere față de voia lui Dumnezeu, dacă nu este sfințit prin adevăr, atunci prosperitatea va trezi cu siguranță tendința naturală către îngâmfare. – *Profeți și regi*, p. 59

Vineri, 15 martie

Studiu suplimentar

Astăzi cu Dumnezeu, „Adăpostul și sprijinul nostru”, p. 329 (16 nov.).

Închinare fără sfârșit

Sabat după-amiază, 16 martie

„Cine va putea spune isprăvile mărețe ale Domnului? Cine va putea vesti lauda Lui?” (Psalmii 106:2)

„Lăudați pe Domnul, chemați Numele Lui! Faceți cunoscute printre popoare isprăvile Lui! Cântați, cântați în cinstea Lui!” (Psalmi 105:1,2)

„Vorbiți despre toate minunile Lui! Făliți-vă cu Numele Lui cel sfânt! Să se bucure inima celor ce caută pe Domnul!” (Psalmii 105:2,3) ...

Invitația Evangheliei nu trebuie limitată și prezentată numai câtorva aleși, care, credem noi, ne onorează dacă o acceptă. Solia trebuie vestită tuturor. Când Își binecuvântează copiii, Dumnezeu n-o face doar pentru binele lor, ci și pentru binele lumii. Când ne oferă daruri, de fapt El dorește ca noi să le înmulțim, dăruindu-le și altora. – *Divina vindecare*, pp. 101–102

„Fie plăcute Lui cuvintele mele! Mă bucur de Domnul” (Psalmii 104:34). De ce nu vă păstrați gândurile ațintite spre bogățiile inestimabile ale lui Hristos, pentru a le putea prezenta și altora comorile adevărului? În Cuvântul lui Dumnezeu se află mine bogate ale adevărului pe care le putem explora toată viața și totuși vom descoperi că nu am reușit decât să începem să vedem prețioasele lor rezerve. Săpați adânc și aduceți la suprafață comorile ascunse! ...

Avem nevoie să ne umplem constant mintea cu Hristos și să o golim de eu și păcat. Cu siguranță, pe măsură ce goliți mintea de vanitate și frivolitate, golul va fi umplut cu ceea ce Domnul așteaptă să vă dea – Duhul Său cel Sfânt. Atunci veți putea să scoateți lucruri bune din vistieria bună a inimii voastre, bogatele nestemate ale gândului, și alții vor înțelege cuvintele. Gândurile voastre ar trebui să se oprească stăruitor asupra lui Hristos, afecțiunea voastră ar trebui să fie pentru El și atunci veți reflecta asupra altora lumina pe care ați primit-o de la Soarele Neprihănirii. – *Our High Calling*, p. 115

Este spre binele nostru să păstrăm proaspătă amintirea fiecărui dar de la Dumnezeu. În felul acesta, credința este întărită pentru a cere și a primi mai mult. ... Sufletul care răspunde harului lui Dumnezeu va fi ca o grădină udată. Sănătatea lui va crește repede, lumina lui va răsări în întuneric și slava Domnului se va vedea peste el. Să ne aducem aminte de iubirea duioasă a Domnului și de mulțimea îndurărilor Lui! Asemenea poporului Israel, să ridicăm pietrele noastre de amintire și să scriem pe ele istoria prețioasă a celor făcute de Dumnezeu pentru noi. Și, când vedem felul Lui de purtare în pelerinajul nostru, să spunem din inimi pline de recunoștință: „Cum voi răsplăti Domnului toate binefacerile Lui față de mine? Voi înălța paharul izbăvirilor și voi chema Numele Domnului; îmi voi împlini juruințele făcute Domnului, în fața întregului Său popor” (Psalmii 116,12-14). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 348

Duminică, 17 martie

Ridică-ți brațele în casa Domnului!

Cerința lui Dumnezeu, dreptul Lui la respect și închinare mai presus de toți zeii păgâni, se bazează pe faptul că El este Creator și că toate celelalte ființe Îi datorează Lui existența. Așa este El prezentat în Sfânta Scriptură. Profetul Ieremia spune: „Dar Domnul este Dumnezeu cu adevărat, este un Dumnezeu viu și un Împărat veșnic. ... Dumnezeii care n-au făcut nici cerurile, nici pământul vor pieri de pe pământ și de sub ceruri. Dar El a făcut pământul prin puterea Lui, a întemeiat lumea prin înțelepciunea Lui, a întins cerurile prin priceperea Lui” (Ieremia 10:10-12). ... Sabatul, ca monument de aducere-aminte a puterii creatoare a lui Dumnezeu, arată spre El ca Făcător al cerului și al pământului. De aceea, el este un martor permanent al existenței Sale, amintind de măreția Lui, de înțelepciunea și de iubirea Lui. Dacă Sabatul ar fi fost întotdeauna păstrat cu sfințenie, n-ar fi existat niciodată niciun necredincios sau idolatru. – *Patriarhi și profeti*, p. 336

... Biserica este sanctuarul pentru comunitatea credincioșilor. ... Nimic sfânt, niciun lucru care are legătură cu închinarea la Dumnezeu nu trebuie să fie tratat neglijent sau cu indiferență. Pentru ca oamenii să facă tot ce pot mai bine în a-l aduce laude lui Dumnezeu, când se strâng laolaltă, ei trebuie să facă deosebire între ce este sfânt și ce este obișnuit, profan. Cei care au idei largi, gânduri și aspirații nobile sunt cei care se strâng laolaltă pentru a-și întări toate gândurile spirituale. Fericiti sunt cei care au un sanctuar, fie el impunător sau modest, în oraș sau prin

peșterile colțuroase ale munților, într-o colibă umilă sau în pustie. Dacă aceea este tot ce pot să asigure mai bun pentru Domnul, El va sfinți locul cu prezența Sa și acesta Îi va fi închinat Domnului oștirilor. – *Mărturii*, vol. 5, pp. 491–492

Aici este făcut cunoscut același adevăr pe care Domnul Isus i l-a descoperit și lui Nicodim când a zis: „Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:3). ... Religia care vine de la Dumnezeu este singura religie care duce la Dumnezeu. Pentru a-L sluji corect, trebuie să fim născuți din Duhul Sfânt. El va curăți inima și va înnoi mintea, dându-ne o nouă putere de a-L cunoaște și a-L iubi pe Dumnezeu. Ne va face să ascultăm de bunăvoie de toate cerințele Lui. Aceasta este adevărata închinare. Ea este rodul lucrării Duhului Sfânt. Toate rugăciunile sincere sunt inspirate de Duhul și asemenea rugăciuni sunt plăcute lui Dumnezeu. Oriunde un suflet caută pe Dumnezeu se dă pe față lucrarea Duhului și Dumnezeu i Se descoperă acelui suflet. Deoarece asemenea închinători caută, El așteaptă să-i primească și să facă din ei fiii și fiicele Lui. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 198

Luni, 18 martie

Cântă Domnului o cântare nouă!

Domnul dorește ca noi să vorbim despre bunătatea Sa și să mărturisim despre puterea Sa. El este onorat prin exprimarea laudei și a mulțumirii noastre. Dumnezeu spune: „Cine aduce mulțumiri ca jertfă acela Mă proslăvește” (Psalmii 50:23). În timpul călătoriei prin pustie, poporul Israel Îl lăuda pe Dumnezeu prin cântări sfinte. Călătorii peregrini au transpus în cântece poruncile și făgăduințele Domnului și le-au cântat pe întregul parcurs al călătoriei lor. Iar în Canaan, când se adunau cu ocazia sărbătorilor sfinte, comemorau lucrările minunate ale lui Dumnezeu și înălțau imnuri mărețe de recunoștință la adresa Numelui Său. În felul acesta, calea Domnului trebuia să fie cunoscută pe întregul pământ și mântuirea Sa, printre toate popoarele (Psalmii 67:2). – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 298

Când, prin meritele Domnului Hristos, păcătosul este iertat de călcările Sale de lege și este îmbrăcat cu neprihănirea lui Hristos prin credința în El, atunci va declara împreună cu psalmistul: „Ce dulci sunt cuvintele Tale pentru cerul gurii mele! Mai dulci decât mierea în gura mea!” „Ele sunt mai de preț decât aurul, decât mult aur curat; sunt mai dulci decât

mierea, decât picurul din faguri.” Aceasta este convertirea. Când preia controlul asupra minții și inimii, Duhul lui Dumnezeu întoarce inimile părinților către copii și pe cel neascultător la înțelepciunea celui neprihănit. Legea lui Dumnezeu va fi privită atunci ca o transcriere a caracterului divin și în inima care a fost atinsă de harul divin va izbucni o cântare nouă, pentru că omul înțelege că făgăduința lui Dumnezeu a fost împlinită în experiența lui, că nelegiuirea lui este iertată și păcatul lui, acoperit. El s-a pocăit înaintea lui Dumnezeu pentru că a călcat Legea Lui și crede în Domnul nostru Isus Hristos care a murit ca el să poată fi socotit neprihănit. – *The Review and Herald*, June 21, 1892, par. 6

Este foarte aproape ziua când tainele lui Dumnezeu vor fi înțelese și toate căile Sale vor fi îndreptățite, când mila, iubirea și dreptatea vor fi înțelese ca atribute ale tronului Său. Când lupta de pe pământul acesta va fi încheiată, când toți sfinții vor ajunge acasă, prima noastră temă va fi cântarea lui Moise, slujitorul lui Dumnezeu. Cea de a doua temă va fi cântarea Mielului, cântecul harului și al răscumpărării. Acest cântec va fi mai înalt și mai puternic, iar ecourile lui vor răsună maiestuos în curțile cerului până la cele mai mari depărtări. ... Aceasta este tema, acesta este cântecul – Hristos, totul în toți –, iar oștirea imposibil de numărat, de mii și de zece de mii de ori câte zece mii de răscumparați, va înălța innuri de laudă. Toți se reunesc în această cântare a lui Moise și a Mielului. Este o cântare nouă, deoarece nu a mai fost cântată niciodată în cer. – *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, p. 433

Marți, 19 martie

„Doamne, cine va locui în cortul Tău?”

Întotdeauna bun, curtenitor, fiind continuu de partea celor apăsăți, fie că erau evrei sau dintre neamuri, Domnul Hristos era iubit de toți. Prin viața și caracterul Său desăvârșit, El a răspuns la întrebarea pusă în Psalmii 15: „Doamne, cine va locui în cortul Tău? Cine va locui pe muntele Tău cel sfânt? Cel ce umblă în neprihănire, cel ce face voia lui Dumnezeu și spune adevărul din inimă.” În copilărie și tinerețe, viața Lui a fost de o așa manieră, încât, atunci când Și-a început lucrarea ca învățător, le-a putut spune ucenicilor Săi: „Dacă păziți poruncile Mele veți rămâne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui”.

Pe măsură ce Isus creștea, lucrarea începută în copilărie mergea mai departe și El continua să crească în înțelepciune și în statură, fiind tot mai

plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor. El nu a ținut partea celor din familia Sa doar pentru că erau înrudiți prin legături naturale; El nu le lua apărarea niciodată dacă erau vinovați sau dacă făcuseră ceva rău; ci El lua întotdeauna apărarea aceluia despre care știa că este de partea adevărului. – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 402

Ce înseamnă să fii creștin? Înseamnă să fii asemenea lui Hristos, să faci lucrările lui Hristos. Unii dau greș într-o privință, alții, în alta. Unii sunt nerăbdători din fire. Satana vede slăbiciunea lor și face în așa fel încât să-i biruiască iar și iar. Dar nimeni să nu se descurajeze din această cauză. Ori de câte ori vin necazuri și încercări, cere-i lui Dumnezeu în rugăciune tăcută să-ți dea putere și har să le suporti cu răbdare. În tăcere și liniște este o putere; nu spune nicio vorbă înainte de a-ți înălța cererea la Dumnezeu cerului. Dacă vei face așa întotdeauna, în curând îți vei învinge firea repezită și vei avea parte de un colț de cer aici ca să poți merge în cer sus.

Dumnezeu așteaptă de la copiii Săi să-și curățească mâinile și să-și purifice inima. Vor fi nefericiți dacă vor trebui să facă acest lucru? Vor aduce nefericire în familiile lor dacă sunt buni și răbdători, manierați și binevoitori? Nici pe departe! Bunătatea arătată față de cei din familie se va întoarce asupra lor. Aceasta este lucrarea care trebuie să fie făcută în cămin. Dacă membrii familiei nu sunt pregătiți să locuiască în pace în familie, nu sunt pregătiți să locuiască împreună cu familia care se va aduna în jurul marelui tron alb. Păcatul aduce întotdeauna întuneric și robie, dar cine face ce se cuvine are parte de pace și de o bucurie sfântă. – *Lift Him Up*, p. 341

Frați și surori dragi, poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus Hristos să fie neîncetată în mintea voastră și să elimine gândurile și grijiile lumești. Ele să fie subiectul vostru de meditație și când mergeți la culcare, și când vă treziți. Trăiți și lucrați gândindu-vă mereu la venirea Fiului omului. Timpul sigilării este foarte scurt și se va termina în curând. Acum, când cei patru îngeri țin cele patru vânturi, este momentul să întărim chemarea și alegerea noastră. – *Scrieri timpurii (Experiențe și viziuni)* p. 58

Miercuri, 20 martie

Proclamă slava Lui printre oameni!

Hristos i-a împuternicit pe ucenicii Lui să îndeplinească lucrarea pe care le-o încredințase, începând din Ierusalim. Ierusalimul fusese scena

uimitoarei Lui bunăvoințe față de neamul omenesc. Acolo suferise, fusese lepădat și osândit. Ținutul Iudeii era locul nașterii Lui. Acolo, îmbrăcat în trup omenesc, a umblat printre oameni și puțini și-au dat seama cât de aproape era cerul când Isus era printre ei. În Ierusalim trebuia să înceapă lucrarea ucenicilor. ...

Dar lucrarea nu trebuia să se oprească acolo. Trebuia să se întindă până la marginea pământului. Hristos le-a zis ucenicilor Săi: „Ați fost martori și ați văzut viața Mea de jertfă pentru binele omenirii. Ați fost martori ai lucrării Mele pentru Israel. Cu toate că nu au vrut să vină la Mine și să aibă viață, cu toate că preoții și conducătorii au făcut cu Mine ce le-a plăcut, cu toate că M-au lepădat, așa cum au profetizat Scripturile, totuși să mai aibă un prilej de a-L primi pe Fiul lui Dumnezeu. Ați văzut că, pe toți aceia care vin la Mine mărturisindu-și păcatele, Eu îi primesc cu drag. Pe cel care vine la Mine nicidecum nu-l voi da afară. Toți cei care doresc aceasta pot să fie împăcați cu Dumnezeu și să primească viața veșnică. Vouă, care sunteți ucenicii Mei, vă încredințez această solie de har. Întâi trebuie să fie dusă lui Israel și apoi tuturor neamurilor, popoarelor și limbilor. Trebuie dusă și iudeilor, și neamurilor ... Toți cei care cred trebuie să fie adunați într-o singură biserică.” – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 820–821

„Importanța Sabatului, ca monument comemorativ al creațiunii, constă în faptul că el amintește mereu adevăratul motiv pentru care închinarea I se cuvine lui Dumnezeu” – pentru că El este Creatorul, iar noi suntem ființele create de El. „De aceea, Sabatul constituie fundamentul închinării la Dumnezeu, deoarece ne învață acest mare adevăr în modul cel mai impresionant și nicio altă instituție nu face lucrul acesta. Adevărata bază a închinării la Dumnezeu, nu numai în ziua a șaptea, ci a închinării în general, o constituie deosebirea dintre Creator și ființele create. Acest mare fapt nu-și poate pierde niciodată valoarea și nu trebuie uitat niciodată” (J. N. Andrews, *History of the Sabbath*, cap. 27). Dumnezeu a instituit Sabatul în Eden cu scopul de a păstra acest adevăr în atenția oamenilor pentru totdeauna. Atâta timp cât calitatea Sa de Creator al nostru continuă să fie motivul pentru care ne închinăm Lui, Sabatul va continua să fie un semn și un monument comemorativ al acestui adevăr. Dacă Sabatul ar fi fost păzit la nivel global, gândurile și sentimentele omului ar fi fost îndreptate către Creator ca obiect al adorării și închinării și n-ar fi existat niciodată vreun idolatru, ateu sau necredincios. Păzirea Sabatului este un semn al loialității față de adevăratul

Dumnezeu, care „a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor”.
– *Tragedia veacurilor*, pp. 437–438

Joi, 21 martie

Când Dumnezeu nu este încântat de jertfe

Fariseii căutau să se distingă prin împlinirea scrupuloasă a ceremoniilor, precum și prin milosteniile și rugăciunile lor care izbeau privirile. Ei își dovedeau râvna pentru religie, făcând din ea subiect de discuție. Certurile între sectele adverse erau zgomotoase și îndelungate și nu era ceva neobișnuit să se audă pe străzi glasul înverșunat al cărturarilor certându-se pentru credință.

Viața lui Isus era în contrast izbitor cu toate acestea. În viața Lui nu s-a văzut niciodată o dispută zgomotoasă, o rugăciune bătătoare la ochi sau o faptă menită să-I atragă laude. Hristos era ascuns în Dumnezeu și Dumnezeu Se descoperea în caracterul Fiului Său. Către această descoperire dorea Isus să fie îndreptate inimile oamenilor și aceștia să i se dea cinstire.

Soarele Neprihănirii n-a răsărit asupra lumii în strălucire, pentru a copleși simțurile cu slava Lui. Stă scris despre Hristos: „El Se ivește ca zorile dimineții” (Osea 6:3). În liniște și pace, lumina zilei răsare asupra pământului, împrăștiind umbra întunericii și deșteptând lumea la viață. Așa a răsărit Soarele Neprihănirii „cu tămăduirea sub aripile Lui” (Maleahi 4:2). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 261

Dumnezeu Își pune la încercare poporul în această lume. Acesta este locul potrivit pentru a apărea în prezența Sa. Aici, în această lume, în aceste zile de pe urmă, oamenii vor arăta ce putere le influențează inima și le conduce acțiunile. Dacă este puterea adevărului divin, ea îi va conduce la fapte bune. Îl va înălța pe cel care o primește și îl va face nobil și generos, asemenea Domnului său divin. Dar, dacă îngerii răi dețin controlul asupra inimii lui, lucrul acesta se va vedea pe diferite căi. Rezultatele vor fi egoismul, lăcomia, mândria și pasiunile rele.

Inima este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea. Cei care pretind că sunt religioși nu sunt dispuși să se cerceteze îndeaproape, ca să vadă dacă sunt în credință și este teribil faptul că mulți se sprijină pe o speranță falsă. Unii se bizuie pe vreo experiență veche, pe care au avut-o cu ani în urmă, dar, când ajung în acest timp de cercetare, când toți ar trebui să aibă o experiență zilnică, ei nu au nimic de relatat. Ei par a crede că simpla declarație că sunt de partea adevărului îi va mântui. Când vor

părăsi acele păcate pe care Dumnezeu le urăște, Isus va veni și va cina cu ei și ei cu El. Atunci, ei vor primi putere divină de la Isus, vor crește în El și vor putea să spună biruitori: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Isus Hristos”. Domnul ar prefera ca așa-zișii creștini, care sunt căldicei, să nu fi purtat niciodată numele Său. Ei sunt o permanentă povară pentru cei care vor să fie urmași credincioși ai lui Isus. În același timp, ei sunt o continuă piedică pentru cei necredincioși, iar îngerii răi tresaltă de satisfacție din pricina lor și găsesc în purtarea lor reprobabilă un motiv pentru a-i ironiza pe îngerii lui Dumnezeu. Astfel de oameni sunt un blestem pentru lucrarea lui Dumnezeu, atât acasă, cât și peste hotare. Ei se apropie de Dumnezeu cu buzele, în timp ce inima lor este departe de El. – *Mărturii*, vol. 1, p. 188

Vineri, 22 martie

Studiu suplimentar

Fii și fiice ale lui Dumnezeu, „Să nu ai alți dumnezei”, p. 56 (19 febr.).

Speră în Domnul!

Sabat după-amiază, 23 martie

Aduceți-vă aminte că sursa voastră de putere este rugăciunea. Un lucrător nu poate avea succes când se roagă în grabă și aleargă să se îngrijească de ceva care se teme că ar putea fi uitat sau neglijat. El Îi oferă lui Dumnezeu doar câteva gânduri grăbite, nu-și ia timp să gândească, să se roage, să-L caute pe Domnul pentru înnoirea puterilor sale fizice și spirituale. În curând, obosește. El nu simte influența înălțătoare și inspiratoare a Duhului lui Dumnezeu. Nu este înviorat printr-o viață proaspătă. Corpul lui epuizat și creierul lui obosit nu sunt alinate de contactul personal cu Hristos.

„Nădăjduiește în Domnul! Fii tare, îmbărbătează-ți inima și nădăjduiește în Domnul!” „Bine este să aștepti în tăcere ajutorul Domnului” (Psalmii 27:14; Plângerile lui Ieremia 3:26). Sunt unii care lucrează toată ziua, până noaptea târziu, ca să facă ce li se pare lor că trebuie să fie făcut. Domnul privește cu milă la acești purtători de poveri obosiți și împovărați și le spune: „Veniți la Mine ... și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11:28). – *Mărturii*, vol. 7, p. 243

Fiecare dintre noi să nădăjduiască în Domnul, iar El ne va învăța cum să lucrăm. El ne va descoperi lucrările pentru care suntem cel mai bine pregătiți. Acest fapt nu îi va determina pe oameni să pornească într-un spirit independent pentru a răspândi teorii noi. În acest timp, când Satana caută să anuleze Legea lui Dumnezeu prin înălțarea unei științe false, trebuie să veghem cu cea mai mare atenție împotriva oricărui lucru care tinde să ne slăbească credința și ne irosească puterile. În calitate de colaboratori ai lui Dumnezeu, trebuie să fim în armonie cu adevărul și cu frații. Să ne sfătuim și să cooperăm.

Chiar și în mijlocul marilor amăgiri din zilele de pe urmă, când înaintea oamenilor se vor face minuni amăgitoare pentru a susține teoriile lui Satana, avem privilegiul de a fi apărați de Isus Hristos. Fiecare poate

să caute și să primească mântuirea. În acest timp de pericol neobișnuit, trebuie să învățăm să rezistăm singuri, având credința întemeiată nu pe declarațiile omenești, ci pe făgăduințele sigure ale lui Dumnezeu. – *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, p. 490

Mulți, chiar în momentele lor de închinare, nu reușesc să primească binecuvântarea unei adevărate comuniuni cu Dumnezeu. Sunt într-o grabă prea mare. Cu pași grăbiți, încearcă să intre în cercul prezenței iubitoare a lui Hristos, zăbovind poate o clipă în atmosfera sacră, dar nu așteaptă să primească sfat. Ei nu au timp să rămână cu Învățătorul divin. Cu poverile lor, se întorc la muncă.

Nu este de ajuns să ne oprim o clipă în prezența Sa, ci avem nevoie de o legătură personală, avem nevoie să stăm cu Hristos. – *The Faith I Live By*, p. 225

Duminică, 24 martie

Așteaptă și speră!

Așteptați-L pe Domnul! Și iarăși spun: Așteptați-L pe Domnul! Putem să le cerem oamenilor să ne ajute și să nu primim nimic. Putem să îi cerem lui Dumnezeu ajutorul și El ne spune: Veți primi. De aceea, știți la cine trebuie să apelați, știți în cine să vă puneți încrederea. Nu trebuie să vă puneți încrederea în om și să vă sprijiniți pe un muritor. Sprijiniți-vă cât puteți pe Cel Atotputernic care a zis: „... Dacă vor căuta ocrotirea Mea, vor face pace cu Mine, da, vor face pace cu Mine.” Apoi așteptați, vegheați, rugați-vă și lucrați privind mereu spre Soarele Neprihănirii.

Razele strălucitoare de pe fața lui Isus să lumineze inima voastră și să îi lumineze pe ceilalți, prin voi. „Voi sunteți lumina lumii. ... Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri” (Matei 5:14-16). Trebuie să Îl înălțăm pe Isus înaintea oamenilor. – *Asemenea lui Hristos*, p. 119 (15 apr.)

Noi putem să ducem la El atât micile noastre griji și încurcături, cât și necazurile noastre mai mari. Orice ne tulbură și ne întristează ar trebui să-I prezentăm Domnului în rugăciune.

Liniștit, totuși cu ardoare, sufletul trebuie să facă un efort și să Îl caute pe Dumnezeu și cât de plăcut și durabil va fi efectul prezenței Aceluia care vede în ascuns, a Cărui ureche este deschisă să asculte rugăciunea

înălțată din inimă! Cel care Vine înaintea lui Dumnezeu cu o credință simplă, va putea să adune razele divine de lumină pentru a fi întărit și susținut în lupta lui cu Satana.

Dacă Îl avem necurmat pe Domnul înaintea ochilor noștri, dacă lăsăm ca inimile noastre să se reverse în mulțumiri și laude la adresa Lui, vom avea o prospețime continuă în viața noastră religioasă. Rugăciunile noastre vor lua forma unei conversații cu Dumnezeu, așa cum, am sta de vorbă cu un prieten. El ne va descoperi în mod personal tainele Sale. Adesea, vom avea un simțământ plăcut și plin de bucurie al prezenței Domnului Isus. Rugăciunile vor îndepărta atacurile lui Satana. – *The Faith I Live By*, p. 225

După ce rugăciunea este înălțată, dacă răspunsul nu este observat imediat, nu obosiți în așteptare și nu deveniți nestatornici! Nu vă îndoiiți! Prindeți-vă de făgăduința: „Cel ce v-a chemat este credincios și va face lucrul acesta”. Ca și văduva stăruitoare, susțineți-vă cazul, urmăriți-vă scopul cu fermitate. Este obiectivul acesta important și cu consecințe importante pentru voi? Cu siguranță că da. Atunci, nu șovăiți, deoarece credința voastră poate fi pusă la încercare. Dacă lucrul pe care îl doriți este de valoare, atunci merită un efort serios, stăruitor. Aveți făgăduința; voi vegheați și rugați-vă! Fiți perseverenți și rugăciunea voastră va primi răspuns; nu Dumnezeu este Cel care v-a făgăduit? Dacă vă costă ceva ca să-l obțineți, când îl veți primi îl veți prețui mai mult. Vi se spune clar că, dacă vă veți îndoii, nu trebuie să vă așteptați să primiți ceva de la Domnul. Aici este dată avertizarea să nu obosiți, ci să așteptați cu încredere împlinirea făgăduinței. Dacă cereți, El vă va da cu mână largă și fără mustrare. – *Mărturii*, vol. 2, p. 131

Luni, 25 marți

Pacea unui copil înțărcat

Noi nu trebuie să rămânem pentru totdeauna copii în cunoașterea și experiența noastră privind lucrurile spirituale. Să nu ne exprimăm întotdeauna în limbajul cuiva care abia L-a primit pe Hristos, ci rugăciunile și predicile noastre trebuie să crească în înțelepciune, pe măsură ce înaintăm în experiența adevărului. ...

... Când va veni ultima mare zi și vom vedea ce am fi putut realiza dacă am fi folosit avantajul ajutorului pe care Cerul ni l-a asigurat, când vom vedea cât și cum am fi putut crește în har, privind aceste lucruri așa cum le privește Dumnezeu, văzând ce am pierdut prin faptul că nu am crescut

până la statura de bărbați și femei în Hristos, atunci vom dori să fi fost mult mai conștiincioși. ... Domnul dorește ca voi să înțelegeți poziția pe care o ocupați ca fii și fiice ale Celui Preaînalt, copii ai Împăratului ceresc. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 330 (19 nov.)

Germinarea seminței reprezintă începutul vieții spirituale, iar dezvoltarea plantei constituie un simbol frumos al creșterii în viața creștină. Așa cum se întâmplă în natură, tot așa este și în lucrarea harului: nu poate exista viață fără creștere. Planta fie va crește, fie va muri. După cum creșterea plantei este tăcută și imperceptibilă, și totuși neîncetată, tot așa este și creșterea în viața creștină. Viața noastră poate fi desăvârșită în fiecare stadiu al dezvoltării ei. Totuși, dacă planul lui Dumnezeu pentru noi se împlinește întocmai, are loc o dezvoltare neîncetată. Lucrarea sfințirii este o lucrare de o viață întreagă. Pe măsură ce ocaziile se înmulțesc, experiența noastră se extinde și vom ajunge să cunoaștem din ce în ce mai mult. Vom deveni capabili să purtăm responsabilități, iar maturitatea noastră spirituală va fi pe măsura privilegiilor noastre.

Planta crește, primind elementele oferite de Dumnezeu pentru susținerea vieții. Ea își înfige rădăcinile adânc în pământ. Absoarbe razele soarelui, roua și ploaia și primește din aer proprietățile dătătoare de viață. În același fel trebuie să se dezvolte și creștinul, prin cooperarea cu mijloacele prevăzute de Dumnezeu. Deși suntem conștienți de starea noastră de neputință, trebuie să folosim toate ocaziile care ne sunt date pentru a dobândi o experiență deplină. După cum planta își înfige rădăcinile în pământ, tot așa și noi trebuie să fim bine înrădăcinați în Isus Hristos. – *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 65–66

Dumnezeu îi apropie de El pe cei care sunt poporul Său, prin încercări aspre, dificile, arătându-le slăbiciunile și incapacitățile și învățându-i să se bazeze pe El ca singurul lor ajutor și singura lor apărare. Atunci, scopul Său este realizat. Ei sunt pregătiți să fie folosiți în orice situație de urgență, să ocupe poziții importante, de încredere, și să realizeze planurile mărețe pentru care le-au fost date puterile. Dumnezeu îi pune pe oameni la încercare, îi testează pe o parte și pe cealaltă și astfel îi educă, îi instruește și îi disciplinează. Isus, Răscumpărătorul nostru, reprezentantul și conducătorul omului, a trecut prin acest proces de punere la probă. El a suferit mai mult decât putem fi noi chemați să suferim. ... Bazându-ne pe meritele Biruitorului, putem deveni și noi biruitori în Numele Său. – *Mărturii*, vol. 4, p. 86

Marți, 26 martie

Strângerea snopilor

Dacă solii aleși ai lui Dumnezeu ar aștepta până când toate obstacolele ar fi îndepărtate din calea lor, mulți nu s-ar duce niciodată să caute oile rătăcite. Satana le va pune înainte multe piedici, pentru a-i opri de la împlinirea datoriei. Dar ei vor trebui să iasă prin credință, punându-și încrederea în Acela care i-a chemat în lucrarea Sa, și El va deschide calea înaintea lor în măsura în care va fi pentru binele lor și slava Sa. Isus, marele Învățător și Model, nu a avut unde să-Și așeze capul. Viața Sa a fost o viață de trudă, întristare și suferință, apoi S-a dat pe Sine pentru noi. Cei care, în locul lui Hristos, imploră sufletele să se împace cu Dumnezeu și care speră să domnească împreună cu Hristos în slavă trebuie să se aștepte să fie părtași la suferințele Sale aici. „Cei ce seamănă cu lacrimi vor secera cu cântări de veselie. Cel ce umblă plângând când aruncă sămânța se întoarce cu veselie când își strânge snopii” (Psalmii 126:5,6). – *Scrieri timpurii*, p. 63

De multe ori, noi (James și Ellen White) suntem dezamăgiți în așteptările noastre, dar atunci când Îl vedem pe Domnul lucrând împreună cu eforturile noastre și suflete venind la Hristos, uităm oboseala, dezamăgirile și încercările pe care le întâlnim în legătură cu această lucrare și ne simțim onorați de Dumnezeu pentru că ne-a îngăduit să avem partea noastră în ea. Noi am avut niște ore de rugăciune foarte prețioase cu unii care erau descurajați și aproape disperați. Ne-am bucurat împreună cu ei când lumina a strălucit în camerele întunecate al sufletului. Într-adevăr, Domnul a încurajat inimile noastre și ne-a întărit pentru marea noastră lucrare. Credem că rodul va fi îmbelșugat spre slava lui Dumnezeu ca urmare a acestei adunări.

Fie ca (prin) rugăciunile voastre ... Dumnezeu să aducă la cunoștința adevărului sufletele care sunt încă în întunericul rătăcirii. Lumina, lumina cea prețioasă strălucește de pe fiecare pagină a Cuvântului lui Dumnezeu. El este cel care ne sfătuiește. Când îi studiem paginile cu dorința sinceră de a ști care este datoria noastră, lângă noi sunt îngeri veniți să ne impresioneze mintea și să ne întărească mintea ca discernem lucrurile sacre descoperite în Cuvântul lui Dumnezeu. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 174 (14 iun.)

Noi trebuie să ne încredem în Dumnezeu. Dumnezeu ține lumea în mâna Sa. Noi Îl avem pe Dumnezeu de partea noastră. Tot cerul așteaptă

și dorește nespuse să conlucreze cu noi. Domnul este mai presus de oricine și orice. Atunci, de ce să ne temem? Domnul este atotputernic; de ce să tremurăm? În vremurile trecute, Dumnezeu și-a eliberat poporul și El va fi ajutorul nostru dacă noi ne vom ridica în puterea Sa și vom merge înainte. ...

Să lucrăm așa cum nu am mai făcut-o până acum! Să lăsăm eul la o parte și să ne prindem strâns de Domnul Isus prin credință! Să-L prezentăm lumii ca pe Acela a cărui ființă este cu totul plină de farmec, deosebindu-se din zece mii! – *That I May Know Him*, p. 342

Miercuri, 27 martie

Odihna Sabatului

Întrucât Sabatul este monumentul comemorativ al puterii creatoare, el este ziua mai presus de oricare alta, în care ar trebui să ne familiarizăm cu Dumnezeu prin lucrările Sale. În mintea copiilor, chiar noțiunea de Sabat ar trebui să fie legată de frumusețea lucrurilor naturale. Fericită este familia care poate să se ducă în Sabat la locul de închinare, așa cum Isus și discipolii Săi mergeau la sinagogă – peste câmpuri, de-a lungul malurilor lacului sau prin dumbrăvi. Fericiți sunt tatăl și mama care-și pot învăța copiii Cuvântul scris al lui Dumnezeu prin ilustrații din paginile deschise ale cărții naturii; care se pot aduna sub copacii verzi, în aerul proaspăt, curat, pentru a studia Cuvântul și a înălța cântări de laudă Tatălui de sus. – *Educație*, p. 251

Lucrarea cerului nu încetează niciodată și nici oamenii n-ar trebui să înceteze să facă bine. Sabatul nu are ca scop să fie un timp de inactivitate. Legea oprește lucrările pământești în ziua Domnului: munca pentru câștigarea hranei trebuie să înceteze, nicio osteneală pentru plăcere sau profit lumesc nu este îngăduită în această zi, ci, după cum Dumnezeu a încetat lucrarea creațiunii, S-a odihnit în Sabat și l-a binecuvântat, tot așa și omul trebuie să părăsească ocupațiile de toate zilele și să închine orele acelea sfinte odihnei sănătoase, închinării și faptelor sfinte. Lucrarea lui Hristos de vindecare a bolnavilor era în armonie desăvârșită cu Legea. Ea făcea ca Sabatul să fie onorat. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 207

Sfințirea pe care o prezintă Scripturile cuprinde întreaga ființă. Pavel se ruga pentru locuitorii Tesalonicului ca duhul lor, sufletul lor și trupul lor „să fie păzite întregi, fără prihană, la venirea Domnului nostru Isus Hristos” (1 Tesaloniceni 5:23). De asemenea, el le scria credincioșilor:

„Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu” (Romani 12:1). În timpul vechiului Israel, orice dar adus ca jertfă lui Dumnezeu era examinat cu atenție. Dacă se descoperea vreun defect la animalul prezentat, era refuzat, deoarece Dumnezeu poruncise ca jertfa să fie „fără cusur” (Leviticul 3:1). Tot astfel, creștinii sunt îndemnați să aducă trupurile lor „ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu”. În acest scop, toate puterile lor trebuie să fie păstrate în cea mai bună condiție posibilă. Orice obicei care slăbește puterea fizică sau mintală îl face pe om inapt să-L slujească pe Creatorul său. Va fi Dumnezeu mulțumit cu orice altceva decât tot ce avem noi mai bun? Hristos a spus: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta” (Matei 22:37). Cei care Îl iubesc pe Dumnezeu din toată inima vor dori să-și pună cât mai bine viața în slujba Lui și vor căuta continuu să aducă toate puterile ființei lor în armonie cu legile care îi ajută să îndeplinească voia Sa. – *Tragedia veacurilor*, p. 473

Joi, 28 martie

Dimineața vine bucuria

Când lumina cerului strălucește peste agentul uman, înfățișarea lui va exprima bucuria Domnului care este locuiește în el. Absența lui Hristos din suflet îi face pe oameni triști și cu mintea plină de îndoieli. Lipsa lui Hristos face ca înfățișarea lor să fie tristă și viața lor este un peregrinaj plin de suspine. Bucuria este nota fundamentală a Cuvântului lui Dumnezeu pentru toți aceia care Îl primesc. De ce? Pentru că ei au Lumina vieții. Lumina aduce bucurie și voieșie, și această bucurie se vede în viață și în caracter. – Comentariile Ellen White în *CBAZȘ*, vol. 5, p. 1144

Credința în iubirea lui Dumnezeu și în providența Sa atotstăpânitoare ușurează povara grijii și ostenelii. Ea umple inima de bucurie și mulțumire în împrejurările cele mai însemnate ca și în cele umile. Religia ajută direct la întărirea sănătății, la prelungirea vieții și la sporirea capacității de a ne bucura de toate binecuvântările ei. Ea deschide pentru suflet un izvor nesecat de fericire. Fie ca toți aceia care nu L-au ales pe Hristos să-și dea seama că El le oferă ceva mai bun decât caută ei. Omul îi aduce propriului suflet cel mai mare rău și cea mai mare lipsă atunci când gândește sau lucrează împotriva voinței lui Dumnezeu. Nu se poate găsi bucurie adevărată pe cărarea pe care a interzis-o Acela care știe ce este mai bine și care Se îngrijește de fericirea ființelor pe care le-a creat. Calea neascultării duce la mizerie și ruină. Dar căile înțelepciunii „sunt

niște căi plăcute și toate cărările ei sunt niște cărări pașnice” (Proverbele 3:17). – *Patriarhi și profeți*, p. 600

Ce schimbare s-a produs în inima ucenicilor când au privit încă o dată fața iubită a Mântuitorului lor! (Luca 24:32). ... Fuseseră martorii înțelepciunii și puterii lui Dumnezeu și erau convinși că „nici moartea, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nicio altă făptură” nu erau în stare să-i despartă „de dragostea lui Dumnezeu, care este în Hristos Isus, Domnul nostru” (Romani 8:38,39). ...

Domnul a spus: ... „Seara vine plânsul, iar dimineața, veselia” (Psalmii 30:5). În ziua învierii, acești ucenici s-au întâlnit cu Mântuitorul și inima lor ardea în ei când ascultau cuvintele Sale. I-au privit fruntea, mâinile și picioarele care fuseseră zdrobite pentru ei. Înainte de înălțare, Isus i-a condus până la Betania și, ridicându-și mâinile în semn de binecuvântare, le-a poruncit: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia”, adăugând „și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele” (Marcu 16:15; Matei 28:20). ... După toate aceste momente, chiar dacă drumul lor ar fi trecut prin sacrificiu și martiraj, ca și al Domnului lor, ar fi dat ei misiunea Evangheliei harului Său și „cununa neprihănirii”, care va fi primită la venirea Sa, pe onoarea unui tron pământesc, care fusese speranța lor în primii ani de ucenicie? El, care „poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi”, le-a acordat, împreună cu părtășia la suferințele Sale, și părtășia la bucuria Sa – bucuria de a duce „pe mulți fii la slavă”, o bucurie nerostită, „o greutate veșnică de slavă”. – *Tragedia veacurilor*, pp. 349–350

Vineri, 29 martie

Studiu suplimentar

Divina vindecare, „Disciplinarea prin încercări”, pp. 470–473 (cap. 40); *Slujitorii Evangheliei*, „Lucrarea personală” pp. 185–187.

IANUARIE

1. L. Psalmii 46:7
2. M. Proverbele 4:18
3. M. Psalmii 88:13
4. J. 1 Petru 3:8
5. V. Deuteronomul 33:25
s. a. B 16:51, CT 16:42, IS 16:33, MS 16:48,
SM 16:50, DJ 16:59, AR 17:00

6. S. 2 Cronici 20:20
s. a. B 16:52, CT 16:43, IS 16:35, MS 16:49,
SM 16:51, DJ 17:00, AR 17:01

7. D. Deuteronomul 31:8
8. L. Psalmii 106:1
9. M. Psalmii 119:165
10. M. Proverbele 21:15
11. J. Ioan 3:16
12. V. Geneza 6:8,9
s. a. B 16:59, CT 16:49, IS 16:42, MS 16:56,
SM 16:58, DJ 17:07, AR 17:08

13. S. Efeseni 4:31
s. a. B 17:00, CT 16:50, IS 16:43, MS 16:57,
SM 17:00, DJ 17:08, AR 17:09

14. D. Isaia 32:8
15. L. Coloseni 3:17
16. M. Psalmii 139:23,24
17. M. Psalmii 106:3
18. J. 1 Ioan 5:12
19. V. Exodul 6:7
s. a. B 17:07, CT 16:58, IS 16:51, MS 17:05,
SM 17:08, DJ 17:15, AR 17:17

20. S. Matei 9:35
s. a. B 17:08, CT 16:59, IS 16:52, MS 17:07,
SM 17:09, DJ 17:17, AR 17:19

21. D. Evrei 4:16
22. L. Isaia 12:2
23. M. Ioan 7:38
24. M. Ieremia 18:6
25. J. Matei 25:40
26. V. Plângărilor 3:22,23
s. a. B 17:16, CT 17:07, IS 17:01, MS 17:15,
SM 17:18, DJ 17:25, AR 17:27

27. S. Psalmii 51:12
s. a. B 17:18, CT 17:08, IS 17:03, MS 17:17,
SM 17:20, DJ 17:26, AR 17:29

28. D. Tit 3:2
29. L. Efeseni 5:20
30. M. Ieremia 12:3
31. M. Proverbele 17:22

FEBRUARIE

1. J. Psalmii 91:1,2
2. V. Psalmii 91:5
s. a. B 17:26, CT 17:17, IS 17:12, MS 17:26,
SM 17:29, DJ 17:34, AR 17:38

3. S. Matei 11:28
s. a. B 17:28, CT 17:18, IS 17:14, MS 17:27,
SM 17:31, DJ 17:36, AR 17:39

4. D. Matei 5:13
5. L. 1 Timotei 6:17
6. M. Iacov 3:4
7. M. Isaia 57:15
8. J. 1 Tesaloniceni 1:7
9. V. Ioan 1:12
s. a. B 17:36, CT 17:26, IS 17:23, MS 17:36,
SM 17:40, DJ 17:44, AR 17:48

10. S. 1 Timotei 1:18,19
s. a. B 17:37, CT 17:28, IS 17:24, MS 17:38,
SM 17:42, DJ 17:45, AR 17:50

11. D. Proverbele 16:24
12. L. 2 Corinteni 12:9
13. M. Evrei 13:5
14. M. Marcu 5:36
15. J. Iov 11:18
16. V. Psalmii 73:28
s. a. B 17:46, CT 17:36, IS 17:34, MS 17:47,
SM 17:51, DJ 17:54, AR 17:59

17. S. Iacov 5:16
s. a. B 17:47, CT 17:37, IS 17:35, MS 17:48,
SM 17:53, DJ 17:55, AR 18:00

18. D. Faptele 17:11
19. L. Daniel 1:15
20. M. Apocalipsa 2:7
21. M. Luca 10:33,34
22. J. Faptele 15:20
23. V. Psalmii 34:6
s. a. B 17:55, CT 17:45, IS 17:44, MS 17:57,
SM 18:02, DJ 18:03, AR 18:09

24. S. 2 Ioan 1:3
s. a. B 17:57, CT 17:47, IS 17:46, MS 17:59,
SM 18:04, DJ 18:05, AR 18:10

25. D. Marcu 1:41
26. L. 1 Corinteni 6:20
27. M. Matei 24:45
28. M. 1 Petru 5:10
29. J. Matei 10:8

MARTIE

1. V. Luca 4:39
s. a. B 18:05, CT 17:55, IS 17:55, MS 18:08,
SM 18:13, DJ 18:13, AR 18:19

2. S. Psalmii 133:1
s. a. B 18:06, CT 17:56, IS 17:56, MS 18:09,
SM 18:15, DJ 18:14, AR 18:20

3. D. Ecclesiastul 12:1
4. L. Ieremia 42:3
5. M. Marcu 9:41
6. M. Ioan 11:4
7. J. Psalmii 5:12
8. V. Ieremia 29:11
s. a. B 18:14, CT 18:04, IS 18:05, MS 18:18,
SM 18:24, DJ 18:22, AR 18:29

9. S. Psalmii 16:9
s. a. B 18:15, CT 18:05, IS 18:07, MS 18:19,
SM 18:25, DJ 18:23, AR 18:30

10. D. Marcu 1:22
11. L. Galateni 6:7
12. M. Ioan 6:51
13. M. 2 Corinteni 7:1
14. J. Marcu 10:43-44
15. V. Romani 12:12
s. a. B 18:23, CT 18:13, IS 18:15, MS 18:27,
SM 18:34, DJ 18:31, AR 18:39

16. S. Psalmii 34:18
s. a. B 18:24, CT 18:14, IS 18:17, MS 18:29,
SM 18:35, DJ 18:32, AR 18:40

17. D. Geneza 2:16,17
18. L. Luca 11:13
19. M. Romani 12:8
20. M. Isaia 40:31
21. J. 1 Corinteni 10:31
22. V. Ioan 7:37
s. a. B 18:32, CT 18:21, IS 18:25, MS 18:37,
SM 18:44, DJ 18:40, AR 18:48

23. S. 1 Tesaloniceni 5:14
s. a. B 18:33, CT 18:23, IS 18:26, MS 18:38,
SM 18:46, DJ 18:41, AR 18:50

24. D. Romani 5:8
25. L. Psalmii 48:14
26. M. 2 Corinteni 13:11
27. M. Psalmii 37:5
28. J. Psalmii 30:2
29. V. Filipeni 4:13
s. a. B 18:40, CT 18:30, IS 18:35, MS 18:47,
SM 18:54, DJ 18:48, AR 18:58

30. S. Matei 11:5
s. a. B 18:42, CT 18:31, IS 18:36, MS 18:48,
SM 18:56, DJ 18:49, AR 18:59

31. D. Psalmii 19:1